

3 1761 07432644 8

REC
A ~~01529~~

605

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

S. Rosenørn-Lehn
Gave af Free Skov,
syster till Nanny.
6 Februari 1948.

AARESTRUPS SAMLEDE DIGTE

AARESTRUPS
SAMLEDE DIGTE

»LITTERATURENS MESTERVÆRKER«
KUNSTFORLAGET »DANMARK«
KØBENHAVN 1913

PT

8101

A3A17

1913

Emil Aarestrup.

Medens de fleste danske Digtere er Folk af Faget, der fra deres Ungdom og Livet igennem ikke alene lever for deres Kunst, men som Regel ogsaa af den, ejer vor Literatur dog ogsaa et Par Amatører af Rang. Forfatteren til den fra vor første slesvigske Krig uforglemmelige Fædrelandssang »Den tapre Landsoldat«, Peter Faber, var vel i sine muntre Studenterdage en baade flittig og yndet Vise- og Komadieskriver og greb ogsaa senere som Embedsmand — han blev vor første Telegrafdirektør — gjerne Lejligheden til at glæde sin Familie og sine Venner med en fornøjelig og fortræffelig Selskabssang. Men selv samlede han aldrig sine spredte Digte, og først efter hans Død udgav en Søn af ham et lille fordringsløst Udvalg af hans Sange.

Den Digter, hvis Navn staar over disse Linier, drev det vel nok til at udgive en enkelt Bog, men allerede dette fandt han i og for sig betænkeligt og skrev til sin Ven, Chr. Winther, der havde tilskyndet ham til Offentliggørelsen, at Winther paadrog sig »et stort Ansvar for Gud og Mennesker, men især for Reitzel (Forlæggeren)«. Bogen, et Bind »Digte«, vakte da hverken nogen som helst Opmærksomhed eller fandt nævneværdig Afsætning. Efter tre Maaneders Forløb var der kun solgt 40 Exemplarer af den. I levende Live var Emil Aarestrup overhovedet kun lidet kendt

udenfor sine nærmeste Venners Kreds. Først da der syv Aar efter hans Død udkom en større Samling efterladte Digte, blev hans Ejendommelighed og særlige Plads i vor lyriske Literatur anerkendt. Men til Gengæld stod der nu ogsaa hurtig stort Ry af hans Navn. Kritiken stillede ham ved Siden af vor store Kærlighedsdigter Chr. Winther, og nye Udgaver af hans samlede Digte saa Lyset. Hans første Digtsamling efterspurgtes hos Antikvarerne, og ved en Bogavktion for nogen Tid siden blev den en Gang saa oversete og forkætrede Bog endogsaa betalt med det femtendobbelte af, hvad den oprindeligt havde kostet i Boghandelen.

Emil Aarestrup blev født i København den 4de December 1800. Faderen, der var Fuldmægtig, døde tidlig fra ham. Syv Aar gammel var han baade fader- og moderløs. Hos nogle Slægtninge fandt Drengen imidlertid et godt Hjem, og baade hans Barndom og hans første Ungdom forløb fredelig og lykkelig. Efter at være blevet Student i 1819 studerede han Medicin, men synes at have givet sig gode Stunder med sin Embedsexamen. I Blade og Tidsskrifter saas nu og da gennem Tyverne de første Digte fra hans Haand. Endelig i 1827 gjorde han Alvor af sin Examen og nedsatte sig samme Aar som praktiserende Læge i Nysted paa Lolland, samtidig med at han ægtede en Kusine

af sig, Karoline Aagaard, med hvem han levede et langt og lykkeligt Ægteskab og blev Fader til en stor og blomstrende Børneflokk. Hans ydre Liv er forøvrigt fortalt med faa Ord. Efter at have praktiseret i elleve Aar i Nysted, flyttede han til Saxkøbing, og atter elleve Aar senere udnævntes han til Fysikus i Fyns Stift og levede nu i Odense til sin Død, den 20. Juli 1856.

Efter det afvexlingsrige Hovedstads-liv og Omgangen med ligesindede Fæller, Kunstnere og Forfattere, følte den landlige Stilhed paa Lolland selvfølgelig stundom trykkende. Hans sunde Natur og jævnglade Humør bar ham dog altid oppe over Dagens Savn, og da han bl. a. fik en — af ham selv meget paa-skønnet — Praxis paa Øens store Herregaarde, nød han, skønt udpræget Demokrat, af et godt Sind det selskabelige Liv i den fornemme Verden. De skønne adelige Damer fandt i Digteren en tro Beundrer og varm Besynger. Som Læge var han overhovedet meget søgt, og mange Timer af sit Liv tilbragte han i Doktorstolen paa de skumplende Bønderovne. Tiden forkortede han med at digte i Hovedet. Derfor er sikkert ogsaa en væsentlig Del af hans Digte kun ringe af Omfang. Paa nogle enkelte fortællende Digte nær, er største Parten af hans Lyrik smaa erotiske Situationer eller tilspidsede Ritorneller, som han kaldte dem efter smaa italienske Folkesange paa tre Linjer med en vis Gentagelse af den oprindelige Tanke eller Pointe. Ogsaa blandt hans talrige Oversættelser fra fremmede Literaturer — de tyske Digtere: Goethe, Heine og Rückert, de engelske: Byron, Moore og Burns, de franske: Hugo og Beranger o. s. fr. — spiller Kærlighedsdigte en

fremherskende Rolle. Man ser af disse Oversættelser, hvor udbredt Digterens Læsning var, samt hvad han særlig yndede at sysle med hos andre. Hans daglige Gærning tog hans Tid. Derfor blev han som Digter aldrig professionel. Den Skæbne, hans ovenfor omtalte enestaaende Digtsamling fra 1837 fristede, skulde heller ikke særlig opmuntre ham til at slaas med de andre Poeter om den i disse Tider saa knappe og saa lidet lønnende Plads paa Parnasset. Trods Chr. Winthers og andre hengivne Venners uskrømtede Anerkendelse var og blev det bedre at være Amatør og privat Beundrer af det smukke Køn. Oeh-lenschläger og Chr. Winther var blandt danske Digtere hans Yndlinge. For Thorvaldsen og Søren Kierkegaard havde han levende Interesse. Om Oeh-lenschläger skrev han en Gang i 1834, da Kritiken gik den store Digter lovlig nær paa Livet, de smukke Linjer:

Gud denne Digtersjæl beskærme!
En Rus af ham endnu jeg haaber;
thi der er flere Kræfter i hans Bærme
end i de andres Førstedraaber.

Med Vennerne i København og anden Steds i Landet førte Aarestrup undertiden sin — efter den tyske Digter Rückerts Forbillede — morsomme og gratiøse Brevvexling paa Vers. En af disse Venner var en jovial Urtekræmmer Christian Petersen i København.

Med sin Samtids Literatur havde Emil Aarestrup egenlig ikke større Slægtskab. Som Kærlighedsdigter var han nærmest en Discipel af den sunde og frodige Oeh-lenschläger. Ellers var Chr. Winther, som sagt, den, der ejede hans literære Sympathier. Som Erotiker

var han undertiden dristigere end denne hans Sjælsfrænde. Aarestrup forherligede ikke alene Kvinden, men ogsaa hendes Staffage, hendes Toilette og ydre Virkemidler. Rig paa Lune, som han var, kunde han kaste et let Skær af Ironi over sin egen Kærlighedsrus. Hans poetiske Leg var dog ikke alene yndefuld, men sikkert nok bundende i et stærkt Temperament og ildfuld Attraa. Han var en oprigtig Ven af Jorden og alle Jordens Glæder. Selv spøjte han med, at Naturen i hans tilsidst omfangsrige Legeme havde givet et Vidnesbyrd om sin Udviklingsevne. I sit frisindede Blik paa Verden kunde han stundom minde om Carl Bagger, f. Ex. i Dyrehave-Digtet:

Ekvilibrist, som baglængs bøjet fra Pælen
løfter den Skilling, man smed dig ved
Hælen;
heller, som Du, gad jeg søge min Skil-
ling
end, blodrød, ved et Buk, i den modsatte
Stilling.

Under Fremskridtsrøret i Fyrreerne fulgte Aarestrup ivrig med. Hans Digte fra denne Tid viser ham undertiden

som en noget tvivlende Betragter af de politiske Foreteelser, men Krigen i 1848 gjorde ogsaa ham til en varm Patriot.

Som Verskunstner hører Emil Aarestrup endelig til de bedste og oprindeligste blandt sine samtidige. Uden at experimentere med sjældne og vanskelige Former, gav han sine enkle Strofer en Sødme og Velklang, der falder lige saa naturlig paa Læben, som den taltaler Øret. Det vil altid staa som en Mærkelighed, at denne Lyriker ikke i sin Tid strax vandt sig Venner blandt alle unge og varme Hjærter.

Men, som allerede berørt, syv Aar efter Digterens Død, kom endelig den afgørende Sejr. Samfundet til den danske Literaturs Fremme forlagde den af Chr. Winther og F. L. Liebenberg — vistnok fornemmelig af den sidste — besørgede større Samling »Efterladte Digte«, originale og oversatte Poesier i rig Mængde og Mangfoldighed. Alligevel bliver Aarestrups samlede Digtning lige saa lidt som f. Ex. Ludvig Bødtchers eller H. V. Kaalunds af nogen imponerende Omfang. Men de to Digt-samlinger giver Emil Aarestrup til alle Tider en Hædersplads i dansk lyrisk Literatur.

Otto Borchsenius.

Første Samling.

Oprindelse.

Som sin brune Lyng den øde Flade,
Som sit lette Ax den grønne Tilie,
Som sit løse Skum en ung Najade,
Som et Løg i sorten Muld sin Lilie,
Som Polyperne den skjøre Plade,
Som den bløde Musling sin Conchilie,
Har mit Indre formet disse Blade
Af en lønlig Drift, fast uden Villie.

Se da — som paa Lyngens brune Flade,
Som paa Heire-Axet over Tilie,
Som paa flygtigt Skum af en Najade,
Som paa Mosebundens gule Lilie,
Som paa Kalkkorallens Svamp og Plade,
Som paa Strandens spraglede Conchilie —
Nogle Øjeblik paa disse Blade
Uden Strengthed, med en venlig Villie!

Luca Signorelli.

I Salens dybe Skygge
Sad Mester Luca træt;
Paa Marmorbordet hvilte
Hans Pensel og Palet.
Han stirred paa de store,
De mørke Skyers Rad,
Der fyldte med Figurer
Nathimlens Alterblad.

Som Slyngeplanten fæster
Sig til den stærke Bul,
Saaledes han til Konsten
Sig sluttet tillidsfuld.
Han var en dygtig Maler;
Thi Alt, hvad Livet gav,
Det greb han i sit Indre
Og skabte Skjønhed af.

Vel var hans sorte Lokker
Forvandlede til graa,
Vel hæved sig hans Pande
Med dybe Furer paa,
Vel krogede sig Ryggen,
Vel rystede hans Haand;
Men fyrigt var hans Øje
Og evigung hans Aand.

Da hørtet Larm paa Gaden,
Hans Dør man hamred paa;
Men Maleren, fordybet
I Syner, ikkun s a a.
Han ændsed ikke Larmen,
Ej Hobens hæse Skrig:
»Luk op! din Søn er myrdet;
Vi bringe her hans Lig.

Han sank i vore Arme,
Din Eneste — kom ud!
Lad Messer for ham synge,
Bed for hans Sjæl til Gud!
Marchesa Giulietta
Han gav en Natmusik;
Da traf den bitre Fjende
Ham med et Dolkestik.«

De sprængte Dørens Fløje,
 De trængte ind med Magt,
 Paa Skuldrene den Dræbte
 I Blodets Purpurdragt.
 Fra Lampen, som paa Muren
 Var for Madonna tændt,
 Fik Gruppens blege Rædsel
 Sin svage Lysning sendt.

Henover Pandens Rynker,
 Henover busket Bryn
 Den Gamle for med Haanden —
 Det traf ham som et Lyn.
 Stentaus han stod saalænge
 Og hen paa Liget saa —
 Af Dødens Ro forskjønnet
 Den fromme Yngling laa.

En langsomt samlet Taare
 Fra Gubbens Øje randt;
 Han nærmede sig Liget,
 Da Skrækkens Tvivl forsvandt.
 Han tændte Faklen, lyste
 De blege Ansigtstræk,
 Strøg fra sin Yndlings Kinder
 De bløde Lokker væk.

Taus Hoben veg tilbage,
 Man hørte ingen Røst —
 Det var ej heller Tiden
 Til Tale eller Trøst.
 Men Maleren, den gamle,
 Ham greb et indre Mod,
 Han kyssede den Døde,
 Der svømmed i sit Blod.

Han aabnede Gevandtet
 Omkring det hvide Bryst;
 Han stilled Faklens Lue,
 Saa Alt blev flammelyst;
 Han rykked Staffeliet
 Paa Marmorgulvet frem —

Der blev en hellig Taushed
 I Gubbens ringe Hjem.

Og Kridtet tog den Gamle
 Fast i sin svage Haand,
 Saa tegnede han den Døde
 Og gav ham atter Aand;
 Saa tegnede han den Døde
 Og gav ham atter Liv
 Ved Kunstens underfulde
 Guddommelige Bliv.

Det var ej blotte Farver,
 Han i sin Pensel gjød,
 Men det var Sjælens Kummer,
 Som fra hans Hjerte flød;
 Det var hans høje Andagt,
 Hans gudhengivne Sind —
 Og om hans Tavle lyste
 Et yndigt Helgenskin.

Det var en salig Glæde
 Og dog en bitter Nød,
 En Evigheds-Fortrøstning
 Og dog en kvalfuld Død.
 Den unge Martyr blegned
 Paa Lærredet saa smuk,
 Som Christus, da paa Korset
 Han drog det sidste Suk.

Og hvor sig Kirkebuen
 Ophæveler høj og stærk,
 Der hængte han i Nischen
 Sit faure Billedværk.
 Enhver, som kom at bede,
 Sank, rørt til Taarer, ned
 Og priste Himlens Almagt
 Og Konstens Hellighed.

Fjeldspringet.

Hvor Granskoven knejser langs op ad
 Bjergets Skrint,
 Og Elven slaar sit Skum mod den ste-
 nede Klint,
 Paa Odden, mellem Birke, i tjæret
 Bjælkehus
 Sidde de norske Bønder og tomme deres
 Krus.

De snitte Skeer og Boller, Brikker til
 deres Kost,
 Nogle knytte Strømper, der lune godt
 mod Frost.
 De Gamle med stumpet Pibe hælde sig
 op til Væg,
 Nippe smaat til Øllet og flette deres
 Skjæg.

Da rejser sig Thorkil, den stærke Bonde-
 søn,
 Og slaar forbitret Næven i Bordet med
 et Drøn,
 Sværger en rædsom Ed og med sin
 blanke Kniv
 Farer løs paa Tjalfe, at røve hans
 Liv.

Foruden Værgе Tjalf springer af Lugen
 ud,
 Men Thorkil følger efter, som Pilens
 sikre Skud.
 De Mænd, som ile til for deres Kiv at
 ende,
 Alt se dem højt til Fjelds gennem
 Granskoven rende.

Tjalfe er den yngre, mer smidig, mere
 let,
 Men Thorkil stærkere, han bliver aldrig
 træt.

Med frygtelige Trusler forfølger han
 sit Rov,
 Knækker Fyrrens Grene, baner sig Vej
 i Skov.

Aandeløs de løbe langs hen med Klip-
 pens Rand;
 Med Skum i Dybet vælter sig Fjeldfos-
 sens Vand.
 Tolv Skridt er kun tilbage, saa bryder
 Klippen af
 Og sænker brat sin Stenvæg i Afgrun-
 dens Grav.

Der findes ingen Udvej — Tjalfe tager
 Fart —
 Et Spring kan ham kun redde, det fat-
 ter han snart.
 Vel fulde fire Alen har Klippen sig
 flakt,
 Og Strømmen suser ned i den buldrende
 Tragt.

Han samler alle Kræfter — et frygte-
 ligt Spring!
 Frelst, paa den anden Side, ser han sig
 omkring
 Tilbage over Fossen, der stænker Sko-
 vens Gren, —
 Og skuer sin Fjende, blodig, paa Fjeld-
 kantens Sten.

I Havnens blinde Harm er han sprun-
 gen bag efter,
 Forgjæves han nu søger et Sted, hvor
 Foden hæfter,
 Han hænger over Dybet; med Armen
 om en Kant
 Af Klippen, blodig saaret, han Frist
 for Livet fandt.

Iskolde Stænk fra Strømmen det hede
 Blod ham kjøle;

Vildt stirrer han ned og hører Slusen
brøle.

Det sortner for hans Blik — hjælp, Gud!
hans Kraft forsager —
Da føler han sig løftet, en Haand ham
opad drager.

Med saaret Knæ og Skulder paa Klip-
pens Blok han staar
Og frelst fra Døden sin Arm om Tjalfe
slaar,
Kryster til sit Hjerte den brave Red-
ningsmand
Og kaster Morderkniven i Fjeldkløftens
Vand.

De svor hinanden Venskab og sveg ej
deres Ed,
Men blev bestandig Venner i al Oprig-
tighed.

De gik i Krigen sammen, da Danner-
kongen bød,
Og fandt i tapper Fægtning paa een-
gang deres Død.

Sidskensang.

Du er, min Tro, en underlig Pog,
Saa fin og klog,
Du læser saamangen Lærdmands Bog,
Og dog —

Og dog har du hverken Mod eller List;
Hvad bli'r det tilsidst?
At sukke og se paa en Rosenqvist —
Jo vist!

Dertil maa nok høre en dygtig Forstand.
Ej, ej! hvor kan

En Pige faa Lyst til saa underlig Mand,
Som han?

At hænge ved Bogen Nat og Dag,
Sig selv til Plag',
At hilse sin Smukke med Hatten, i
Mag:

God Dag!

En ypperlig Sag! Et Fjog af Student,
Kun lidet bekjendt
Med det, hvormed en Pige er tjent,
Er tjent!

At skrive et Vers og Citharen slaa
— Naa, naa! lad gaa! —
Er godt, men ej nok; det maa vi for-
staa,
Vi Smaa.

Vel klæder det smukt, at Herren er bly;
Men ræddes og fly,
Naar Glutten er ene, og Skoven har Ly:
O fy!

Saa har vi Fugle en anden Maner;
Man ser, man ler,
Forfølger hinanden og kyskes og be'er
Om mer.

Om mig selv at tale, jeg lystige Dyr,
Jeg holder ej Styr
Paa Hjertet, naar først det ret fanger
Fyr,
Fanger Fyr.

Jeg saa en Glut, en nydelig Glut,
En Gjærdesmut,
Og var i den yndige, søde Snut
Strax skudt.

Men bie, til jeg fik Præstekald
— Gud trøste os all'! —

Med Kyssen og Kurren; den Lykke
saafald
Vår smal.

Jeg fløj i Busken fra Qvist til Qvist,
Jeg sang: pist! pist!
Og fanget var hendes Hjerte saavist
Tilsidst.

Vi sladrede sammen, vi sang, vi lo,
Saa hjertensfro,
Vi kyssed hinanden saa tidt, maa du tro,
Vi to.

Højstærede! gjør du ligesaa;
Det lykkes maa.
Der ser jeg din søde Pige jo staa:
Nu gaa!

Den unge Poet.

Ja, sad jeg varmt inden Døre
— I saadant Selskab især —
Med Alting paa det Tørre,
Som I, Højstærede, her:
Saa rendte jeg ikke i Støvet
Og bed et Par Blomster itu
Og talte med Stjernen og Løvet
Og Sommerfuglen, som nu.

Hvilte min Hustru, den brave,
Paa Sophaen, i Negligé,
Med Alt hvad en Kone kan have —
Det var noget Andet maaske.
Jeg pusted paa Thevandet kjælen
— I var mine Mønstre, I! —
Og med Lidenskab og Sjælen,
Med dem var det sagtens forbi.

Ja, kunde jeg lykkelig regne,
Og kunde jeg rigtig strø Sand,
Og følte jeg allevegne,
Hvad en Skriver er for en Mand:
Saa laa jeg ikke paa Bakken,
Hvor Fuglen flyver forbi,
Saa sad jeg og bøjed Nakken
Maaske i et stort Cancelli.

Og kunde jeg prange og købe
Og sælge igjen med Profit;
Ja, kunde jeg mægle og løbe
Og altid passe mit Snit:
Til min Villa saa I mig vandre,
Et Dampskib kaldte jeg mit
Og gjorde tilsidst, som de Andre,
En stør, anstændig Fallit.

Og var jeg af dem, som fødes
Til at befale, de Faa,
Og ikke af dem, som nødes,
Blot til at prygle og slaa:
Jeg bandt en Qvast ved min Klinge
Og avancerede saa smaat;
Jeg klapped ej Pegasus' Bringe,
Men strøg min Knebelsbart blot.

Ja kunde jeg digte som Mange,
Og blev jeg ret aldrig træet
Af at skrive belejlige Sange
Og bukke inderlig net:
Saa slap jeg, Kritik, for din Spids-
' rod,
Anset blev min ringe Person;
Jeg døde maaske som Justitsraad,
Og Kone og Børn fik Pension.

Et Aftensuk.

End blegrød af Solen
 Og blankt ligger Vandet;
 I Baaden en Fisker
 Ses glide fra Landet.
 Hans Pjalter forskjønnēs
 I Havfladens Spejl —
 Der er Sølv om hans Aare
 Og Guld i hans Sejl.

I Løvhytten sidder,
 Med Armene trinde
 Om Elskerens Nakke,
 En ung Elskerinde.
 Og Drengen ved Brystet,
 Saa smilende rød,
 Er faldet i Slummer
 Paa Moderens Skjød.

I Luften sig svinge
 Og stige og dale
 Og quidrende krydse
 Sig Svale ved Svale.
 Vandmyggene sværme
 Omkring dem og fly
 Og tabe sig fjernt i
 En summende Sky.

Det aftnes; det mørknes.
 Paa Taget jeg skuer
 Med Hovedet i Vingen
 De sovende Duer.
 Jeg selv kun — hvi er jeg
 Ej rolig og glad,
 Som en Orm i sin Nød, som
 En Myg paa sit Blad?

Nøddeviser.

I Skov, hvor Bøssen knalder,
 Hvor Jægerhornet gjalder,
 Og Hundekoblet gjør;
 Hvor Fugl med knækket Vinge
 Og Dyr med saaret Bringe
 Forbløder sig og dør —

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
 Hvor Hundekoblet gjør —

Der blomstrer ogsaa stille
 I Skyggens Blomster vilde,
 Og der er Græsset blødt;
 Og fløjter Nattergalen,
 Saa tystner det i Dalen,
 Mens Bærret modnes rødt.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
 Ja, Skovens Græs er blødt.

Og Maanen med sin Flamme
 Oplyser Egens Stamme
 Saamangen dejlig Nat;
 Da dandse Alfer hvide,
 Mens Himlens Skyer glide,
 I Ring om Ellekrat.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
 Saamangen dejlig Nat.

I Høst, naar Laden fyldes,
 Naar Bøgens Blad forgyldes,
 Er Skovens muntre Fest;
 Saa drage til det Grønne
 De Unge og de Skjønne
 Til Fods, til Vogns, til Hest.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
 Saa er det Skovens Fest.

Naar Duggen er af Græsset,
 Fra Byen ruller Læsset,
 Til Skoven ile vi,
 At lokke Haslens Nødder
 Fra Toppen til dens Rødder —
 Den Sommerjagt er fri!

Om Venner og Veninder
 Skal I os være Minder,
 I brune Nødder smaa!

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
 Det vil vi huske paa.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
 Til Skoven ile vi.

Se, Skallen springer gjerne!
 Kom frem, fuldmodne Kjærne,
 Kom frem af Skjulet nu!
 Kun Damehænder bløde
 Er hvide og er søde
 At kysse paa, som du.

Ungdomsmod.

»Passionert for Morgenrøden?» —
 O, det fagre Skuespil!
 Ja, jeg raabte ufortrøden
 Mit: da capo! hidindtil.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
 Kom frem af Skjulet nu!

»Men dog kjær, ej sandt, af Nat-
 ten?» —

Og mangen Vinteraften,
 Naar perler Druesaften,
 Den brune Nøddeskal,
 Som skønne Tænder knække,
 Erindringer os vække
 Om Nøddeturen skal.

Ja; det Ord, at gjemt til den
 Egentlig er gjemt til Katten,
 Er Bagtalelse, min Ven!

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
 Den brune Nøddeskal,

»Noget maa du Maanen unde?» —
 Ja, den er saa hvid og rund,
 Og det Hvide og det Runde
 Elsker jeg af Hjertensgrund.

Om Dagen i det Grønne,
 Da jublende de Skjønne
 Blandt unge Hasler sang;
 Da Børn med Nøddeposer,
 Selv Skovens bedste Roser,
 I gule Blade sprang —

»Bjergene?» — Saa klumpet hvælver
 Ikke Landet sig hos os;
 Paa min grønne Ø jeg selv er
 Nogetnær den største Klods.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
 Da vi i Skoven sang —

»Stranden, ved jeg, dog du ynder?» —
 Ja, den styrter jeg mig i;
 Hver en Torsk og hver en Flynder
 Kan jeg springe der forbi.

Om Dagen i September,
 Om Skovens grønne Kæmper,
 Om Sommerhimlen blaa,

»Skyer, som phantastisk skrive
 Himlen fuld af Skjønhedstræk?» —
 Samme Haandværk gad jeg drive
 I en Bog med Pen og Blæk.

»Lidt om Fossen lad mig høre!« —
 Hu, den gjenfærdhvide Elv!
 Jeg maa holde for mit Øre,
 Den kan snakke bedre selv.

»Men en Drossel i Skjærsommer?« —
 Nu, naar Tiden bliver lang,
 Og jeg venter, Ingen kommer,
 Trøster mig den smukke Sang.

»Ah, i Birkelundens Midte
 Jægerhuset?« — Lad mig gaa!
 Ved du ikke, Een kan fritte
 Mer, end Ti kan svare paa?

Børnepsalme.

Lover Gud! — I Barndoms stille
 Urtegaard han ført os har,
 Ledet til sin Kundskabskilde,
 Hvor den strømmer ren og klar.

Lover Gud! — Hvorhen vi træde,
 Hver en Blomst, hver Fuglerøst
 Gav han Magt til os at glæde,
 Saa vi aldrig savne Lyst.

Lover Gud! — Han har os givet
 Nøjsomhedens ædle Skat;
 Hvo som gjemmer den i Livet,
 Lykken aldrig har forladt.

Lover Gud! — Naar Marken blegner,
 Naar Naturen har sin Høst,
 Naar alt Løv fra Træet segner,
 Dvæler Vaaren i vort Bryst.

Lover Gud! — Vi vanke roligt
 Ved hans Haand i Verden ud;
 Alt omkring os er fortroligt,
 Alt er skjønt — vi gaa med Gud!

Torsten og Trine.

Ved Lysets svage Lue, bag lukte Vind-
 vesskud,
 Sad Trine i sit Kammer og sukkede til
 Gud
 For hendes Mand, som sejled i Storm
 paa vilden Sø;
 Et Aar var gaaet, siden han drog fra
 Danmarks Ø.

Det spæde Nor hun lagde alt i sin egen
 Seng,
 Paa Gulvet var der redt til hendes raske
 Dreng.
 Saa løste hun sit Haar og læste Aften-
 bøn;
 Hult fra det Fjerne hørte man Havets
 Drøn.

Stormen slog om Gavlen, og Tagsten
 blæste ned,
 I Lyset Høvlespaanen sig krumte bleg
 og bred.
 Men Trine stod for Sengen med et uro-
 ligt Sind,
 Hun vilde glemme Vejret, i Dynen hyl-
 let ind.

Hun turde ej Lyset slukke: »O Torsten,
 hvor mon du
 Omflakker i Havsnød paa Bølgerne
 nu?«
 Hun syntes høre Skud og de Forlistes
 Skrig,
 I Kamret var der fuldt af Vand og
 blege Lig.

Da løde Trin; fra Døren sprang Klin-
 ken op i Hast.
 Ind traadte en Mand med dristigt Øje-
 kast,

Pidsken snoet i Nakken og krøllet Haar
 paa Kind,
 Den tykke lodne Kofte trodsede Vejr
 og Vind.

Ham floj om Halsen Trine i samme
 Herrens Stund,
 Hun var ej mere bange. »Min Torsten!«
 raabte hun,
 »Til Sømandsviv ej duer En, som er
 hjerteklemt,
 Naar Faren er forbi, saa maa den være
 glemmt.«

Han tog sin Viv paa Skjødet, trak Kuf-
 ferten frem,
 Og viste, hvad fra Rejsen han bragte
 med sig hjem.
 Af Silketøj og Linned saa lystelig en
 Skat;
 En Tut med Sølvpenge den var i
 Krogen sat.

Lysvaagen ud af Reden den lille Gut
 da sprang,
 Den stumped' Skjorte ham om Benene
 hang.
 Han klappede sin Moder, han hopped
 om sin Far,
 Han havde nær raabt Hurra, saa lille
 som han var.

Og Tøsen i Sengen skreg, som hun
 kunde bedst;
 Da ændsed de hverken Brag eller Blæst,
 De sladrede sammen, de støjed, og de
 lo,
 Og Ingen gik til Køjs, før Vægtren
 raabte To.

Vinens Gud.

Skjønne Gud, der vidt om Land
 Drages af dit Tigerspand,
 Med den svungne Thyrsusstok,
 Med den druekrandste Lok,
 Med din Urnes Nectarstrøm
 Fuld af Glemsel og af Drom!

Dig til Ære, fyrigt, frit,
 Hæver sig vort Blik som dit —
 Se, han kommer med sin Glands,
 Med sin Duft og med sin Krands,
 Se, hvor ør og dog hvor skjøn —
 Rejs et Alter ham til Løn!

Om hver Tinding tung og sløv
 Trykker han sit Vedbændløv;
 Tøm hans fyldte Bægre ud,
 Klap hans Panther, lyd hans Bud,
 Hør hans muntre Bækkenklang!
 Frihed elsker han og Sang.

Bort med al forskruet Stil,
 Bort med alle Honningsmil!
 Ingen Skjemt, som er for søgt,
 Ingen altfor sippet Kløgt,
 Intet Glas, som er for knapt,
 Intet Ord, som er for slapt!

Ingen Haan og intet Had!
 Vinen skiller Trætten ad.
 Pralhans, kom kun med din Blæst!
 Kom kun med din Præken, Præst!
 Melankolske Daare, kom!
 Vend det vrantne Hjerte om!

Unge Frøken, væn og vims,
 Ej med Purpurmunden kims
 Ad den gyldne Rankes Vaadt!
 Fagre Frue, hold dig godt!
 Vin og Sang er altid sundt
 Mod hysterisk Hjerteondt.

Glædens muntre Gud er stærk —
 Se, han gjør et Underværk!
 Se, hvor Alt, hvad der er graat,
 Usselt, jammerligt og smaat,
 Se, hvor Alt, hvad der er sort,
 Svæver som en Boble bort!

Se, hvor Alt, hvad der er klart,
 Gjør Bekjendtskab i en Fart!
 Se, hvor Alt, hvad der er sødt,
 Mødes blussende og rødt!
 Se, hvor Alt, hvad der er tungt,
 Løftes sværmerisk og ungt!

Fordi det huede ham
 Langt bedre, end dø, at hungrer
 Og kunne tænke paa dig!

Han følte sig stærk og tapper,
 En rejsende Mand blev qvalt,
 Med hans sølvspændte Sko og hans
 Knapper

Var Vinterens Nødtørft betalt.
 Det var ene og alene, skjøen Ellen,
 Fordi det huede ham
 At være Morder, naar bare
 Han kunde tænke paa dig!

De kunde ej tømme ham Kraften,
 Hvor det kom an paa at slaas;
 Man greb ham en maaneklar Aften,
 Henstrakt ved den skummende Fos.
 Det var ene og alene, skjøen Ellen,
 Fordi det huede ham,
 En rolig og lykkelig Time
 At kunne tænke paa dig!

Han lagde sit Hoved paa Blokken,
 Ingen Naade blev ham forundt.
 Alt Bøddlen greb ham ved Lokken —
 »Holdt,« raabte han, »blot et Se-
 cund!«

Det var ene og alene, skjøen Ellen,
 Fordi det huede ham
 Endnu engang, under Øxen,
 At kunne tænke paa dig!

Skjøen Ellens Elsker.

Asbjørn løb fra sin Hytte
 Alt til den vildeste Ørk,
 Hvor Ravnene skreg efter Bytte,
 Og Skoven var bællene mørk.
 Det var ene og alene, skjøen Ellen,
 Fordi det huede ham,
 I de øde, afsides Kløfter
 At kunne tænke paa dig!

Han løb fra sin Viv, som jamred,
 Han løb fra de klynkende Smaa
 Derud, hvor Tordenen hamred
 I Klippestenene graa.
 Det var ene og alene, skjøen Ellen,
 Fordi det huede ham,
 I Enrum at kunne sukke
 Og kunne tænke paa dig!

Han løb paa de saarede Fødder,
 Han havde ej Krumme af Brød;
 Han aad de beskeste Rødder
 Og fristede Livet med Nød.
 Det var ene og alene, skjøen Ellen,

Den 14. November.

Til Oehlenschläger.

Naturen i vort Nord,
 Den du saa tidt besang,
 Den kan idag ej lønne

Din Fest med Krands grønne,
Med Duft og Fuglesang.

Den har kun Sne og Is
Paa Skovens nøgne Tjørn;
Koldt straalere det om Hallen,
Hvor med sin Hustru Skjalden
Omfavner sine Børn.

Men i de Danskes Hjem
Er en Natur endnu,
Som Du besang — en i n d r e,
Som vil din Fest erindre
Og komme vel ihu!

Og den er fuldt saa stor,
Og den er fuldt saa smuk.
Der svinder Vaaren ikke
Med sine lyse Blikke,
Med sine varme Suk.

Den hilser paa sin Skjald!
Af den din Fødselsfest,
Naar om Novembers Maane
De kolde Stjerner blaane,
Kan fejres allerbedst.

Den hæver til din Pris
Sin hjertelige Røst,
Og den kan bedre tale
End Lundens Nattergale —
Det er idag vor Trøst.

Se Danmarks unge Mø:
Vel savner hun en Krands
Til dig af Laurens Blade,
Men hendes Kinder bade
Sig i en Taares Glands.

Og hendes Blik er stort
Og fuldt af Sjælens Magt;
Thi overalt herhjemme
Din høje Digterstemme
Har Aandens Kræfter vakt.

Og hver en ædel Mand,
Hver livfuld Ungersvend,
I hvem med Fryd man mærker
En Gnist af dine Værker,
Dig rækker Haanden hen.

Og paa det norske Fjeld
Og ved den tydske Skov
Dit Navn, o Oehlenschläger,
Som ved det danske Bæger,
Skal synges Pris og Lov!

Stævnemødet.

Højstærede, forlad mig!
Nu har jeg ingen Stunder;
Mit Sind er occuperet,
Og det er intet Under.

Jeg venter her en Dame —
Smil ej saa klogt! De finder
Ej hendes Lige, søgte
De blandt Millioner Qvinder.

Hun er et Mesterstykke —
Af hvem, det ved jeg ikke —
Naturligvis moderne,
Men tænkt som en Antike.

Alt Draperi henaandet,
Romantisk kydske Lemmer,
Hvorover hele Jordens
Elendighed man glemmer!

Det lille Rosenøre
En Labyrinth af Ynde,
Hvori to Slinger præke,
At det er sødt at synde!

Man fatter neppe Blikkets
 Forunderlige Kjækhed,
 Der, saa at sige, smelter
 Med næsten himmelsk Frækhed.

Paa Hagen er et Mærke,
 Indbrændt af Elskovsguden,
 Hvis Moder selv har ingen
 Sødere Plet i Huden.

Og denne Foraarsskabning,
 Hvis rørende, naive
 Og sværmeriske Væsen
 Jeg ikke kan beskrive —

Hos hvem man vel kan tvivle,
 Om Aanden gjøres nødig,
 Og om den blandt saa Meget
 Ej rent er overflødig —

Har selv forfattet disse
 Smægtende, krumme Linier
 Og sat mig Stævne under
 De næsten nøgne Pinier.

Bemærker De i Luften
 En vis ambrosisk Aanden?
 Den kommer fra Papiret,
 Jeg holder her i Haanden.

I Seglet ses en Amor
 Henover Havet ile;
 Han sejler paa sit Kogger
 Og ror med sine Pile.

Gaa derfor, gaa, min Herre!
 Hør, Uhret repeterer —
 Ni — ti — halv tolv! — Jeg nægter
 Det ikke, De generer.

Bruden.

Fra Floden de unge Piger
 Med Fisk og Frugter gaa,
 Med sølvhvide Lax i Nettet,
 I Kurven Foreller smaa.

Vakre Piger, lader os synge,
 Lader os flette en Krands!

Men En, fra Morgen til Aften,
 Paa Broen staar fortabt,
 Maaløs, som var af Marmor
 Den smekre Jomfru skabt.

Vakre Piger, lader os synge,
 Lader os flette en Krands!

Hun stirrer hen ad Floden —
 Blæsten med al sin Magt
 Trykker om hendes Lemmer
 Den vaade Sommerdragt.

Vakre Piger, lader os synge,
 Lader os flette en Krands!

Og spørger man: »Hvem er du?«
 Hun strækker Haanden ud
 Og kaster et Blik til Himlen
 Og svarer: »Jeg er Brud.«

Vakre Piger, lader os synge,
 Lader os flette en Krands!

Og atter i den grønne,
 Langsomt løbende Strøm
 Hun stirrer ned, som om hun
 Drømte den dybeste Drøm.

Vakre Piger, lader os synge,
 Lader os flette en Krands!

Fra Floden de unge Piger
 Med Fisk og Frugter gaa,

Med solyhvide Lax i Nettet,
I Kurven Foreller smaa.

Vakre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Der trækkes et Lig af den grønne,
Langsomt løbende Strøm —
Ak, det er hende, som drømmer
Den allerdybeste Drøm!

Vakre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Og gi'r sine Blomster Vand,
Nu stryger hun din Hue
Og gjør din Seng i Stand.

Nu hendes Navn i Barken
Jeg snitte vil — giv Agt!
Et Kongelys fra Marken
Skal plantes her til Vagt.
Men ser jeg ret? hun kommer
Hun kommer alt, hvor hist
Med sine sorte Blommer
Sig strækker Træets Qvist.

Hvem holder hun i Armen
Og trykker til sit Bryst?
Hvem blotter hun vel Barmen,
Den søde, for, med Lyst?
Det er din lille Broder;
Han har en evig Tørst —
Nu, løb omkaps til Moder!
Kan du faa Kysset først?

Til et Barn.

Kom ud, min lille Stump!
Tag paa de gule Støvler,
Kom ud, hvor Kildens Plump
I Græsset gaar og vrøvler.
En gammel Kone graa
Gi'r dig af Skaalen Drikke,
Og hendes Døtre gaa
Med Melkespand og strikke.

Med skjæve Ben du stumper
Igjennem Revl og Krat,
Og Oldenborren dumper
Fra Grønen paa din Hat.
Hvor Storken vader i Mosen,
Hvor Lilien blomstrer gul,
Hvor Bien kryber i Rosen,
Der vil vi lege Skjul.

Din Moder nu derhjemme
Har travlt med tusind Ting,
Maa rydde op og gjemme,
Hvad vi har slængt omkring;
Nu fejer hun din Stue

Havfrue.

»Fisker, ved din Baad paa Sandet,
Hvorfor sliber du din Kniv?
Sig, hvad slæber du af Vandet
I dit Net blandt Tang og Siv?«

»Ej Aborrer, unge Frue,
Ingen Ret for Dug og Disk,
Havets Slange vil I skue
I mit Garn, en sjelden Fisk.

Denne Gang i Bølgen brak hun
Roret af min Jolle kuns,
Men ifjor min Broder trak hun
Med sin hvide Arm til Bunds.

Mat hun gisper alt og bløder;
Vend jer bort — med Hævnens Lyst
Nu for sidste Gang jeg støder
Kniven i den Falskes Bryst!«

»Holdt, du Grumme! ser du ikke,
At hun aander, Brystet gaar?
Se, o se! medynksom slikke
Bølgerne de grønne Haar.

Blodig snøret, gennem Vandet
Har du Arm og Skulder slæbt;
Bleg hun synker hen paa Sandet —
O, hun dør, af Luften dræbt!

Kom! jeg er din Herres Frue;
Ud paa Dybet! flux afsted!
Skjøndt de sorte Skyer true —
Tag din Aare, jeg gaar med!

Kom! den fangne Havets Datter
Ro med sagte Kast vi frem,
Til i høje Bølger atter
Hun kan synke til sit Hjem!«

Lynet viste Fiskermanden
Vejen paa den skumle Sø.
Mulmsort steg ved Himmelranden
Skyerne om Hav og Ø.

Dog — de naaede hjem til Landet.
Men, paa Borgen, Thora gjøs
For sin Mand, som var paa Vandet,
Hvor de vilde Bølger fnøs.

Mørket kom. I Blæst fra Svalen —
Stirred hun i Nattens Gru.
Trin da drøned gennem Salen:
»Fagre Thora, sover du?«

»Er det dig, min Erik, eller
Kalder kun din stærke Røst
Mig fra Gravens vaade Kjælder?
Kom — her er jeg — til mit Bryst!«

»Intet Gjenfærd, Thora, stamper
Til dit Sengested i Nat
Ved de halvudbrændte Lamper —
Giv mig Munden! tag mig fat!«

»Ha, du kommer fra de Døde!
Drivvaad, kold, afsjælet nys!
Men jeg elsker dig, du Søde,
Og her har du mig! mit Kys!«

»Ja, vel stivne mine Hænder,
Og min Røst er dyb og mat;
Men for dig, skjøn Thora, brænder
Hjertet som vor Bryllupsnat.

Stormens Hvin og Bølgeslaget
Drev os paa det lumske Sand.
Jeg og mine sprang fra Vraget,
Tænkte vel at naa til Land.

Men de blev, de blev derude
Paa det friske, høje Hav;
Mit Farvel, hvor Storme tude,
Fik de med i dyben Grav.

Døden sang alt for mit Øre.
Dig, min Viv, jeg tænkte paa.
Ej min Arm jeg kunde røre,
Stiv af Svømning, kold og blaa.

Se, da greb mig under Brystet
Hænder dybt fra Nøkkens Hjem,
Og af bløde Arme krystet
Førtes jeg paa Havet frem.

Ved de stærke Glimt fra Himlen
Saa jeg Havfrubarmens Sne,
Saa jeg midt i Bølgevrmlen
Hendes Perletænder le;

Saa jeg hendes glatte Skuldre,
Hendes sledske Ansigtstræk,
Den forføreriske Huldre!
Og jeg stødte hende væk —

Stræbte svømmende mod Landet,
Kraft jeg havde for en Stund —
Men hun slap ej, før i Vandet
Jeg fornam den faste Grund.

Kom! Nu glemt er Sorg og Kampe!«
Thoras Hjerte heftigt slog,
Og hun slukte Nattens Lampe.
Længer bort Uvejret drog.

Sommerens Tale.

Glød dig! glød dig! Tiden kommer,
Da fra Vintrens dunkle Vraa
Til sin Ild, sit Himmelblaa
Kalder os den muntre Sommer,
Synger fro:
»Kom herud, I stakkels To!
Kom, tag Del med mig i Lykken!
I skal vendø Sorgen Ryggen.

O, jeg ved det nok, at Smerte,
Uro, Jammer, alle Slags,
Som man ej kan hæve strax,
Plager et uskyldigt Hjerte;
Men lidt Trøst,
Nogen Glæde ved mit Bryst,
Har jeg altid dog hørt sige,
Finde de Ulykkelige.

Naar i Skoven Jægeren skyder,
Kløver dufter rundtomkring,
Kildevæld gjør Hop og Spring,
Skyen fuld af Lynild flyder,
Fiske smaa
Stikke Hovdet af det Blaa,
Og bag Løvene sig sanke
Tusind vevre Sladderhanke —

Gjerne hører jeg fortælle:
»»O, hvor Sommeren er smuk!««
Mangt et Hurra, mangt et Suk,
Ved jeg, ikkun mig kan gjælde.
Men der er
Mer end Een, som jeg har kjær:
Digterne, hvor de mig møde,
Kan jeg kysse halvt til Døde.

Og hvad Malerne henrive!
Denne Spejden, dette Blik!
Denne Træffen paa en Prik!
Dobbelt rød man vel maa blive;
Dog, de vil —
Deres Konst det hører til —
Man maa lade sig betragte;
Hvo vil slig en Smaating agte?

De Forelskte i min Skygge
Allermest jeg holder af;
Gud dem noget Yndigt gav,
Var de ellers nok saa stygge.
I mit Hus,
Under Nøddetræets Sus,
Er de ret, som var de hjemme,
Kan de sig og Verden glemme.

Kom da ogsaa ud, I Gode!
Og den lille Rolling der
Af en Gren en Kjøphest skjær,
Hæng en Krands omkring hans Ho'de!
Jordbær smaa
Rødme, hvor I staa og gaa;
Jeg vil vise Vej i Lunden,
Putte ham dem selv i Munden.

Jeg er med jer, naar I vandre
Hjem blandt vilde Rosenhegn,
Trykket af en sagte Regn
Under Løvet til hverandre.
Guld i Blaat
Følger paa mit Vaadt og Graat,

Og bag Bladet i det Dunkle
Skal en smuk Sancthans-Orm funkke.

Ja, jeg giver Kildevandet
Et Slags udsøgt, munter Kraft,
Som skal, mer end Druesaft,
Bringe eder her paa Landet
Til at le,
Til at se
Alt, hvad Livet forestiller,
Som igjennem Visdoms Brillen.

Nordexpeditionen.

Femten Somre var den Fagre
Kuldens strenge Love tro;
Ja, hun var en sand Polaregn,
Skjult for Verden, fuld af Ro.

Efter det Slags Regioner
Er jeg en forelsket Nar;
Er end Dagen kort — hvad gjør det?
Natten den er lang og klar.

Hvilke Ild- og Purpurkugler!
Hvilke dybe Stjerneblik!
Hvilken Rødme over Sneen,
Hvilken nordisk Romantik!

Skulde her ej Isen brydes,
Var det et uhyre Tab,
Ej for mig alene, men for
Al erotisk Videnskab.

Og jeg trængte frem — jeg fandt mig
I en Trylleverdens Skjød;
Hvilken Stilhed i Naturen,
Som dog derfor ej var død!

Skjøndt — jeg nægter ej — imellem
Var det, ligesom jeg gjøs,
Naar jeg saa, hvordan i Dydens
Strenge Frostvejr Alting frøs.

Hendes Moder gav jeg Æsker
Fulde af Pariser-Pynt;
Og Papa, som var mistænksom,
Vandt jeg med en romersk Mynt.

Mod de andre Eskimoer —
Tanter, Onkler, Fætre — hu!
Var jeg overmaade venlig,
Kaldte dem bestandig Du.

Som en Sværm af vilde Svaner
Hvæsed en Venindeflok;
Og den gamle Portner brummed,
Som en Isbjørn paa sin Blok.

Skulde her jeg gaa til Grunde
Uden Ly og Vinterhavn? —
Ha! tilsidst to Gletscherarme
Smeltende tog mig i Favn.

Hundred skjelende Rivaler
Fnøs omkring mig af al Magt,
Men bestandig dog i Afstand,
Med en vis Hvalfisketact.

O, min Kjækhed blev belønnet!
Alle Hindringer til Trods
Naaede jeg Nordvestpassagen
Med mer Held, end Captajn Ross.

Ulykken rammer Alle.

I Silke stod Grevinden
Blandt Blomster paa Altanen
Og svang den lette Solskjerm
Og kasted Brød til Svanen.

Ulykken rammer Alle!

Paa sine Knae i Haugen,
Bag Ranken og Melonen,
Laa med de brune Hænder
Blandt Ukrudt Lugekonen.

»Vor lille Son, som smilte,
Da du forlod ham, Qvinde,
Er styrtet ned i Brønden,
Og Ingen kan ham finde.«

Ulykken rammer Alle!

Ulykken rammer Alle!

Hun vendte halvt sit Aasyn
Mørkt imod Slottets Fløje:
»Gud trøste os, som Trældom
Og Solens Brand maa døje!«

Ulykken rammer Alle!

Og Prindsens Jæger svang sig
Af Hesten svedt og støvet;
Sølv paa hans Klæder funkled,
Som Morgendug paa Løvet.

Ulykken rammer Alle!

Og han Grevinden rakte
Et Brev med Guldrand ziret;
Hun læste henrykt Brevet
Og kyssede Papiret.

Ulykken rammer Alle!

Men Greven stod bag Døren —
Det Syn ham ej forlystet —
Han stødte hende Dolken
Til Hæftet ind i Brystet.

Ulykken rammer Alle!

»Kom hjem, kom hjem, Margrethe!«
Skreg en fortvivlet Stemme
Fra Haugeportens Gitter:
»Det Barn, som du lod hjemme —«

Ulykken rammer Alle!

Gunløde.

Jeg elsker den hvide,
Den blide Gunløde,
Med Lokkerne bløde,
Med Nøglen ved Side;
Paa Bordet hun sætter
Mig duftende Retter
Og Rosen ved Ruden;
Hun pusler mig Pudens
Med snehvide Hænder;
Hun Lampen mig tænder
De søvnløse Nætter;
Hun vugger paa Armen,
Hun trykker til Barmen
De røde, de bløde
Smaarollinger søde;
Hun hersker som Fruen
I Salen og Stuen,
Hun flytter mig Stolen,
Hun gjemmer mig Kjolen
Og Hatten og Huen;
Hun rækker mig Staven,
Hun bortvifter Fluens —
Med Tiden hun sætter
Mig Urnen paa Graven.

Pater Hugo.

»Pater Hugo, jeg er bange!
 Ud af Klosters mørke Gange
 Lad os lede vore Fjed;
 Hvis et Gjenfærd i sit Lagen
 Mødte os paa dette Sted?«
 — »Det gjør Ingenting til Sagen,
 Donna Rosa, følg kun med!«

»Hvor den sorte Gang sig hvælver!
 Ikke mindste Lys — jeg skjælver!
 Nu fordobler Mulmet sig —
 Ak, det tog mig under Hagen,
 Jeg maa holde mig til dig!«
 — »Ganske rigtig, det er Sagen,
 Donna Rosa, stol paa mig!«

»Pater Hugo, jeg kan føle —
 Ak, lad os dog ikke nøle!
 Himmel, hvilken Rædselsstund!
 Har jeg nogen Tid set Magen —
 O, nu kysser det min Mund!«
 — »Kors dig, det er Hovedsagen,
 Donna Rosa, kors dig kun!«

»Pater Hugo, vid, det klemmer,
 Og det trykker — jeg fornemmer —
 Ak, igjen et Kys — et nyt —
 O, det er saa klart som Dagen,
 At det Sted vil blive rødt!«
 — »Barn, hvad gjør et Kys til Sagen,
 Naar det blot er langt og sødt?

Du har lært ved denne Vandring,
 Hvilken lykkelig Forandring
 Spøgelsernes Væsen tog;
 Hvor i fordums Tider Dragen
 Gift ud af sin Strube jog,
 Der, det ligger klart for Dagen,
 Kun et Kys den Slemme tog.

Du vil aldrig være bange
 Mere for i Klosters Gange
 Ind at vove dine Fjed;
 Du vil aldrig løfte Klagen,
 At det er et Rædselssted:
 Naar — det er mit Raad i Sagen —
 Pater Hugo følger med.«

Til en Veninde.

Der er en Trolddom paa din Læbe,
 Der er en Afgrund i dit Blik,
 Der er i Lyden af din Stemme
 En Drøms ætheriske Musik.

Der er en Klarhed paa din Pande,
 Der er et Mørke i dit Haar,
 Der er en Strøm af Blomsteraande
 Omkring dig, hvor du staar og gaar.

Der er en Skat af evig Visdom
 I Smilehullet paa din Kind,
 Der er en Brønd, en Sundhedskilde
 For alle Hjerter i dit Sind.

Der er en Verden i dit Indre,
 En sværmerisk, chaotisk Vaar —
 Som jeg umulig kan forglemme,
 Som jeg tilbeder og forstaar.

Enken.

Her, hvor disse Bakker skraane
 Og i Søens Dyb sig spejle —
 Hvor de hvide Skyer graane,
 Og de grønne Baade sejle —

Her har han saa ofte staaet,
 Ensom, stille, fjern fra Vrimlen.
 Her, da sidst vi vandred sammen,
 Saa han tankefuld mod Himlen.

Og forunderlig bedrøvet
 Kyssed han mig tidt paa Haanden —
 Men jeg saa det nok, at fjern var,
 I en anden Verden, Aanden.

Her, ved dette Bord, har han mig
 Sine sidste Tanker skrevet —
 Har sit sidste Glas han drukket
 Og sin sidste Time levet.

Uhret lagdes bort; han saa jo
 Evigheden tryk i Møde —
 Kun min Haarlok, kun min Guldring
 Tog han med sig, da han døde.

Og han fyldte Sten i Lommen
 For at blive dybt begravet —
 Han, hvis smidig-lette Lemmer
 Svømmede som Skum paa Havet.

Og de stærke Hænder bandt han,
 Sammensnoede dem med Sivet —
 Han, som fordum sprang i Bølgen
 For at redde Andre Livet.

Og paa Bunden af den dybe
 Indsø laa han mange Dage.
 Endelig de kolde Vande
 Gav mig ham iskold tilbage.

Ringen saa jeg paa hans Finger,
 Lokken fandt jeg paa hans Hjerte,
 Og i hans rolige Ansigt
 Var der intet Spor af Smerte.

Forsvar.

Vil man en Skjald bebrejde,
 At Elskovs søde Magt
 Han synger henrykt om?
 O, en velkommen Føjde!
 Han synger uforsagt —
 Du, hulde Musa, kom!

Sig mig, hvad skal hans Toner
 Forherlige mer, end det,
 Som altid er og var
 Det Liffigste, Mænd og Koner
 Henreves af med Ret?
 Du, hulde Musa, svar!

Har du din Lyst af Trætten,
 Der jevner sig ved Daad
 Imellem vrede Mænd? —
 »Grib, Digter! Bajonetten«,
 Er hendes vise Raad,
 »Og kast den fejge Pen.«

Den fine Kløgt, som vejer,
 I dybeste Respect,
 Forsigtig og betids
 Den rimelige Sejer
 Paa Alliancens Vægt? —
 Musen smiler spids.

Et Stænderraad, som pukker,
 Og Mænd, hvis hele Haab
 Er streng Økonomi
 Og Runkelroesukker? —
 Du hører hendes Raab:
 »Ah, maa jeg være fri!«

Det stille Liv paa Landet,
 Hvor Alting er saa grønt,
 Saa triveligt, saa drøjt? —
 »Bedre end meget Andet,
 Al Ære værd, endskjøndt —«
 Musen gaber højt.

Den Fornemhed, som sætter
 For os, hvad den har,
 Et pragtfuldt Logis,
 Et Bord med Herreretter
 Og en høflig Passiar? —
 »Spis«, hvisker hun, »og til!«

Den kjække Fart paa Søen,
 Ved Stjernernes Lys,
 Til Stormens Basun? —
 »Ja,« siger Digtermøen,
 »Men efter Havets Gys
 Fyld mig min Seng med Dun!«

Den Ædelsten, som blaaner
 I Herskernes Krands,
 Paa deres gyldne Stav,
 Hvis Zitren endnu laaner
 En Kammerjunker Glands? —
 Hun tier som en Grav.

Den Dyd, hvorom man præker
 — Gud ved, om med Forstand —
 Saa bredt og saa vidt;
 Som gjør en Mand til en Qvæker
 Og en Kone til en Mand? —
 Er ej Musens Appetit.

Den Evige, den Høje,
 Langt over al Fornuft,
 Som fylder intet Rum,
 Som ses af intet Øje? —
 »Giv kun din Andagt Luft,
 Knæl,« byder hun, »men stum!

Nej, Elskovssuk, som gløde,
 For dem har Strengen Lyd;
 Hold du dig til det Søde,
 Som Fugle til Skovens Bær,
 Som bliver, var og er —
 Syng, Skjæld, din Elskovs Fryd!«

Bondestriden.

Grev Guntram og Grev Lanzelin,
 De hærgede forsande
 Med Kejsergunst og Pavebrev
 I rige Schweitzerlande.

De odelsbaarne, frie Mænd
 I Muri og i Vohlen,
 De lukkede for Lo og Stald,
 For Qvien og for Fölen.

De bad om Fred for deres Hus,
 For deres Mark og Skove,
 Saa kom de villig mangan Gang
 Med Karl og Dreng til Hove.

Grev Guntram og Grev Lanzelin,
 De tog de gode Gaver,
 De tog de frie Bønderbørn
 Og gjorde dem til Slaver.

De tog Alt, hvad de kunde faa,
 Og fordred endnu mere:
 »Naar eders Gaver ej forslaa,
 Saa maa I bringe flere!«

Den raske Dreng med gulen Lok,
 Han maatte drive Øget,
 Og Pigen med sin Rosenkind,
 Hun maatte age Møget.

»I give med et villigt Sind
 Indtil den sidste Bønne!
 For hvad I lide Mangel paa
 Vil Himlen eder lønne.«

Da rejste sig det gamle Mod
 I odelsbaarne Hjerter:
 »Ha, vi har ydet sidste Skjær
 Til Virak og til Kerter!

Det gjorde vi med taaligt Sind,
 At frelse vore Sjæle,
 Og for det bittersøde Kors,
 I bragte os, vi knæle.

Men rør ej ved vor Frihed, Drot!
 Thi heller, skal det gjælde,
 Vi vil forlade Hus og Hjem
 End blive her som Trælle.«

De dreves ud med Viv og Børn,
 Man tog fra dem det Sidste;
 I fremmed Land, ved fremmed Brød
 De maatte Livet friste.

Grev Lanzelin blev svag og graa
 I Borgens skumle Lukke,
 Og tung af al den søde Most,
 Han drak af Bondens Krukke.

Da flokkedes de Folk igjen
 Fra Muri og fra Vohlen;
 Ak, i Ens eget Fødeland
 Der skinner mildest Solen!

Med Køller de forsamled sig
 Og Qvinderne med Krandsse.
 Men ungen Radbod mødte dem
 I Harnisk og med Landse.

Og Bondens Blod i Strømme flød
 Alt paa hans egen Ager,
 Som Bierne i Kuben dø
 I egne Honningkager.

Og Ridderen af Klippen brød,
 Af Bondens egen Klippe,
 Og rejste højt et hornet Slot
 Og udenfor en Vippe.

Og Slottet fik hans Hustru fin
 Alt til sit Enkesæde;

Men der skjøen Ida mangan Nat
 I Enrum maatte græde.

Hun hørte, naar i Borgen slog
 Den dybe Midnatsklokke,
 En Hysten i den mørke Skov
 Af dræbte Bønderflokke.

Hun saa dem sætte Stiger til —
 O, alle Himlens Magter! —
 Hun saa dem svinge Øxen højt
 Med Hævnens vilde Fagter.

Hun bad saa mangan lønlig Bøn,
 Og hun lod Messer læse;
 Men hver en Midnat hørte man
 I Dødningluren blæse.

Hun bygged op et Kloster skjønt
 Med lange Søjlerækker;
 Der sover hun og hendes Slægt,
 Til Dommedag dem vækker.

Amalie Raben.

† 1832.

Den tunge Regnsky hænger over Van-
 det,

Og Skoven hyller sig i Taager;
 Det gamle Taarn, som stirrer ud fra
 Landet,

Ser kun paa Søens hvide Maager
 Og intet Sejl, som bringer Hjemmet
 atter

Den ømme Søster, fromthengivne
 Datter.

Forgjæves dufter Lunden, snor sig
 Gangen;

Hun bryder ingen Blomster fler.

Som fuld af Hjertensgodhed
Impertinent beklage,
At alt det andet Skabte
Staar dog saa langt tilbage.

Der ligger han med Brillen
Og Paraply — Ak, Fyren
Ret noget Vigtigt tror sig,
Naar han ser hen paa Myren!«

Ved disse Ord lød Latter
Fra alle Skovens Kanter,
Men mest fra Planteskolens
Opløbne, unge Fjanter.

»Ja,« blev han ved, »vor Ven her
Har trygt sig foresværmet,
At han har rystet Stenen
Og Planten længst af Ærmet.

Den Drømmer! om saa var end,
Hvad vandt han i sit Eje?
Ved han en Stens beskedne,
Taalmodige Liv at veje?

Ved han de stille Kræfters
Langsomme Dyd at hædre?
Og kjender han en Plantes
Lønlige Levnet bedre?

Med affectert Beundring
For Planteverdden træder
Han i vor Kreds og sauger
Vort Inderste til Bræder.

Stakkel, der med sit Vidskab,
Med alle sine Konster
Dog slipper aldrig ud af
Forstandens tykke Dunster;

Der, i det Hele taget,
Er tarvelig udstyret
Og knap ser over Skuldren
Sin Læremester, Dyret;

Der ej kan proppe mere
I Hjernen af det Sande,
End dette Insect fødtes
Med i sin brune Pande;

Der gaber, træt af Tanker;
Der lukker for sin Kikkert —
Og lader Klumpen sørge,
Der vælter ham saa sikkert!

Og han — han vil begribe —
Som aldrig naar i Livet
En Kampestens Erfaring —
Han, der maa dø som Sivet;

Der, for at kunne trives,
For blot at existere,
Maa dræbe og maa myrde —«
Jeg gad ej høre mere.

Jeg gik derfor og tænkte:
Det klaprer En og Anden
Af disse Herrer ogsaa,
Ser jeg, i Træforstanden.

Vel har jeg ej som Bjerget
Saa fast en Fod at staa paa
Og ej som Elefanten
En saa massiv at gaa paa;

Kan ej docere Skjønhed
Saa tydelig som Rosen,
Ej blomstre halv saa zirligt,
Som Planterne i Mosen;

Gad heller ikke just som
Et Poppeltræ forresten
Beständig kikke Stjerner,
Barhovedet, i Blæsten

Og føler vel, hvor lidet
De Folk er at berømme,
Der tager Alt for Intet
Og sig for Alt i Drømme.

Men ikke desto mindre
 — Her standsed jeg og sukked —
 Jeg har Hovmodet i mig
 Med Modermælken drukket.

Jeg, som en gammel, indgroet
 Aristokrat paa Jorden,
 Flux fatter ikke denne
 Friheds og Ligheds Torden.

Det maa der Tid og Ro til;
 Nu er jeg for piqueret —
 Skjøndt jeg vil ikke nægte,
 At jeg er resigneret.

Af Børn en Krands dig alt omgiver,
 Du bruger ingen anden Pryd;
 Den Krands, den voxer, og den bliver,
 Uvisnelig, en evig Fryd.

Hvad Duggen er for Rosens Rødme,
 Er Vin for Læbens Rosenild,
 Lad derfor Sødt berøre Sødme,
 Løft Glassets skjønne Farvespil!

Hun leve! Vor Veninde leve
 Bestandig lykkelig som nu!
 Og Alt, Alt, hvad hun elsker, leve!
 Din Skaal, din Skaal, Trofaste, du!

Til — —

En Børneflok, en Jomfruskare,
 En Kreds Veninder samles her,
 Som Engle, svævende og klare,
 Saa blomstrende, saa skjøn enhver.

O, lykkeligt det Hus, hvor Gjæster
 Som disse svæve ind og ud!
 Der Aarets Løb er rigt paa Fester,
 Der dvæler gjerne Glædens Gud.

Og den, hvis Dag vi kom at fejre,
 Er uden Bram og ydre Pragt,
 Men En, som vinde ved og sejre,
 Undseelig selv ved Yndets Magt.

O du, beskedne, tro Veninde!
 Du har et lykkeligt Geni,
 Du kan saa roligt Hjerter vinde,
 Din Magt er ej saa snart forbi.

Ghasele.

Paa dette grønne Mos, det bløde, lad
 mig hvile,
 Hvor Oleanderbuske røde ad mig
 smile!

Jeg har ej Lyst til Dandsesalens rige
 Glimmer,

Kun her, hvor Duggens Perler gløde,
 lad mig hvile!

Mit Øre brister ved de stærke Sympho-
 nier;

Hvor Nattegaleslag sig møde, lad mig
 hvile!

Jeg kan ej taale disse snevre Silke-
 klæder,

Løs op, løs op! hvor der er øde, lad mig
 hvile!

Jeg vil ej bo i Huset med de klare
 Lamper;

Hvor Høsten sine Blade strøede, lad mig
 hvile!

Kinderne og Læber gløde,
 Frejdigt aander Bryst og Barm;
 Arme slynge sig i Møde,
 Luften bølger let og varm,
 Øjet smelter, Haaret flyder,
 Fløjten, Violinen lyder.

Dig vi denne Vrimmel skyldte,
 Mangt et vennesaligt Lag:
 Kom, vi vil dig, Brumbas, hylde,
 Trods din Knurren, trods dit Brag;
 Paa din Sundhed Kruset fylde
 Og til ærligt Brodertag,
 Skjøndt i Vantens laadne Gjemme,
 Række dig vor Haand at klemme!

Var det Synd?

O, var det Synd, at vi var ene?
 At ved vort Bryllup var saa faa?
 At mellem høje, tause Grene
 En Stork vi kun i Reden saa?

En Stork med sine røde Hoser
 Og med sit lange Sladdernæb —
 Og ingen Gartnersvend med Roser
 Og kun en Snegl med Silkeslæb?

Og ingen Præst med Pibekrave
 Og ingen pyntet Kammermø
 Og ingen anden Brudegave,
 End Sølvskum fra den lille Sø?

Og at det sagte Ja af Bruden,
 Og at min høje Troskabsed
 Blev hørt og fordret kun af Guden,
 Den unge Gud for Kjærlighed?

Men dybt i Skoven — kan du huske?
 Var som en Grotte for en Fe;
 Ildorme hang i alle Buske,
 Og kun ved dem vi kunde se.

O, hvis jeg nogensinde glemmer
 Den søde Stund — saa straf mig, Gud!
 Græshopper sang med tusind Stemmer,
 Og hvert Minut faldt Stjernesud.

Til Elskov.

Første Elskov! unge Sjæles Møde
 I det henryktedrukne Øjekast!
 Er du aldrig Hvile, altid Hast?
 Kan et Hjerte ikkun eengang gløde?

Vender aldrig mer din Magt tilbage,
 Naar med Qualer svandt din første
 Lyst?

Er ej længer rent for dig et Bryst,
 Som din Duft beruste fordums Dage?

Er det friske, nysudsprungne Hjerte
 Kun den dyre Blomst, du leger med?
 O, saa fly, far troløs kun afsted,
 Korte Fryd, som koster evig Smerte!

Men saa grum kan din Natur ej være;
 Se — det er mit Haab — en salig Ild,
 Mere høj og stærk, kun mindre vild,
 Skal jeg atter til dit Alter bære.

Barnets Sind kan vende fromt tilbage,
 Høj Uskyldighed i Manddoms Aar,
 Og hvor grønnes en saa sjelden Vaar,
 Kan ej savnes varme, lyse Dage.

Mary.

»Hvad tykkes dig om hende, Jack!
Som stirrer over Sø
Bleg fra Fregattens høje Dæk
Til Skotlands fjerne Ø?

Et Barn endnu, knap sytten Aar,
Ret skabt til Sømænds Lyst;
Langt flagrer hendes Ravnehaar,
Højt bølger hendes Bryst.

Fordi hun gav sig villig hen
En Nidding i sit Land,
Er hun Forbryderens igjen
Paa Sydhavs-Øens Strand.

Fordi hun var for øm og varm,
En Qvindes sande Dyd,
Til Straf hun slynge skal sin Arm
Nu til en Kjeltrings Fryd.

Var hun paa Traaden noget løs,
Det er hun vel endnu,
Saa er hun dog en fager Tøs —
Hvad, Jack, hvad mener du?

Ifald jeg kaldte paa vor Præst
— Hun siger ja, min Tro —
Og lod ham spjedse os som bedst?
Min Køje rummer To.«

»Det duer ikke, Tom; hun har
Alt faaet sin Bekomst.
Prøv kun, hun giver intet Svar,
Det er en knækket Blomst.

Hun flager kun en stakket Stund,
Det kan man mærke godt;
Den Sejler stødte snart paa Grund,
Den bliver aldrig flot!«

Ung Mary stod foruden Trøst
Og over Havet saa,
Til Skotlands høje Klippekyt
Forsvandt i Taager blaa.

Hun stille stod, til ingen Rand
Bag Bølgen mere steg;
Til hendes kjære, gamle Land
For mørke Vover veg.

»Vi skues aldrig mer igjen,
Du blues ved mit Syn;
Snetakte Bjerg, min Barndoms Ven,
Du rynker dine Bryn!

I, grønne Bakker, hvor jeg laa
Saamangen Sommerqvæld,
I svinde i det fjerne Blaa,
I sige koldt: Farvel!

I har ej Mur, ej Fangedyb,
Ej Hytte eller Vej
Til Herberg for et usselt Kryb,
Foragteligt som jeg!

Selv Stjernerne, de milde Lys,
Vil ikke se mig mer!«
Hun sendte dem sit Afskedskys —
Da saas ej Landet mer.

De løste op for hendes Barm,
Den steg saa hvid og høj;
De blottede den runde Arm,
Blodstraalen sprang og fløj.

Men koldere blev hendes Bryst,
Kun svagt det steg og sank;
Og som et Havblik laa tilsidst
Ung Mary bleg og rank.

Polyperne paa Havets Bund
Ligplanken til sig rev,
Og paa den vaade Gravhøj kun
Det lange Søtang drev.

Til Nanna.

Kjære Nanna! det er simpel Pligt,
At jeg svøber udenom de fine
Strømper fra din Søster Josephine
Dette ubetydelige Digt.

Saadan tomme, tynde, slappe Ting,
Saa pedantisk parrede tillige,
Som dog Strømper ere, sandt at sige,
Kan behøve et poetisk Sving;

Kan behøve en rhetorisk Pen
Og en nogenlunde fyrig Taler,
Som den blege Skjønhed anbefaler,
Naar den oversendes til en Ven.

Ak, det dorske Stof med uvis Form,
Disse bløde, matte Elementer,
Dette Chaos af en Traad — det venter
Paa sin egentlige Skjønhedsnorm;

Paa en Skaberindes søde Bliv,
Paa at faa et Indre, for hvis Kræfter
Alt det Ydre yndigt giver efter,
For at faa et Indhold og et Liv.

Skjænk dem dette — disse blege, smaa,
Sammentrykte, ganske flade Stakler!
Du kan gjøre, ved du nok, Mirakler,
Naar du bare vil dem trække paa.

I et Atelier en Marmorsten
Kan ej runde sig med mere Ynde,
End de lykkelige, glatte, tynde
Strømper, naar de slutte om dit Ben.

Søg de smidiglange Skafters Ly,
Lad dem fange blødt i deres lækre
Hulhed alt det Fyldige og Smækre,
Som hos dig er ikke sky, men bly!

O, jeg ser dem alt — du har dem
paa —
Glatte, glindsende — af over hundred
Kjenderblik omspejdet og beundret!
Dog de ikke mindste Rynke slaa.

Denne Blomstudvikling, dette Spring
Til en Stilling, som for Strømper
immer

Er forenet med uhyre Glimmer,
Gjør dem til interessante Ting.

Og er virkelig en Trøst for dem,
Der for Øjeblikket ikkun have
Denne ubetydelige Gave
Paa din Fødselsdag at bære frem.

Stamtræet.

Min Stammefar — Gud ved, hvorfra
Han egentligen var;
Men i de gamle Krøniker
Fortælles, han var en Nar.

Med Snabelsko og Bjeldeklang,
Med Narrekappe og Brix,
Han maatte more det hele Hof,
Hvis ikke, saa fik han Vix.

Hans Børn blev strunke Adelsmænd
Og en af dem en Helt;
Vi føre endnu for hans Skyld en Mand
Uden Hoved i gyldent Felt.

En anden, siges der, levede kun
 For sine Godsers Bedste,
 Som Dødninge saa hans Bønder ud,
 Som Benrade deres Heste.

Min Oldefar forestod Rigets Skat,
 Som dengang var meget tung;
 Alt hvad han gav for Landet ud,
 Det gik i hans egen Pung.

En kronet Isse, ved jeg, blev spaaet
 Min Bedstefar af en Hex;
 Han kjørte altid med Fire for
 Og hans Kone altid med Sex.

Min Fader var længe Pebersvend;
 I tidligste Ungdom han kom
 Med skaarne Stene og meget Antikt
 Hjem fra Neapel og Rom.

Jeg svigter ikke min høje Byrd,
 Mit Navn og mit Stammetræ:
 Min Stammefader var en Nar,
 Jeg er i det mindste et Fæ.

Kun en Time!

Lange Nætter, korte Dage,
 Medens Aarene de rulle,
 Ingen Sol, en evig Kulde,
 Vil jeg friste uden Klage;
 Kun en Time, kun en Time!

Savn og Sorger vil jeg lide
 Uden Haab, med bitter Længsel,
 Ensomhedens sorte Fængsel
 Vil jeg fylde med min Qvide;
 Kun en Time, kun en Time!

Englen, som sin Fakkell slukker,
 Og som fører til de Døde,
 Vil med Rolighed jeg møde,
 Englen, som for Graven lukker;
 Kun en Time, kun en Time!

Og hvorefter kan du hige,
 Og hvad finder du, som qvæger
 Saa balsamisk, at dets Bæger
 Er dig nok, Ulykkelige,
 Kun en Time, kun en Time?

O, at hvile og at smile
 I de Arme, ved det Hjerte,
 Som jeg elsker, fuld af Smerte,
 Der at smile, der at hvile
 Kun en Time, kun en Time!

Med en Brystnaal.

I Stedet for en Pil fra Rosenskyen,
 En let bevinget, farlig Pil,
 En Pil, som hefter sig i Hjertet,
 Hvis Gift er Kys og Smil —
 Modtag en Naal, som gjennemborer,
 Men kun det lette Tüll; en Naal, som
 holder,
 Hvis Hensigt er at samle og forene,
 Men kun de ydre, løse Folder.
 Betragt med Rolighed de gyldne Hager,
 Der løsnes let og uden Taarer,
 Den skarpe Spids, som ej af Nektar
 drypper,

Men som ej heller giftig saarer;
 Betragt med Venlighed det lille Blænd-
 værk,
 Snart sønderbrudt og snart forglemt,
 Det skrøbelige, svage Mærke,
 Til Minde om det Flygtige bestemt;

Til Minde om det Flygtigste, jeg kjen-
der,

Det hurtigst Svindende, det snarest
Tabte:

Det Trylleskjær, som Symphatien kaster
Momentvis over alt det Skabte;
Modtag den fattige, den kolde Glim-
mer,

Den matte Skygge af en Ild — bedrøv
Dig ikke over, at den er et Intet,
Et Legetøj af Støv for Støv —
Gjem den! Den vil, naar Barmen hyl-
ler

Sig, som en Isis, i sit Slør,
Med sin Emailles mørke Hieroglypher,
Som Skriften paa en Tempeldør,
Erindre dig om det, som i vort Indre
Er gaadefuldt og ikke kan forklares,
Og om den Sarkophag, hvori de
Hendøde Følelser bevares.

Jorden.

Hvorfor søger du bestandig Himlen,
Utaknemmelige Daare?

Jeg er skjøn endnu,
Elskovsfuld som du;

Se, i Haaret har jeg Foraarsvrimlen,
I mit Blik den varme Taare!

Har jeg vel fortjent, at du mig glem-
mer?

Jeg, som moderlig har givet
Dig din første Kraft,
Blodets sunde Saft!

Jeg, som sang med mine Fugles Stem-
mer

Dig din Velkomst her i Livet!

Jeg, som har din Kind med Roser
teguet

Og din Pande med en Lilje!

Jeg, som Nat og Dag,

Øm, men modersvag,

Ej din Vildskab, ej dit Lune regned

Og gav efter for din Vilje!

Jeg, som skygged dig, naar Solens
Flamme

Altfor stærkt dit Ansigt brændte!

Jeg, som huld og tro

Dig i Nattens Ro

Lulled ind og som en kjærlig Amme

Over dig min Kaabe spændte!

Jeg, som, naar du træt maa Øjet lukke

Og til sidste Ro dig lægger

Gammel, kold og død,

Aabner dig mit Skjød,

Samler Støvet i min Askekrukke

Og med Blomster det bedækker!

Kan du mig, din første Elskov,
glemme?

Vil du mig med Andre bytte?

Kom, fat Mod igjen,

Vær mit Barn, min Ven;

Vid, at ved mit Hjerte har du hjemme,

Jeg vil evig dig beskytte!

Forgjæves Opmuntring.

»Fanden være

I sit Hjem!

Muntert, Kjære!

Masker frem!

Nok saa sære,

Hid med dem!

Fløjten skriger,
Bratsch og Bas.
Hornet siger:
Kom, tag Plads,
Her er Piger,
Punsch og Glas.

Skynd dig, Kryster,
Uforsagt!
Glæden ryster
Sorgens Magt,
Unge Bryster
Gammel Pagt.

Faklen brænder;
Hør: et Skud!
Vognen vender,
Her er Bud,
Hvide Hænder
Vinke ud.«

Kan det tømme
Al min Ve?
Ak, den ømme,
Elskte Mø
Lad i Drømme
Blot mig se!

Bylivet.

Jeg morer mig i Byens
Forlegne, snevre Gader
Ved Synet af en simpel
Natars Bambocciader.

En gammel, tyk Matrone
I Vinduet, som strikker,
Og i sin lange Kutte
En skaldet Munk, som tigger.

Om Keglerne i Sandet
Opstilt Dagdriverflokken;
Højt over dem i Taarnet
Med Varselstemme Klokken.

En Retsbetjent med Bogen
Og Skrædderen med Saxen,
I Slagterboden Oxen,
Paa Retterbænken Laxen.

Zigeunerbørn i brune
Pjaltkaaber, næsten nøgne,
Med brede Skyggehatte
Og store, sorte Øjne.

Den Døde høst paa Baaren
Med Fryndser om sit Klæde;
Foran et Kors, bagefter
En Skare Folk, som græde.

»Hvorhen, Signor Dottore?«
Med Hastværk han sig skyndte;
Den hele Gade lugter
Endnu af Pebermynte.

Friseuren her jeg kjender,
Scapin; det kan jeg lide:
Brudgommens Haar han sætter
Som store Horn i Tide.

Min Gjenbo, Pantalone!
»God Morgen!« — »Hvad behager?«
Han er endnu ej færdig
Med sine egne Sager.

Ved Stokken frem han skrider,
Ærværdig, rynket, arret
Af alle de Spilopper,
I hvilke han blev narret.

»Hr, eligeret Borger
Og Bager, Truffaldino!
Tillad mig præsentere
Mig selv som Arlechino.

Og denne unge Dame,
 Kan De vel sagtens gjætte,
 Er ikke nogen anden
 End min Arlechinette.

Sæt friske Kringler for os,
 Lad Jalousien falde!
 Vi holde mest af Enrum;
 Kom siden, naar vi kalde!«

I Fjelleboden.

»Pulcinella! Pulcinella!
 Lær mig Sækkepiben blæse,
 Overlad mig denne Pukkel,
 Denne alenlange Næse.

Pulcinella! Pulcinella!
 Og til Gjengjeld, til Erstatning
 Tag imod mit Sinds Forædling
 Og min følsomme Forfatning.«

Men han skriger, og han flygter
 Over Brædegulvets Tylter
 Med sin Pukkel, med sin Næse,
 Paa de lange, hvide Stylter.

Og han ryster, og han piber,
 Skjuler sig bag Tæppets Folder,
 Og paa Sækkepibens Pose
 Fast, som paa sin Sjæl, han holder.

Og han holder fast paa Næsen —
 Han er ikke for Gemyttet;
 Og han holder fast paa Puklen —
 Han er altfor klog til Byttet.

Eremiten.

Tak for Bægret af din Kilde,
 Eremit, for dine Frugter,
 For den Rosenkrands, du gav mig,
 Som af hellig Virak lugter!

Tak for Vejen, du mig viste
 Til din gamle Hytte! Mulen
 Havde ellers, dumt nok, ført mig
 Lige ind i Røverkulen.

Tak for Kjøligheden i dit
 Andagtskammer, gamle Sværmer!
 Tak for Lejets rene Blade
 Og din Kuttens bløde Ærmer!

Tak for hver en from Legende,
 Som du vidste at fortælle,
 Og lev vel! Mit Muldyr ryster
 Utaalmodig med sin Bjelde.

»Vandrer, tøv! her krummer Vejen
 Farlig sig om Fjeldets Kanter.
 Jeg vil hente dig en Haandfuld
 Underfulde, sjældne Planter.

De er groede under Jorden,
 Dybt i Bjergets Klippehule,
 Hvor, forladt af Dagens Straale,
 Sig de blege Urter skjule.

Dem har aldrig Dug forfrisket,
 De er vant til ensom Kulde,
 Dem har aldrig Sol opildnet,
 Derfor er de lindringsfulde.

Du har sagt mig, for din Lykke
 Intet Middel mer du vidste,
 At i evig Angst du leved
 For dit Kjæreste at miste.

Vandrer, gjem da disse Urter!
 De vil dulme Hjertesorgen;
 Sanct Laurentius, min Helgen,
 Og Madonna er dig Borgen.«

Tak, Ærværdige! det vil jeg.
 Midlet er maaske det rette.
 Jeg har prøvet mange andre;
 Nu vil jeg forsøge dette.

Silhouetter af en Præste- familie.

I høje Hvedebølger, imellem Rug og
 Byg,
 Der krummer et Straatag sin mossede
 Ryg;
 Det har blandt usle Hytter i Ler og
 Morads,
 Men ved Siden af en Kirke, sin ydmyge
 Plads.

Og Manden, som bor der, det er en
 Landsbypræst —
 Jeg var saa ofte, Venner! hans lykkelige
 Gjæst.
 Oprigtighed og Glæde er hans daglige
 Bud;
 Han kjender lidt til Verden, men mere
 til Gud.

Hans Kone er en Perle, en ægte, i min
 Sang;
 Hun er saa god og kjærlig, som Dagen
 er lang.
 Vel Præsten hører Fugle i sin Skov-
 hyttesal,
 Men hun er dog hans sødeste, bedste
 Nattergal.

Og Sønnen, den første, Jacob hedder
 han,
 Det er en lille Kæmpe af Drengefor-
 stand.

Hans Øjne ere store og Læberne smaa;
 En lærd Mand vil han blive, det tør jeg
 nok spaa.

Den ældste Frøken Datter, hun er her
 ikke nu.
 I Sorø, hos din Tante, Marie! blomstrer
 du;
 Men naar du kommer hjem igjen, saa
 vil vi faa at se,
 At du kan følsomt græde og vittigen le.

Og Hannemor, den søde — o har jeg ej
 Ret?
 Lyslevende er hun et Familieportrait.
 Hun strikker alt sin Strømpe og læser i
 sin Bog;
 Hun bliver som sin Moder, begejstret og
 klog.

Den lille Nikoline, saa hvid og saa fed,
 Om hende intet Bedre at sige jeg ved,
 End, naar hun vikler ud sin vakre Ge-
 stalt,
 Den smukke Nikoline, det vil hun blive
 kaldt.

Og Rasmus med sin Pande, buglet af
 Fornuft,
 Med Øjet dybsindigt som Nattehimmels
 Luft,
 Han sidder alt i Krogen ved sit Mælke-
 fad,
 Som om han tænkte noget og vidste selv
 ej hvad.

Den lillebitte Sine — det ved vor Herre
 bedst,

Hvad Lykke hun skal bringe den lykkelige Præst.
 Hun kan alt dygtigt spise, løbe og gaa —
 Kan man forlange mer for det første af den Smaa?
 Og Faster i Sengen, med Caffé og Tobak,
 Hun lever som en Sylphe i ensomt Gemak,
 Den meste Støj i Verden for hende er forbi
 Og Livet blevet til en smuk Phantasi.
 I denne Tid desuden der er i Præstens Bur
 En Jomfru, en sværmerisk, en dejlig Natur;
 Hun ligner en Muse i Holdning og Blik —
 Hvad Under, om af hende Begejstring jeg fik!
 Hvad Under, at jeg søgte, naar Hjernen var tom,
 De faure Ord, som hende fra Læberne kom!
 Hvad Under, om til Tak — det var jo simpel Pligt —
 Jeg skrev hende dette ubetydelige Digt!

Ved en Vens Hjemkomst.
 Velkommen tilbage, hvor Øen har lagt
 Blidt sig til Ro, ved Bølgenes Vagt!
 Vent intet Skud af Højtidskartoven:
 Tordnen kun ruller i Skyen foroven.

Bøndernes Tage, det ensomme Land
 Sortner ved Himlens rødmende Rand;
 Fattige By har ingen Lanterner,
 Men til Lysekroner de evige Stjerner.
 Ved din Port staar kun en Hund i Gevær,
 Kun en Stork kigger fra Tagryggen her,
 Humlen og Vinranken hælde mod Muren,
 Kørerne brøle, taus smiler Naturen.
 Fuglene let escortere din Flugt;
 Gjæs paradere — o, er det ej smukt?
 Grøften og Marken anstrenge sig —
 Stakler!
 Valmuer danne et Tog, som af Fakler.
 Her er ej kvalmt, som i hin Tue, hvis Grus
 Fyldes af Menneskemyrers Trængsel og Sus;
 Her gnaver ej Konsten i afsides Huler
 Fra Naturens Bord de faldende Smuler.
 Her er dit Hjem, din Kirke, din Bog,
 Her er dit Lysthus, din Kakkellovnskrog,
 Her dine Børn, de støjende Unger —
 Ven, for din Sjæl begejstrende Tunger!
 Her er den arme, indskrumpede Slægt,
 Lolliker, krummet af Kornsækkens Vægt;
 Men din Godlidenhed rækker dem Haanden,
 Og dine Ord skal rejse dem Aanden.
 Her varskoer din Pibe ingen Soldat,
 Her lader man skjøtte sig selv vor Stat.
 I Stedet for Rendemasken og Lapsen
 Springer en Sommerhare i Rapsen.

Aturerens Grave.

Alle Folk i Maypures
 Holde Siesta; ingen Cither,
 Poppegojeskrig kun lyder
 Uophørligt fra et Gitter.

Hvad er det, som Fuglen ivrig
 Med saamegen Fynd fortæller?
 Sig mig, hvad dens høje Udraab,
 Hvem dens vrede Tale gjelder!

Ingen kan forstaa dens Udraab,
 Ingen kan dens Sprog udgrunde;
 Hele Stammen, som har talt det,
 Hele Slægten gik til Grunde.

Mellem Orinokos Vandfald
 Folkets sidste Toner løde,
 Og forlængst i Skovens Dybde
 Sidste Mand af Ætten døde.

Tidlig dog den røde Kriger
 Lærte Fuglens stærke Tunge
 Indianerstammens Stridssang,
 Hævnens vilde Trusel sjunge.

Fuglen har ej glemt sin Lærdom,
 Har ej tabt sit Maal, skjøndt Øjet
 Længst er slukt, skjøndt graa af Ælde
 Krum den sidder, lænkebøjet.

Skaldet er dens gamle Hoved,
 Snart den dør, det kan ej fejle;
 Af den stolte Fugl tilbage
 Er kun Skind og hvasse Negle.

Dette om Aturerfolket
 Vidner nu et Sagn alene.
 Ingen Gnist af deres Arne
 Ryger mer bag Skovens Grene.

Kampen trængte dem tilbage
 I granitne, snevre Gader,
 Til den store Urskovs Mørke
 Mellem skummende Kaskader.

Mand for Mand de faldt i Striden;
 Ingen Bue mere hviner,
 Ingen Hævnens Pil man frygter
 I de mossede Ruiner.

Vil du se de Faldnes Gravsted,
 Saa bestig den bratte Klippe,
 Søg saa højt, Lianen løber,
 Hulen ved Ataruipe!

Unianas Bjerge ser du
 Fra den høje Græsgangs Tæpper
 Og Condoren, Caprimulgen
 Kredse over Metas Stepper.

Nærm dig de uhyre Grotter,
 Alle fyldt med Dødningrester,
 Palmesvøbte: Fyrster, Qvinder,
 Krigere og Børn og Præster.

Røde af Onotofarve,
 Duftende af Gummi! Ære
 Yde du den sidste Levning
 Af Aturerfolkets Hære!

Dvæl, hvor Cataracten ryger,
 Hvor Jaguapalmen lufter,
 Hvor om Hulens Gab Bignonien
 Og Vanilleranken dufter!

Hvor er nu de Faldnes Aander?
 Hvor er de forsvundne Slægter?
 Mange Ringe staa om Maanen,
 Jorden gløder af Insecter.

17. Svulmende Drue!
 Det er for koldt om Natten derude,
 Kom lad mig trække dig ind i min
 Stue.
18. Frister i Ørken!
 O, du har vist mig saa dejlige Sa-
 ger,
 At til at modstaa fattes mig Styr-
 ken.
19. Blomst af Akelejen!
 Du er en grumme kjærlig Søster,
 Men immer staar du os i Vejen.
20. Kan du med dine mørke Øjne,
 Georgine!
 Saa frit og aabent stirre ind i
 mine,
 Tør jeg vel ogsaa ret fordybe mig i
 dine.
21. Den gyldne Fletning,
 Der over Skuldren synker ned mod
 Barmen,
 Har lært min Arm sin Slange-Ret-
 ning.
22. Torskeflab, god Aften!
 Se, hvilken Plads jeg fik mig her
 hos Rosen;
 Ærgrer det dig ikke? du kunde
 havt den.
23. Brune Rebekke!
 Svøb dine Fødder ind i Kanedæk-
 ket,
 Jeg vil staa bag paa, og din Mand
 kan trække.
24. Gjør Stuen lun for mine Mælke-
 fade,
- Flyt Qvæget ind, det fryser alt paa
 Marken,
 Og mine Maanedstroser dæk med
 Blade!
25. Det tydske Sprog jeg elsker og det
 franske,
 Den italienske Tunge og den span-
 ske;
 Men ingen er saa sød dog som den
 danske.
26. Jeg saa et Stjernes kud paa Himlen
 glide
 Og dig forsvinde mellem unge Has-
 ler —
 Hvor I blev af, er ikke let at vide.
27. Blomst af Primlen!
 Den Luft, man aander i din Nær-
 hed,
 Er som et Aandedrag i Himlen.
28. Blomst af Gyldenlakken!
 Naar du dit Ansigt vender fra mig,
 Saa maa jeg kysse dig i Nakken.
29. Marcipan, du hvide!
 Det er din egen Skyld, beklag dig
 ikke;
 Jeg kan ej lade være, jeg maa bide.
30. At Maanens Næ ej fyldes, at en
 Bondes
 Gaardhane sjelden godt kan trives,
 ved jeg;
 Men du, Lauretta! burde kunne
 rundes.
31. Det faldt mig aldrig ind at gjøre
 Regning
 Blandt dine Yndigheders Tal paa
 denne:

- Snørlivets Silketryk og Rosentegning.
 Det er af Blodtørst, du saa kjælent gaber.
32. Blomst af Magnolien!
 Som Honning er hvert Ord, du taler,
 Og selv din Vrede er som Olien.
39. Purpurblomst af Lærken!
 Yndigheder har du saa gode som Nogen,
 Men immer tusinde Naale i Særken.
33. Sorte Svane!
 Et Særsyn er du, men mit Øje lystrer,
 Naar det skal hylde Skjønhed, ingen Vane.
40. Regnsky paa Himlen!
 Skjønndt Jordens Blomster smile dig i Møde,
 Altid tungsindig ser du ned paa Vrimlen.
34. Læg i dit Skjød mit Hoved, Epheuranke!
 Jeg fejred Festen for den muntre Larmgud,
 Føl, hvordan mine Tindinger de banke!
41. Frygtsomme Svale! du behøver ej at lede,
 Flyv dristig ind, min Kammerdør staar aaben;
 Her venter uforstyrret dig din Rede.
35. Nattrøjen tog den blideste af Fruer,
 Sin egen, sagde: »Den er kjølig, brug den!«
 Jeg laa den hele Nat, som svøbt i Luer.
42. I ere smaa og ubetydelige,
 Men det gjør ej til Sagen, Ritorneller!
 Var I blot vingede og nydelige.
36. Rørdrum i Sivet!
 Det Suk, som daglig jeg af dig maa høre,
 Gjør mig tilsidst rent kjød af Livet.
37. Blomst af Hylden!
 Blusser for hed jeg ved Skumringens Stevne,
 Dig, dit Aroma giver jeg Skylden.
38. Det er kun Mælk, som Rosentungen laber,
 Men naar du smægter, Mis! ses Tigerblikket;
- Paa Højen der, ja rigtig, min Moer!
 Hvor Ahorntræet skygger,
 Her var vi, kan jeg huske, ifjor,
 Da Vognen gik i Stykker.
 Bakken var just ligesaa rund,
 Ligesaa lysegrøn Sletten —
 Hid med Kurven, gamle Hund!
 Aa, Fa'en med Clarinetten!
 Rugtvebakker? Lax? jo, jo!
 Og hollandsk Ost? jeg takker!
 Alting kjøbt paa Østerbro,

Charlottenlund.

Hvor Konen er saa vakker.
 Tordenskyen
 Gaar til Byen;
 Ser du? paa den blanke Kniv
 Skinner Solen —
 Væk med Kjolen!
 Nu et muntert Liv!

Kom med Citronerne! adræt!
 Pauline, du har Sukker!
 Romflasken — saa, den Prop var tæt!
 Din Skaal! Hør, hvor det klukker!
 Tryk det Sure med en Fart,
 Glut! paa et Mygstik ved Øjet —
 Bondepigen, det var rart,
 Med Glas og hele Tøjet!
 En chinesisk Næsklud,
 Saa fin som til en Greve,
 Har jeg bredt paa Græsset ud,
 Jo, jeg forstaar at leve.
 Eja, Venner!
 Ydmygst Tjener!

Det var s'gu en Commandeur.
 Sennepskanden!
 Glemte? For Fanden,
 Har jeg set det før!

Nu bliver Luften mørkere blaa
 Omkring de hvide Telte,
 Som lutter Vildmænd Egene staa,
 Et Par med Maanskinsbelte.
 Har du Fyrsvamp? Det var godt.
 Se til Kaninen paa Øen!
 Mærk det vakre Sommerslot,
 De røde Sejl paa Søen!
 Lad i Trængslen, Kone! smukt
 Mig en Smule sværme,
 Trykke kjælent, dog med Tugt,
 En Skjønheds klare Ærme.
 Frederikke,
 Ved du ikke —
 Naa, der har jeg hængt min Hat.
 Duggen falder;

Bladet knalder;
 Smukke Dag, Godnat!

Se Lapsen der med Kjæden om Hals,
 Bleg som en Kommenskringle,
 Og længer hen Matrosernes Vals,
 Som svaje, og som dingle!
 Kildevognen, hillemand!
 Alle med Roser i Hatten —
 Vogt dig, Sivard Snarensvend!
 Der ligger hele Klatten.
 Ilden blusser bag en Bøg,
 Se Potterne, hvor blanke!
 Kogekoner staar i Røg
 Og deres Boeufsteg banke.
 Kysser Hunden
 Dig paa Munden —
 Græd ej strax, min lille Ven!
 Ingen Fare!
 Kom du bare,
 Kys du ham igjen!

Ved Huset her hvad Færdsel og Liv
 Imellem Hjul og Stænger!
 Der Kudsken staar og med sin Kniv
 Rugbrød til Hesten flænger.
 Herren med et sagte Tryk
 Hjælper en Frøken fra Trinet;
 Tjeneren med krummet Ryg
 Ta'er Flasken op af Skrinet.
 Ingen Plads i Haugen, tænk!
 Og intet Bord i Stuen!
 Manden løber med en Bænk,
 Og med en Nøgle — Fruen.
 I det Skumle
 Mellem Humle
 Themaskinen luer blank,
 Og den Søde
 Henter Fløde,
 Snehvid klædt og rank.

Se der, se der! en Skulder saa rund!
 Se, hvilken Slangeside!

Og har en mere rosenrød Mund
 Sin Elsker kunnet bide?
 Venner, om jeg turde blot!
 Hende kunde jeg kjælen
 Kysse Alting, Stort og Smaat,
 Fra Nakken ned til Hælen.
 Hun forhexer mig omkaps
 Med denne hersens Maane —
 Hendrik! lad mig faa en Snaps,
 Hvis ikke jeg skal daane.
 Se, hvor Munden,
 Spodsk i Grunden,
 Spidser sig forbandet kjæk,
 For at aande
 Allehaande
 Pøbeldunster væk.

Med slængte Hoffer nærmer sig træet
 En anden Hjertens Unge;
 I Gyngen vil hun — naa, det var ret!
 Hør Harpenisten sjunge!
 Se til ham, den store Strik,
 Som under Buskene ligger;
 Naar han kan, hvert Øjeblik,
 Han efter Tøsen kikker.
 Saa! hun kommer dygtig højt;
 De Karle, de kan trække!
 Bah! jeg giver ingen Døjt
 For hendes tynde Lægge.
 Hvor blev Mille?
 Tys! ti stille!
 Faldt hun? Ja, det tror jeg nok.
 Fik hun Skoen?
 Jo, jeg to'en
 Med min Spanskrørsstok.

I Lærketræers stiklende Krat
 Den grønne Sti sig vrider.
 Hvor mange Pletter nylig forladt,
 Maaske af skønne Sider!
 Venner, kom og læg jer ned!
 Mærk kun, hvor Snaphanen fejrer
 Efter Nymphens stille Fjed

Blandt Laxpapir og Rejer!
 Her er godt. Hør Træets Sus,
 Se Teltets fjerne Fakkell!
 Au! jeg traadte Sneglens Hus
 I Stykker rent, den Stakkel!
 Lad os ligge
 Her og drikke
 Danmarks Skaal — klink med! stød an!
 Lange, hvide
 Skyer glide
 Over Land og Strand.

Ind i Teltet! Ha, hvor det glør
 Med Lys og Blomsterkrandse!
 Tyk vikler sig en duftende Snor
 Om Søjleens grønne Landse.
 Dugen hvid og Jomfruen rød!
 Herrer og Damer, som vinke!
 I den kaade Sværm med Nød
 To Dannemænd kan klinke.
 Hist i Spejlets blanke Grund
 Jeg skimter Skov og Bakker;
 Ja, min Sjæl! der staar min Hund
 Og du og jeg og snakker.
 Proppen knalder,
 I Krystaller
 Skummer Vinen — ak, hvor skjønn!
 Og i Skiver
 Skaaret bliver
 En Melon saa grøn.

I Sophaen, se! med krøllede Haar
 En udsøgt Skjønnhed, Venner!
 Nu knuser hun et Kyllingelaar
 Med sine Perletænder.
 Hvor den lille Mælkekno
 Griber dog vakkert Karaffen!
 Han, som ej la'er hende Ro,
 Hun slaar til ham med Gafflen.
 Dumme Knægt, giv bare Tid!
 Hvor Pusselanken smutter
 Frem paa Gulvet, som med Flid,
 Og viser Øjet lutter

5. I Verdenstheatret sig Mængden
forsamler.
Der maa jeg ind; man føler og
famler —
Tillad, at jeg trykker om Livet dig,
Søde!
Ser du? Solen gaar ned, og
Alperne gløde.
6. Eqvilibrist, som baglængs bøjet fra
Pælen
Løfter den Skilling, man smed dig
ved Hælen!
Heller som du gad jeg søge min
Skilling
End, blodrød ved et Buk, i den
modsatte Stilling.
7. Bjergpræken holdes; en Karl gjør
Mirakler
Og faar dem til at le, de grædefær-
dige Stakler!
Mig helbreder han ikke mit skrift-
kloge Væsen,
Hvor højt end han gaber, hvor
stærkt han kridter Næsen.
8. Syv Amågerpiger, sammenhægtet i
Rad,
Brogede om Halsen som et Neglike-
blad;
Naar jeg trykker den Første i
Trængslen et Sted,
Gad jeg vidst, om den Længstborte
føler det med.
9. Som i Indiens hellige Stad, i Be-
nares,
Oxer, Aber især, anses og be-
vares,
Hør, hvor i Teltpagoden det hyler
og tuder!
- Se paa Bordet Mavens phantastiske
Guder!
10. Mosrose fra Valby i Silkeærmer
grønne,
O hvor svulmende er du, udsprin-
gende Skjønne!
Din Fylde, din Rødme hvor frodig
og fager!
Og dog en Rosenorm maaske i
Hjertet dig nager.
11. Perlende af Sved, forpustet af
Varmen,
Slæber en Fader sin store Datter
paa Armen;
Bagefter med Hatten Fruen frugt-
sommelig,
Og en hvid Bologneserhund, klippet
guddommelig.
12. Er det en Elephant, som brølende
stamper?
Nej, Publikum er det blandt
Brædeskurets Lamper.
Jo mere ved Næsen man trækker
det og snapper,
Jo mere det jubler, jo mere det
klapper.
13. Din blaa Atlastrøje, Chinafarer,
falder
Fra Skuldren med Knaphullets
Liliekonvaller!
Hvilket Ejland med Buske og bag
Busken den lille,
Sminkeglødende, nøgne, sortøjede
Vilde!
14. Du blege Mand i Døren, som med
dristigt Snit
Skiller Hovedet fra Kroppen —
prøv det med mit!

- Du samler dem igjen? man bliver
kun lidt mat?
O, hvorfor er dog Enden paa Legen
saa plat?
15. Syng, gamle Jøde! Dig kaster bag
Ryggen
Egetræet selv sit Blad i Parykken;
Slaa som en Nattergal, brum som
en Bjørn!
Du kan dem sagtens more, de lat-
termilde Børn!
16. Løve, som ruller Øjet bag Manken
Og strækker den uhyre Klo henad
Planken!
Var du saa grum som din Vogter,
da du var fri?
Umuligt! saa løj begges Phy-
siognomi.
17. Jeg kjender dig igjen i dit Haars
sorte Hjelm,
Med Guldlorgnetten og Parasollen,
Skjelm!
I Trængslen behøver ej Kjæresten
dig ganske —
Giv mig din runde Arm! Han har
jo din Handske.
18. Op mod Skyerne Gyngens prop-
fulde Æsker,
Klavrende Dreng, muntre Arabe-
sker!
Flammer paa Skorstenen, Flage paa
Teltet,
Og i Græsset en Vogn med tre
Kjællinger væltet!
19. Hvor blusser din Kind efter Ride-
touden, Hulde!
Hvor er dine Lokker guldfagre og
fulde!
- I Tanker staar du og grubler —
kun Hundens
Springende snapper et Kys dig fra
Munden.
20. Bonaparte, Tordenskjold, Robes-
pierre —
Brune Banditter, Tyrkernes
Herre —
Konger og Kejsere — se, hvor de
staa,
Som i levende Live, med Voxnæser
paa!
21. Din Fader og Moder blev borte; o,
vi ville
Hjælpes at søge dem. Græd ikke,
Lille!
Selv misted jeg min Fader og
Moder, som du
En syvaarig Stakkell, og jeg leder
endnu.
22. Den Væxt har Ingen undtagen en
Venus paa Kloden;
Af Skum hænger endnu noget om
Hoften og Foden;
Det er hende selv, Aphrodite, huld-
saligst blandt Koner,
Syposen en Concha, Søofficerer
Tritoner!
23. Et gesvindt Kakkellorum, et Pust,
ikke mere,
Og Marsvin er Roser, Vandet Ma-
dera.
Her kan du se, ikke altid det svig-
ter,
Men der er Mulighed i det, Lejlig-
hedsdigter!
24. Olding, som strækker i Græsset de
støvede Lemmer!

- Forgjæves den sidste Draabe af
 Flasken du klemmer,
 Du føler endnu dig som kummerlig
 Borger,
 Du finder endnu i din Sjæl de elen-
 dige Sorger.
25. Disse Blik, som Athenes saa dybe,
 saa store,
 Du ved ej, Ven! hvor de i mit
 Hjerte sig bore,
 Skjøndt skygget af Krepflor; ak,
 den henvisnende Enke!
 De bandt mig engang med en For-
 glemmigejlsænke.
26. Bag mossede Stene, bag mørke-
 grønne Blåde
 Forfrisk mig, du sprudlende, kolde
 Najade!
 O, I Trætte af Livet! hvad lædsker
 vor Tørst?
- Dødens ensomme Kilde, den is-
 nende, først.
27. Forvovne Mø, hvem Faunen i Lan-
 den
 Lister sig bag efter, spidsende
 Munden!
 Maanen sig tænder, en Nattergal
 klukker —
 Venter du Nogen? Du rødmer og
 sukker.
28. Kukkuk! hvor længe skal jeg leve?
 Trompet
 Mig min Skjæbne, usynlige Sko-
 vens Prophet!
 Et Aar kun? — Du tier! — Godt,
 at det ender!
 Farvel, lille Jord, da! Vi skilles
 ad som Venner.
-

Erotiske Situationer.

Paa Bjerget.

Paa Stien nedad Bjerget
Var vi saa godt som ene;
Omkring os stumme Klipper
Og tause, grønne Grene.

Der løb saa mange Kilder
Langs Mosset ned i Kløften,
Der stod saa mange Skarer
Forglemmigej paa Grøften.

Den aldrende Duenna
Gik langsomt Vejen hjemad,
Men hun, den unge Skjønhed,
Tilbage mer end fremad.

Da hun tog Hatten af sig,
Fri i det Fri, paa Bakken,
Saa man først ret den runde,
Yppige Form af Nakken.

Jeg fulgte langsomt efter,
Jeg maatte Skridtet dæmpe;
Jeg havde ondt at gjøre
Ved mine Fjed at lempe.

To Gange hun sig vendte,
Saa paa mig — forestil Dem!
De Blik begriber Ingen,
Som ej saa Mage til dem.

Der var i deres Heften,
I deres Pliren Noget —
Hvis der kan hexes, sker det
Ved Hjelp af Øjelaaget.

Bag denne gamle Træstub
Et Baand, et løsnet, bandt hun;
Og hvor Markisen lufter
Paa Hjørnet der, forsvandt hun.

Jeg skimtede i Mørket
— Skjøndt under Hjerteklappen —
De lysegraa Kamascher
Et Stykke op ad Trappen.

Saa ranke, støbte Former,
Saa marmorglatte — Himmel!
Blandt hundrede Antiker
Var jeg ej halv saa svimmel.

Ved Huset.

Jeg stod — Gud ved hvor længe —
Hældet mod Husets Pille;
Kun Aftenstjernen lyste,
Og det blev mørkt og silde.

Men fra Balkonen trængte
Igjennem Blomstervrimlen
Smeltende Accorder,
Som om de kom fra Himlen.

Fjerboldtspillet.

Fjerboldten klang i Salen.
Veninden smidigbøjet
Jog den i dristig Bue
Og fulgte den med Øjet.

Men sine brune Øjne,
 Hvor fyrigt end de hæves,
 Og sine hvide Arme
 Anstrengte hun forgjæves.

Du jog den ej tilbage,
 Du fulgte Boldten ikke,
 Den lette, purpurrunde,
 Med agtpaagivne Blikke.

Et andet Maal i Sigte,
 Du brugte andre Vaaben —
 Du skottede til Siden,
 Hvor Vinduet stod aaben.

Jeg stod paa Torvet — Himmel,
 Hvor Øjeblik kan nyttes!
 Dit Blik og mit — hvor hastigt,
 Hvor lykkeligt de mødtes!

I Theatret.

Du, som hist i Logen
 Imod Marmorguden
 Sværmerisk læner Nakken
 Med Kastanieknuden!

Ingen Dandser ser du,
 For hvis hvide, stramme
 Silkeklæder tusind
 Tændte Lamper flamme.

Ej Parquettets Herrer
 Ser du Haaret purre,
 Ej i første Rang de
 Smaa Blondiner kurre.

Selv ej Prindsen ser du
 — Skjøndt han tror det sikkert —
 Med de sorte Barter
 Og den gyldne Kikkert.

Ja, du hører neppe
 Contrabassens Brummen,
 Disse Paukers Hvirvel,
 Disse Bratschers Summen.

For din Tanke maler
 Sig en anden Scene —
 O, der gad jeg være!
 Du og jeg — alene!

En Middag.

Se, vort lille Taffel spejler
 Sig i Floden; se Forellen
 Pynter Fadet med sin sidste,
 Stive, gratiøse Sprællen!

Se, Tokajervinen gløder
 I de tindrende Krystaller
 Skjønnere, end selv i sine
 Druers duftomflorte Skaller!

Og Orangens søde Skive
 I din Purpurmunds Indfatning
 Fik for Tabet af sin Guldhud
 En guddommelig Erstatning.

Ak, for Tabet af saameget
 Vinker os nu Sydens Fjelde,
 Vinker os det gamle Kloster,
 Vinker os den dunkle Celle.

Erkjendelse.

At ikke jeg forlængst har hængt mig
 Om hendes Hals, om hendes Knæ
 Og i mit Raseri har vovet —
 Ja, hun maa tro, jeg er af Træ.

Men det er jeg paa ingen Maade;
 O, gid jeg bare var af Træ!
 Men jeg er lidt moralsk, lidt dydig
 Og derfor egentlig et Fæ.

Brønden.

Som denne Brønd, den dybe,
 Den kolde, af hvis Grube
 Man langsomt henter Spanden,
 Som af en Afgrunds Strube;

Hvori en lille Plet kun
 Af Himmelbuen blaaner,
 Hvem flygtigt et Par Stjerner
 Halv skamfuldt Øjet laaner;

Hvori, hvis du blot vilde
 Ud over Randen kikke,
 Du saa, skjøndt lidt formørket,
 Dit Engleansigt nikke —

Saaledes er mit Hjerte,
 En Brønd til Punkt og Prikke,
 Kun, selv naar du er borte,
 Svinder dit Billed ikke.

I en Landsbykirke.

Vi sad i Landsbykirken.
 En raa Novemberhimmel
 Oplyste svagt langs Muren
 Den fugtiggrønne Skimmel.

Tre, fire gamle Bønder
 Samt Præst og Degn var Flokken,
 Som med sit Skrat fra Taarnet
 Højt revnet kaldte Klokken.

Støv laa paa alle Bænke.
 Af Malerier spored
 Man kun den flinke Ungdoms
 Haandtegninger i Choret.

Og som paa Hogarths Plade
 I bittert Lune stukket,
 Var over Fattigbøssen
 Tæt Spindelvævet trukket.

I Stedet for et Orgel
 Til Vinterstormens Tuden
 Peb Døren med sit Hængsel
 Og klirrede Blyruden.

Det eneste Par Engle,
 Som fandtes, laa i Gruset,
 Ormstukne, invalide,
 Henslængt i Vaabenhuset.

Og Lysene paa Altret
 Var ikke tændt — bevares!
 Der gives intet Sted, hvor
 Mer ugenert kan spares.

De tommelange Stumper
 Stod paa Profit i Stagen,
 Og Dugen var et smudsigt
 Og stoppet gammelt Lagen.

Der var en dyb Forladthed,
 En Kulde og et Øde,
 Der var en rædsom Tomhed,
 Som i en Grav hos Døde.

Der var — dog nok om dette!
 Du vil ej mere høre,
 Og jeg vil ikke heller
 Det Værste just berøre.

Nok vel til at forstemme
 En Virtuoso, endsige
 En Dilettant i Troen
 Som mig og mine Lige.

Men du -- var ved min Side:

Jeg saa din unge Pande
I renest Stil en Kuppel,
En yndig Hvælving danne.

Paa den var ingen Fure;
Der var en himmelsk Eenhed
I disse Linjers Bøjning,
I disse Farvers Renhed.

Og dine Blik, som Ungdoms
Og Uskylds Engle tændte,
Var Alterlys, som roligt
Med klare Straaler brændte.

Det stumme Sprog i Smilet,
I Mundens Form og Rødme
Overgik alle Psalmers
Livsalighed og Sødme.

Fuldværd et Sølværgel
I Pulpiturets Stole
Var en melodisk Raslen
Mig af din Silkekjole.

En østerlandsk Parabel,
En yndig Læresætning
Var i de brune Lokker
Og deres bløde Fletning.

Og al den stille Andagt,
Som Sind og Hjerter hæver,
Og al den fromme Gysen,
Som Helligdommen kræver,

Fornam jeg i din Nærhed,
Indgjød dit tankefulde
Højtidelige Udtryk
Mit Letsind og min Kulde.

I Blæsten

Højstammede Rose
Med duggede Læber,
Forgjæves mod Blæsten
Og Regnen du stræber.

Tillad mig at være
Din Stav og din Støtte;
Jeg vil dig mod Blæsten
Og Regnen beskytte.

Om ogsaa du trykker
Og læner dig kjælen --
Betænk, det er ikke
Til mig, men til Pælen!

En Morgenvandring.

Det havde nylig regnet,
Og Klokkeren var vel otte;
Med blanke, smaa Galocher
Grusgangen du betraadte.

Og dine Spor jeg fulgte
I Parkens Poppellunde;
Jeg saa, to sorte Snegle
Krøb med, saa stærkt de kunde.

En Handske, du i Græsset
Blandt Jordbærranker glemte,
Lidt varm endnu af Haanden,
Fandt jeg og henrykt gjemte.

Hvor i Acacielunden
En Marmorgud staar rolig,
Jeg saa dig hvile Armen
Paa Gudens Knæ fortrolig

Og, skjult af kjøle Skygger,
Med Taarer læse Brevet,
Som sidst din fjerne Elsker
Tungsindig havde skrevet;

Og trykke Kys paa Bladet
 Og næsten favne Stenen —
 Selv stirred jeg paa Havet
 Og paa Kastaniegrenen

Og tænkte: Hvo der hang nu
 Højt, sværmerisk i Kronen,
 Som denne Kramsfugl hænger
 Livløs og qvalt i Donen!

Den uforsigtige.

Jeg vidste at parere,
 Naar Amor Buen spændte;
 Jeg undgik, længe øvet,
 Hvert farligt Skud, han sendte.

Paa Gaden, i Theatret,
 Paa Landet og i Byen
 Omkring mig rasled Pile,
 Som Hagl fra Sommerskyen.

Jeg fanged dem med Ryggen,
 Med Skuldren — Brystet ikke;
 Og jeg saa ud — et Pindsvin
 Har ikke flere Pigge.

Da saa jeg dine Øjne,
 Og da jeg saa dem rigtig,
 Da blev jeg saa forundret,
 Saa henrykt uforsigtig —

Saa salig ligegyldig —
 At, da du gav et Nik mig.
 Et venligt — ak, du ved jo,
 Hvor skrækkelig det gik mig!

Latteren.

Hvor kan du le, Veninde,
 Af disse kolde, tomme
 Indfald, som ikkun tvungne
 Mig over Læben komme?

»Du ved ej, Ven! hvor meget
 Din Lystighed mig saarer;
 Brast jeg ej ud i Latter,
 Saa brast jeg ud i Taarer.«

Declamationen.

Som Maanen lyste Lampen,
 Hvor vi fortroligt sade,
 Og Natvioler dufted
 I Damernes Pomade.

Og Syltetøjer funkled,
 Og Vin paa gyldne Fade;
 I Dandsesalen hørtes
 En kjælen Galopade.

Musiken i det Fjerne
 Kun lidet os generte;
 Vi bad, og rød som Rosen
 Du Digtet declamerte.

Og hvert et Bryst stod stille,
 I Salen standsed Valsen —
 Ak, kun din lille Søster
 Faldt, Engel, dig om Halsen!

Distraction.

Da Don Alonso fandt i
 Slotshaugen uformodet
 Og under Stenaltanen
 De friske Spor af Blodet;

Og da han i de tætte.
 De mørke Lokkers Skygge . . .
 Hvad siger jeg? — de tætte,
 De mørke Myrters Skygge

Nej, naar dit Blik mig møder,
 I hvad det skulde gjelde
 — Saadan, saa langsomt hævet —
 Saa kan jeg ej fortælle.

En snehvid Skulder skimted —
 En snehvid Ganger skimted,
 I Kappen han sig svøbte,
 Hans Dolk, halvtrukken, glimted.

Han rørte Silkekjolen . . .
 Hvad siger jeg han rørte? —
 Han greb i Silkestigen,
 Som til Balkonen førte.

»Det Træ, som her mod Himlen
 Sin Tempelhvælving bygger
 Og kaster over Jorden
 Et Slør af grønne Skygger,

Og mod sit Bryst han trykked
 De lange, fine, runde —
 Sin Mandolines Streng,
 Som ham forraade kunde.

Saa rundt og rankt i Stammen,
 Saa blødt og brunt i Barken,
 Det er vor Stolthed, Frøken!
 Det Sjeldneste i Parken.«

Han skjælvede, idet han —
 Idet han slyngte Armen
 Omkring den marmorglatte —
 Krumning af Vindveskarmen.

Saa talte Haugens Gartner.
 Du stod, som om du drømte —
 Straahatten løst — om Panden
 De sorte Lokker strømte.

De dunkle Øjenlaage . . .
 Jeg taler rent i Taaget —
 De dæmrende Gardiner,
 De aabnede sig noget.

Du læned dig til Træet,
 Til Stammens bløde Furer:
 »O,« brød du ud omsider,
 »I, dejlige Naturer!

Og med sin Dolk i Haanden
 Og hældet over . . . Sjelden
 Var jeg saa sælsom adspredt
 Ved nogen Slags Fortællen —

I, skønne Træer! hvor gjerne
 Forbandt jeg mig med eder,
 Med dig, Platan, hvis Krone
 I Ætheren sig breder!

Og med sin Dolk i Haanden
 Og hældet over . . . Dalen
 Gjenlød just i det samme
 Henrykt af Nattergalen . . .

Med dig Eet og det Samme,
 Din Dryas, din Veninde,
 Af dine grønne Blade
 Og Grene sluttet inde!

Jeg vilde aande med dig
 Og drikke med af Regnen
 Og staa, bestrøet med Perler,
 En Pragt for hele Eggen.

O Dage, fyldt med Solskin,
 Med Duft og Fuglevrimmel!
 O Nætter, gennemstraalte
 Af Stjernesked og Himmel!

Jeg vilde skifte Barken
 Og tabe Løvet med dig —
 Jeg vilde slumre Vintrens
 Og Dødens Slummer med dig!«

Den Sovende.

Karether rulled i Sandet
 Foran det snehvide Hus,
 Som spejlt sig omvendt i Vandet
 Med Trappernes Blomsterkrus.

Nysgjerrig stod jeg paa Flisen,
 Hvor Skyggen af Skyerne løb,
 Hvor spraglet, under Markisen,
 Paa Ruden en Kaalorm krøb.

Jeg fulgte Ormens Exempel,
 Jeg gennem Ruderne saa
 Ind i det duftende Tempel,
 Som Himmelhvælvingen blaa.

Der saa jeg dig selv, indsovet —
 Kun sagte Aande du drog —
 Og om det drømmende Hoved
 Dine egne Arme du slog.

Der saa jeg dig selv, indsovet
 Paa Sophahyndernes Pragt —
 Højt over det drømmende Hoved
 De blændende Arme lagt.

En Soirée.

Med Hænderne paa Ryggen
 Og Næsen sat i Skyen
 Belærte mig en Herre
 I — dog du kjender Byen,

At der maa altid gives
 Et vist Slags Folk, som byde,
 Og derfor ogsaa altid
 Et andet Slags, som lyde;

At hines vanskelige
 Forretning er at herske,
 Og disses derimod blot
 Det simplere at tærse.

Det var hos hine derfor
 En medfødt Ret at straale,
 Saavel som hos de andre
 En medfødt Tvang at taale.

Det nytted ej at blæse
 Friheds- og Ligheds-Luren,
 Det var nu engang saadan
 Indrettet af Naturen.

Man kunde føle Fryd ved
 At trælle og at trænge,
 Saavel som ved at jage
 Og tælle sine Penge.

Man havde meget godt af
 Som Supplikant at bukke;
 Set fra det fromme Standpunkt,
 Endogsaa af at sukke.

Der var en egen Vellyst,
 Som ej man burde laste,
 I at subordinere
 Sig selv og underkaste.

Kort sagt, man maatte tilstaa,
 Et vist koldsindigt Væsen,
 Et fornemt Kast med Hovdet,
 Et nobelt Snit paa Næsen

Tidt gjorde, at man maatte
Og ikke kunde andet
End føle sig forlegen,
Ydmyget, overmandet — —

Jeg blev ham Svaret skyldig;
Fordybet hele Tiden
I een Betragtning, ændsed
Jeg ingen anden siden.

De første Ord, han yttred,
Mig bragte paa en Tanke,
Om hvilken alle andre
Sig snoede som en Ranke.

At der maa altid gives
Et vist Slags Folk, som byde,
Og derfor ogsaa altid
Et andet Slags, som lyde,

Det var en afgjort Sandhed;
Du fødtes til at byde,
Derom var intet Spørgsmaal,
Vi andre til at lyde.

Du, om ej Flere, skabtes,
Indsaa jeg, til at straaale
— Det var Naturens Orden —
Vi andre til at taale.

Du fik den fagre Holdning,
Det skønne Blik i Eje,
For hvilket Herrer bukke
Og alle Damer neje.

Men ogsaa vores ringe,
Subordinerte Sphære,
Den følte jeg, den havde
Sin Sødme og sin Ære.

Som sagt, jeg fandt hans Paastand
Prosaisk, men forstandig;

Jeg knyttede ej Haanden,
Jeg nikkede bestandig.

Paa Sneen.

Hen over Torv og Gade,
Hvor Sneen laa, den hvide,
Belyst af Nattens Maane,
Jeg saa dig hastig skride.

I eventyrlig Skjønhed
Krystalklar straalte Staden,
Og som et magisk Luftsyn
Blændede Slotsfacaden.

Om dine Hænder vandt sig
Muffen, den lykkelige,
Og om dit Knæ jeg hørte
Den glatte Silke skringe.

Dit Aandepust, usynligt
Ellers som Rosenduftten,
Nu strømte gennem Sløret
En Sølvsky ud i Luften.

Sig syngende lod Sneen
Af dine Fødder trykke,
Og paa det bløde Tæppe
Henflagrede din Skygge.

Jeg saa den hastigt svæve
Over den glimmerhvide,
Ætherisk-rene Flade;
En anden ved dens Side.

Det var min egen Skygge;
Der skyndte sig utrolig,
Jeg havde aldrig set den
Saa langstrakt og urolig.

Den nærmed sig forvirret,
Den lod — det er det Sande —
Sit eget sorte Væsen
Med dit sig kjælent blande.

De svulmede — Canova
Ej bedre Grupper skabte —
Imellem blev de borte,
Naar Maanens Lys sig tabte;

Og kom igjen tilsyne
I Stillinger — o Lykke,
Mit Kjød og Blod maa savne,
Men opnaas af min Skygge!

Reflexion.

Jeg vidste dengang ikke,
Men lærte det for silde,
At du er streng som hine
Rødtattoverte Vilde,

Om hvilke jeg har læst, at
Et Steds — Gud ved, hvor Øen
Coralbyggt netop spejler
Sin Palmebusk i Søen —

Er det en Lov, at den, som
I Andres Skygge træder
Og navnlig i en Dames,
Anses for en Forræder,

Der har sit Liv forvirket
Og, skal han Naade have,
Dog i det mindste bøder
Sin Levetid som Slave.

Velan, jeg er din Slave;
Det kan ej andet være.
Men stærk maa Bojen laves,
Som denne Hals skal bære.

Du finder, skal jeg længe
I Fangenskabet sukke,
Tro mig, i dine Arme
Kun et forsvarligt Lukke.

Uglen.

Du siger, at paa Bænken,
Vendt imod Solen Ryggen,
Sad du forleden Aften
Ensom i Lindeskyggen.

Og paa den dybe Himmel,
Hvis Blaåt begyndte graane,
Saa man den blege Runddel
Af Nattens fulde Maane.

Og for den store Ugle,
Der sad just i Alleen,
Som du alene, læste
Du højt i Odysseen.

Du læste længe om den
Blaaøjede Athene,
Og Fuglen sad som naglet
Til Lindetræets Grene.

Du siger, du blev bange
Til sidst, da i det Dunkle
Dens gule Blik begyndte
At dreje sig og funkle.

Du løb. — Jeg ser den stirre,
Den lykkelige Ugle,
Og jeg forstaar, hvorfor nu
Den skyer de andre Fugle;

Hvorfor saa stum den sidder,
Mens alle Stjerner tindre,
Med Næbet imod Brystet:
Dens Lyst er at erindre.

Tilstaaelse.

Det var en ung og dejlig Kone,
Der gav mig Næring af sit Bryst,
Og denne Kone var min Moder,
Og jeg var hendes Liv og Lyst.

Jeg havde mange Legesøstre
Med mørke Øjne, lange Haar —
Jeg ser endnu de runde Arme,
Som om de fanged mig igaar.

Jeg havde mange Elskerinder
Med snehvid Barm, med Rosenmund —
O, denne klare Maanskinsaften
Gjenkalder mangan henrykt Stund!

Jeg hørte til en Kreds af Venner,
Der alle havde Kraft og Mod;
Vi stræbte til et Maal, for hvilket
Vi vilde vove Liv og Blod.

Men du, du fik mig til at glemme
Det Hele som en flygtig Drøm,
Den Gang du hæved Liljepanden
Af dine Lokkers sorte Strøm;

Dengang du, som en høj Calypso,
Mig fængslede i dit Trylleland
Og satte mig ved Marmorbordet
Og rakte Purpurskaalens Rand.

Det kan du ej begribe,
Du, med en Gud i Panden,
At naar jeg ikke ser dig,
Saa er jeg fra Forstanden!

Beskrivelsen.

Dig, vil man, jeg skal beskrive,
Give atter Skjønhedstrækket,
Som uendelig mig henrev,
Paa et Blad Papir med Blækket?

Hvilken Fordring! Dig, din Ynde
Kan en Digter ikkun male
Med de blødeste af alle
Bløde Toner i sin Tale.

Dit Portrait kan kun en Byron
Henrykt digte, ingen Mindre;
Jeg besidder kun et Aftryk,
Skjult, men evigt, i mit Indre.

Ingen kan sig forestille,
Da det trykkedes i Hjertet,
Hvilken Ro, endskjøndt jeg bæved,
Hvilken Vellyst, skjøndt det smerted.

Det Ubegribelige.

Det kan de ej begribe,
De Folk med lange Næser,
At jeg ad deres Selskab
Og deres Venskab blæser.

Det kan de ej begribe,
De Folk med Messinghjerter,
At i mit Indre svæver
En Himmel fuld af Smerter.

Tilbageholdenhed.

Fra Blomst til Blomster svæved
I Luften Blomsterstøvet,
Og Myggene sig favned
Med Lidenskab bag Løvet.

Ildfluerne sig tændte
Paa Graner og Cypresser;
En Mops min Hund forfulgte
Med tusinde Caresser.

Ja, selv den kolde Sandsten
I Buegangens Skygge
Vred sig i stum Fortabthed
Som Amor og som Psyche.

Kun du og jeg, vi stode
Forlegne og distante,
Som var Skovmærkets Nymphé
En gammel Gouvernante.

Kanefarten.

Decembermaanens Kugle
Med Skyen sig bedækker,
Og som en Streng paa Bassen
Langt ude Isen knækker.

Som kyst af Døden farer
Den sorte Hest for Kanen,
Og lang og spydig hænger
En Istap fra Altanen.

O, kan du vel forlange
Mer Stilhed, mere Øde
Til de Par Ord, som maa mig
En Dolk i Hjertet støde?

Jeg er dig ligegyldig?
En Ven som andre? ikke?
Jo, det er mer end lyst nok,
Jo, jeg kan se dig nikke.

I Haugen.

Mig henrev den bløde
Skyaftens Rødme,
Biernes Surren,
Blomsternes Sødme.

Paa Randen af Skyen,
Den svømmende, fjerne,
Mødte mit Øje
En eneste Stjerne.

En Hængebirks Grene,
Den største i Haven,
Hang over mit Hoved,
Som laa jeg i Graven.

Og Vandperler funkled
Som Taarer, som dine —
Men det var kun Nattens,
Kun Taagens og mine!

Solens Nedgang.

Bag Vestens Bøgeskove
I Bølgerne sank Solen;
Hun sad og saa mod Himlen,
Letgyngende paa Stolen.

Om Nakkehaarets Knude,
Hvis Lokker vilde splittes,
Greb med de slanke Fingre
Hænder, som Aphrodites.

Jeg kunde næsten høre
Mit eget Hjerte banke;
Ved hver en nytændt Stjerne
Fik jeg en raadvild Tanke:

Om jeg som Solen skulde
For hendes Fødder falde?
Og lukke mine Øjne
Som Haugens Blomster alle?

Da saa jeg først, hvor Halsen —
Sig strakte langt og farligt —
At støtte var nødvendigt,
Alt andet uforsvarligt —

O, hvis den runde Nakke
Som Solen nu sig sænkte!
Jeg aabned mine Arme —
Det skete, som jeg tænkte.

Dødsstraffen.

Om denne Blomst er farlig?
Den er en Gift, den dræber —
Men ikke nær saa hastigt
Og sødt som dine Læber.

O, skynd dig, skynd dig derfor!
Du gjør det saa behændigt;
Det Liv, som jeg kan miste,
Er ensomt og elendigt.

Skal jeg en Dødsstraf lide
For mine gale Streger,
Saa lad mig kysse Giften
I mig af dette Bæger!

Anmodning.

Du ved, du er en Fakkell,
Og jeg, jeg arme Stakkell,
Er en elegisk Myg,
Der med sit Liv maa bøde,
Fordi den fløj for tryk
Din søde Ild i Møde!

Gjør Pinen kort, som krymper
Den halvforbrændte Stympel;
Tryk ham i Luen ind!
Du ser, hvordan han stræber —
Hav et barmhjertigt Sind,
Tryk ham til dine Læber!

Henrykkelse.

Du glade Fugl, som flyver!
I, høje Træer, som suse!
Og I, Smaadyr, som krybe
Med eders Sneglehusel!

Jeg kunde eder favne,
Jeg kunde eder trykke
Til Hjertet — saa beruset,
Saa vild er jeg af Lykke.

Ældgamle Eg, som over
Mit Hovede dig hælder,
O, du vil glædes med mig,
Du vil, naar jeg fortæller:

At hun igaar, iaftes,
Da tusind Stjerner brændte,
Og Mælkevejen lyste,
Mig disse Roser sendte;

Og at om Stilken viklet
Var et Papir, en Strimmel —
Saa rød og gjennemsigtig
Som denne Aftenhimmel.

Skovensomhed.

Igjennem Bøgeskoven
Jeg dig ved Haanden førte;
Det var saa grønt og kjøligt,
Vi Nattergalen hørte.

Det var, som hele Verden
Med Blomster og med Grene,
Med Skyer og med Stjerner
Tilhørte os alene.

Vi talte ikke sammen;
Vi kunde Intet sige,
Som snoede, tausè Ranker,
Emsomme, lykkelige.

Saa frit, afsides var det,
Saa ubevogtet, stille —
Det var, som om vi Intet
Mer ønskede og vilde.

Hun saa med Vemod paa mig,
Med tunge Blik og lagde
Sin Haand paa Liljepanden,
Idet hun langsomt sagde:

Midnatsscene.

I Aftnens dybe Stilhed
Lød dump Portklokkens Kimen,
Og Taffeluhret viste,
Broncert, paa Midnatstimen.

Vi havde læst om Byrons
Forelskte Grækerinder,
Og dine Lokker rørte
Ved mine hede Kinder.

Vi kyssed ej hinanden,
Fordi vi ikke turde;
Det var kun, som vi skulde
Og ikke andet burde.

Da aabnede sig Døren —
En Mand kom ind — jeg bukked;
Dig tog han under Hagen,
Saa paa sit Uhr — du sukked.

»Nej, det er To, som bøje
Med Magt sig mod hinanden,
Men klagende, haabløse —
De kan ej naa hinanden!«

Umuligheden.

I lange hvide Klæder,
Buxbom ved Kistens Ender,
Med duftende Levkojer
I mine kolde Hænder;

Paa Brystet Dødens Sløjfe,
Paa Læben Dødens Hvile —
Hvor kan du tro, at nu jeg
Vel kunde le og smile?

Jeg hører nok dig hviske:
»Jeg elsker dig!« og græde —
Men jeg er død af Smerte,
Jeg kan ej dø af Glæde.

Grenenes Lyd.

»Hør! Hører du den lange,
Den smertelige Tone,
Halv Fløjtelyd og halv som
Et Suk i Træets Krone?«

»Ja, det er Klagerøsten
Fra Grenene paa Stammen,
Der af en Luftning trykkes
For tæt og pinligt sammen.«

Straf.

Ha, disse runde Skuldre —
Det er dog altfor kjækt!
De svulme som en Gudindes,
Saa nøgne og saa frækt.

Jeg griber disse Fanger,
Undvegne, farlige To —
Jeg kaster dem i Lænker,
Som holder dem, kan du tro.

Jeg vil dem brændemærke —
 Det har de vel fortjent.
 Se, hvor de hede Læber
 Har Rosenmærket brændt!

Blikket.

Du aabner halvt kun Øjet —
 Men denne Spalt, den Strimmel
 Af en formørket, skyet,
 Hel overtrukken Himmel —

O, ingen Sommerklarhed
 Er skjønnere i Verden,
 Saa kjøligmørk, saa regnblaa,
 Saa foraarsdejlign er den!

Det første Bud

Opad Trappen trængte Masker
 I det blussende Hotel,
 Da hun førte mig i Haugen
 Til et ensomt Kildevæld.

»Jeg maa give dig i Aften
 Strenge Love, Afgudstræl!
 Disse Suk er al min Torden,
 Denne Blomsterhøj mit Fjeld.

Du skal elske og tilbede
 Mig alene — ved du vel?
 Skjønndt min Vrede er en Taare,
 Kan den dræbe dig, Rebel!«

Vanskelighed.

Oprigtig talt, det kosted stundom
 Umage nok, at lade spille
 Det Varme, Lidenskabelige,
 Ravruskende og Ellevilde;

Men den højtidelige Kulde,
 Den Ro, jeg nu maa affectere,
 Den skrækkelige, sletudførte,
 Naive Nykternhed — langt mere!

Det Overstaaede.

Ak, det var en tung Forfatning,
 Som vi dengang leved i,
 Og vi tog en from Beslutning
 — Gudskelov, det er forbi! —

Jeg, at ikke elske hende,
 Hun, at ikke elske mig,
 Og med Angst, det Gud skal kjende,
 Vogtede enhver paa sig —

Som to Draaber Dug, der glide
 Paa en Flade glat og jevn —
 Som to Øjelaag, der stride
 Bittert med den søde Søvn.

Advarsel.

Det Skum, som krandses Vandet,
 Det Lys, som farver Jorden,
 Skymasserne, som længe
 Har samlet sig til Torden;

Den store, fyldte Regnbu'
 Og du og jeg, Veninde,
 Hvor længe, tror du, inden
 Vi skilles ad og svinde?

Jeg vil mig ogsaa skynde,
 Jeg vil mig ogsaa væbne,
 Endskjøndt — ved dine Fødder
 Mig venter samme Skjæbne.

Med det kolde Sundhedsbæger,
 Med de dundrende Kaskader,
 Med den blanke, mørkblaa Gletscher
 Og de høje Colonnader;

I Gravcapellet.

Hvor Richard Løvehjerte
 Begravet man os viste,
 Du støtted i Capellet
 Dig til hans Kobberkiste.

Med hint Alpehorn, som toner
 Et Godnat til alle Smerter;
 Med Snelagenet, som ruller
 Over altfor hede Hjerter.

Lad os ile, lad os synke,
 Hvor de unge Geder græsse,
 Hvor den milde Jordbund nærer
 En medlidende Cypresse!

Fra dine unge Kinder
 Var Sundhedsfylden veget,
 Og deres Roser havde
 En tidlig Kummer bleget.

Sygdommen.

Du støtted dig, som aned
 Du, at den dæmringsfulde
 Gravhvælving efterstræbte
 Dit Hjerte med sin Kulde;

Dit Ansigt er saa dejligt,
 Skjøndt blegnende af Smerte —
 Jeg ser, hvordan alt Døden
 Trykker dig til sit Hjerte.

Som om den tapre Fyrste
 Din Uskyld maatte kjende
 Og ridderlig mod Døden
 For dig sin Bue spænde.

Du fæster dine Øjne
 Paa mig, de tragiskmørke,
 Som om du sagde: »Tro mig,
 At dø, det koster Stykke.«

Men han er selv besejret
 Og fanget af din Fjende —
 Tomt hænger nu hans Harnisk
 Og stumt hans Horn derinde.

Min Røst kan ikke svare,
 Men siger ej min Læbe
 Med tunge Smil, at Livet
 Kan næsten ogsaa dræbe?

Flugt.

Skjæbnen truer — lad os ile
 Did, hvor Bjergene sig styrte
 Ned i Dalen med et Belte
 Af den eviggrønne Myrte;

Hvilestedet.

Hvor disse brune Klipper
 Hinanden lagvis trykke
 Og ligesom har fanget
 En Indsø i sin Skygge —

Her gad jeg dvæle længe,
Aar ud, Aar ind, alene,
Imellem Mos og Bregner
Og lange, mørke Grene.

Det purpurrøde Kredsløb
I disse Dybder skulde
Lidt efter lidt forstenes
Af Rolighed og Kulde

Og vidne som Granitens
Matrødmende Krystaller
Om stærke Flammers Virkning
I en forsvunden Alder.

I Ruinerne.

Kom! du vakler jo af Træthed
Og kan ikke taale Støvet;
I de smuldrende Ruiner
Har vi alt for længe tøvet.

»O, jeg kan mig ej løsrive
Fra det lille, sorte Billed!
Ser du, hvad af Oldtidsmythen
Konstneren har forestillet?

Psyche — hvilken Engleskabning —
Pint af trende Amoriner!
O, hvor megen martret Uskyld
Ligger der i hendes Miner!

En har bundet hendes Hænder,
Og den anden med sin Fakkell
Brænder lige under Brystet
Den afmægtigblevne Stakkel.

Men den tredie, som svæver
Over hendes Hoved — Grumme!
Hælder ned i hendes Lokker
Giften af sin gyldne Kumme.«

Sørgesangen.

Daggry var det, Dæmringstiden,
Der hvor Nat og Dag sig møde;
Endnu brændte Lampen stille,
End var Alting tyst og øde.

Og sit Hoved op fra Pudens
Rejste hun, det skønne Ho'de,
Om hvis Hals i sød Forvirring
Lokkerne sig dunkelt snoede.

»Skuffes jeg? hvad eller er det
Sang fra Kirken, jeg fornemmer?
Hvilket Chor! som Psalmetoner!
Hvilke klare, rene Stemmer!«

Lyttende imod min Skulder
Hun den blege Pande trykked,
Nys af Brudekrandsens Roser,
Nu af Dødens Perler smykket.

Og jeg greb de matte Hænder:
»Nej, du skuffes ej; mit Øre
Ogsaa kan fra Gadens Dybde
Stemmerne, Choralen høre.

Fødselsfesten hos en Gjenbo,
Helligholdt af unge Drenges,
Lod de glade Melodier
Gjennem Morgenluften trænge.«

— Ak, jeg vidste det langt bedre!
Dyb og alvorsfuld var Klangens;
For en Døende i Natten
Hævede sig Sørgesangen.

Det Sidste.

Hun kunde ikke tale,
Qvalt var den hulde Røst;
Men mine Hænder greb hun
Og trykte til sit Bryst.

Og med ætherisk Glimren,
Vidtaabne, langsomt faldt
Paa mig de brune Øjne,
Tilstod mig Alting; Alt —

»Jeg hører kun til Jorden,
Til Himlen hører du —
Dø derfor ikke, Engel,
O dø blot ikke nu!«

Men Øjnene stod stille
Med deres store Blik —
Og Dødens dybe Taushed
Var alt det Svar, jeg fik.

Anden Samling.

I en Stambog.

Rask hvirvles vi i Tidens store Dands,
Vildt famlende blandt Haabets gyldne
Ranker;
Til Kamp, til Lyst gaar Vejen, Hjertet
banker —
Da tabes Øjeblikkets friske Krands.

Da røver Glemsel det Forgangnes
Glands;
Men huld og blid en Mø paa Vejen
vanker,
Og følger efter med sin blege Krands.

Naar Øjet stundom da tilbageskuer,
Da staar hun smilende, paa Krandsen
peger
Og ved hvert lille Blad fornøjer sig.

Naar ogsaa Dem bestraale Mindets
Luer,
O gid der da i hendes Blomsterbæger
En duftsød Reseda maa staa for mig!

Den 4de November 1817.

Holbergs Grav.

Din Grav, Holberg, er smuk; vor Wiede-
welt har bygget
Dig ret et prægtigt Skrin, af Kirken
overskygget.

Godt, at man satte dig blandt gamle
Hertes Ben!
Dog taler ej din Aand fra disse kolde
Sten;
Her gaar du ej igjen, saalidt som dybt
i Lunden
Ved Aaens grønne Bred, naar Maanen
er oprunden;
Ej svæver du i Storm, omsust af
Skyers Hær,
Og ej paa Marken gaar i Lynets blanke
Skjær.
Langt snarere man vil dig i en Lands-
by træffe,
Hvor Porten staar paa Klem og alle
Hunde bjæffe,
At skue roligt til, foruden Ve og Ak,
Maaske hos Pigen selv, i Engen, paa en
Stak.
Du skræmmer Ingen bort, du smiler,
rækker Haanden;
Med Guldsnor om sin Hat, fuldpaaklædt
vandrer Aanden.
Og vil man følge dig til Gravens stille
Læ,
Da gaar du langsomt hen, hen til et
Hyldetræ.
Opklappet, pyntet nys, den smalle Høj
sig strækker,
Og Arv har hegnet den med tætte Bux-
bombhækker.
Did gaar Pernille tidt, bevæget, sælsom
rørt,
Om Morgenen, med Sand og Blomster
i sit Skjørt.
Men fjernt, fra Hyttens Qvist, naar
Dæmringen indbryder,

En sagte, dæmpet Klang af Violinen
lyder;
I aabent Vindue da Henrik spiller der
Det kjære Instrument, som var hans
Holberg kjær.

Alle nu vemodig skue
Paa den tomme, øde Krog,
Hvor ved Phantasiens Lue
Han sit Sagn af Barmen tog.

Ved Hoffmanns Død.

Se, Naturen føler Smerte;
Ak, af Venner har den Faa,
Som den kan betro sit Hjerte,
Og som kan det helt forstaa.
Blegnet er en skjøn Phantast,
Feberdrømmen alt forbi,
Med et Smil hans Øje brast,
Røsten med en Melodi.

Det Foragtede paa Jorden,
Narrens latterlige Færd,
Ej af ham forsmædet er vorden,
Han har vist det Latter værd.
Ingen Pidsk, ej Hadets Kanter,
Kjærlighed han Daaren bød:
Skriv Sonetter, arme Fjanter!
Nu, da Digteren er død.

Men til Gravens stille Høj
Pudlen trofast vandrer hen,
Dvæler uden Glam og Støj,
Fælder Taarer for sin Ven.
Katten selv — hvor kan den andet? —
Did om Midnat gaar med Gys,
Lægger Hovdet ned paa Sandet,
Øjet skjænker Graven Lys.

Børn, hvis Skjald han gjerne var,
Smaa og store, ligegodt!
Flor om deres Kjøphest har,
Sort er deres Dukeslot.

Sørg ej, Venner! Skjæmt og Lyst
Har han ej i Døden glemt.
Frit og herligt er hans Bryst,
Ej en Tone er forstemt.
Højere hans Røst nu klinger,
Dybere hans Digte gaa.
Vi med Længslens spæde Vinger
Anende ved Graven staa.

Juli 1822.

Den lille Ulykkelige.

Se, hun har de trinde Arme
Ængstelig mod Døren strakt,
Kaster i sin bitre Harme
Sølvrranglen med Foragt,
Som dog ellers aarle, silde
Kunde hendes Sorg formilde;

River i sin Kniplingshue,
Flaar den bløde Strimmel ned,
Viser, ogsaa hun har Lue.
Du skal se, at hun var vred.
Nu hun holder ud ej længer,
Skriget sig fra Brystet trænger;

Lytter saa: mon Ingen hører?
Skrig fordobler hun og Raab,
Øjet sig i Graad indslører;
Ak, hun har endnu dog Haab!
Tale kan den Stakkel ikke,
Hulker kun med Taareblikke.

Læben skælver, Stemmen bryder,
Kummeren paa Panden staar,

Hed og hyppig Graaden flyder
 Fra de lange Øjenhaar,
 Hovdet synker mat tilbage,
 Uden Ord hun synes klage:

»Hvorfor er jeg længer ikke
 Paa min Moders varme Skjød,
 Hvor i Ro min søde Drikke
 Af det fulde Bryst jeg nød?
 Kan ej springe, le og larme
 I de kjærligbløde Arme?

Skal de mig forlade Alle?
 Dem jeg har saa kjær, saa kjær!
 Høre de mig ikke kalde
 Nu, jeg er saa ene her?
 Grumme Moder, intet Hjerte
 Har du for mit Savn, min Smerte!«

Dæmp dit Klageskrig, o Spæde!
 Du din Moder Uret gjør.
 Ak, hun kunde selv jo græde,
 At hun ikke evig tør
 Til sit Bryst dig Hulde trykke,
 Stirre paa sin søde Lykke.

Ud til Kjøknets Træk og Flammer
 Kaldte hende Skjæbnens Bud,
 Og hun maa i stille Kammer
 Lade ene dig med Gud.
 Klageraabet du formilde,
 Vær taalmodig, stakkels Lille!

Ak, den Større selv forgjætter
 Ofte baade Trøst og Mod,
 Naar i tunge, mørke Nætter
 Alle Elskte ham forlod.
 Hæv de dunkle Taareblikke!
 Græd, ak men fortvivl kun ikke!

Ligvers.

Hvor Livet er kort!
 Nys stod han i Blomster, nu bæres han
 bort.

Den evige Hikke,
 Det saa jeg forud, den loved ej godt;
 Han leved bestandig for muntert og flot
 Og holdt af at drikke.
 Hvis Himlen gjenlyder af jublende
 Stemme

Og ikkun af Gammen bestaar
 — Som Skriften spaar —
 Saa vil han snart føle sig hjemme.

Der ligger hans Hat,
 Henkastet i Støvet, øde, forladt;
 Den Hat, som har skygget
 Hans Isse, skjøndt begge var fattig paa
 Haar.

Uhret — det brugte han ikke — det
 staar.

Det Bord har han rykket
 Til Sengen, den Stakkel, ej efter Van-
 det;

Men Vinflasken staar uden Prop,
 Den trak han op —
 Det var ham saa klogt som alt andet.

Chatollet er lukt,
 Forseglet — tomt — blev aldrig brugt.
 Hør, Ligvognen runger!
 Der hænge de Fugle, han satte i Hæk
 Saa kort før sin Afgang; flyv I kun
 væk,

Flyv ud, mine Unger,
 Og syng paa Stakittet om Graven!
 Jeg græder, jeg misted en Ven.
 Naar ses vi igjen?
 Deroppe i Paradishaven?

Min Arv — vil I se:
 Hans Vinglas; mod Jammer og Ve

Et Skjold her i Verden!
 Farvel, min Broder, farvel paa dit Tog!
 Strø Blomster, Dreng, tykt paa hans
 Laag,

Syng Visen, han digted, her er den!
 Ligbærere, drik til den krydrede Kringle!
 En Taar endnu, det glider nok ned!
 Han bliver ej vred,
 Han ler fra sin Sky, naar I dingle.

1824.

Grubleren.

Lad mig sige
 Dig Besked
 Om mit Hjertes
 Lønlighed;

Hvad mig glæder,
 Hvad med Lyst
 Oftest fylder
 Dette Bryst:

Ingen Tummel,
 Ingen Glands,
 Ikke Ærens
 Døde Krands,

Ikke Venskabs
 Milde Dyd,
 Ikke Elskovs
 Drukne Fryd;

Hvad mig glæder,
 Hvad med Lyst
 Oftest fylder
 Dette Bryst,

Er den stille,
 Er den tro
 Eftertankes
 Dybe Ro.

1824.

Petrus i Rom.

I Rom, i Fængslets Hule,
 Som Marmorblokke skjule,
 Såd Petrus, den Udsendte,
 Bedrøvet, fuld af Qvide.
 Han skulde Døden lide
 For Herren, som han tjente.

En kraftfuld Mand; i Barmen
 Var Ild og Mod, men Harmen
 Endnu for jordisk brændte.
 Han elskte Gud af Hjertet,
 Og dog ham Døden smerted,
 Thi Livets Lyst han kjendte.

Da aander Duft fra Muren,
 Huldt vinker ham Naturen;
 Han føler Luften strømme.
 En bælmørk Gang — en Lem — men
 rusten

Jernlaasens Slaa er brusten,
 Og frit kan Fangen rømme.

Klart tindre Nattens Stjerner,
 Petrus sig sagte fjerner,
 I Græsset Vinden suser.
 Han kjæmper — Tvivlen sejrer —
 Dødsangst hans Kraft henvejrer
 Og Herrens Helt beruser.

Han flygter — gennem Gader —
 Angsten ham ej forlader,

Han tør ej Gud anraabe,
 Hvor Romerporten hvælver,
 Han fejg for Vagten skjælver,
 Tæthyllet i sin Kaabe.

Han sniger sig, det regner,
 Han slipper ud og blegner,
 Tør ej mod Himlen skue.
 Med Bjerger, Skov og Hækker
 Landet sig yndigt strækker
 Og smiler med sin Drue.

Da kommer ham i Møde
 En Mand, hvis Vunder bløde,
 Omsust af Nattevinden,
 Paa Ryggen Korsets Planke,
 Om Panden Tornens Ranke,
 Og Draaber Blod paa Kinden.

Et himmelsk Lys ham krandsr.
 Petrus paa Vejen standser
 Og kjender Gud, sin Herre.
 I Støvet han sig kaster
 Og spørger: »Ak, hvor haster
 Du hen, min Gud og Herre?»

Blidt svarer ham den Høje,
 Med Smertens Graad i Øje:
 »Til Rom, at sone Brøden.
 End eengang vil jeg lide;
 Thi de, jeg sendte, stride
 Ej mer; de frygte Døden.«

Da voved Petrus ikke
 At hæve sine Blikke.
 Han græd, han skjælv som Sivet
 Og sukked: »Jeg vil drage
 I Fængslets Dyb tilbage,
 Min Gud! og vinde Livet.«

Begfakler brændte, Hallen
 Gjenlød af Vagtens Kalden,
 Da Petrus til dem ilte.

Man bragte Bolt og Tvinge,
 Slog ham i Lænkens Ringe;
 Men han — Guds Vidne — smilte.

1824.

Undskyld mig, bedste Ven!

Undskyld mig, bedste Ven!
 Du savnes ikke mer;
 Jeg gaar min egen Vej,
 Forelsket, som du ser.

Og du, Natur, vær s'god:
 Lad dine Drosler slaa,
 Riv dine Farver ud
 Og stryg dem paa det Graa!

Tillad! Som fordem vel
 Jeg hænger ved din Arm;
 Men jeg har intet Blik
 For Rosen ved din Barm.

Mig har Forliebelsen
 — Imellem os, som sagt —
 I Daarekisten halvt
 Og halvt i Himlen bragt.

1824.

Jeg sad med dig bag Malver huldt i Skygge.

Jeg sad med dig bag Malver huldt i
 Skygge,
 Vi talté intet, krybende blev Tiden,
 Besværlig sad vor bedste Ven ved Siden,
 Jeg saa dig Bladene af Busken rykke.

»Ven,« hvisked jeg, »dit Selskab er vor
 Lykke;
 Men din Vedhængenhed, som ej'er liden,
 Var kjærere, jeg nægter ikke, siden.«
 Han rejste sig og gik; et Venskabs-
 stykke!

Da greb jeg om din Haand bag røde
 Malve.

»O havde jeg nu«, raabte jeg, »at byde
 Et Hjerte, som var værd at ej forskyde!

Men jeg har kun et halvt.« — »Giv mig
 det halve,«
 Lød fra din Mund; »o jeg vil gjerne
 dele
 Med Andre dit, men du har mit det
 hele!«

1824.

Min Glut forstaar at løse Sjælens Knuder.

Min Glut forstaar at løse Sjælens Knu-
 der,

Fortvivler ej, om ogsaa Traaden kurrer;
 Hun trækker Sødme af de skarpe Burrer
 Og samler Bær, hvor Afgrundskanten
 luder.

Om Skjæbnen end i Vægterhornet tuder,
 Og Rædslens store Hund i Mørket
 knurrer,
 Roligt sit muntre Tankehjul hun snurrer
 Og nynner Visen om de høje Guder.

Og hun har sagt, at om end Laurbær-
 krandsen

Faldt af mit Hoved, faldt som visne
 Blade,
 Og i dens Sted vildt hvirvled Helveds-
 glandsen;

Hun vilde dog mit Hjerte ej forlade,
 Men selv i Mørkets slangefyldte Dale
 Min arme Sjæl med Kjærlighed husvale.

1824.

Hvad vil du her? hvad søger du ved Huset?

Hvad vil du her? hvad søger du ved
 Huset?

Dets Dør er lukket; ej høres Lyd derinde.
 Kun Edderkoppene i Salen spinde,
 Og Bulmeurten suger Gift i Gruset.

Du dvæler end? har dig en Drøm be-
 ruset?

Her stryger over brystene Gavl og Tinde
 Harmonisk ikke Nattehimmels Vinde;
 Det Taarn, du stirrer paa, har Lynet
 knuset.

»O lad mig dvæle, hvor jeg helst vil
 dvæle;

Lad mig kun ensom i den brede Skygge,
 Hvor Muren højt mod Skyerne sig
 rejser!

De fromme Svaler ved Gesimsen bygge,
 Paa Taget Storcken i sin Rede knejser;
 Og Maanskin er her jo og Dødes Sjæle.«

1824.

Der var en Tid, da Venskab var mit Alt.

Der var en Tid, da Venskab var mit Alt;
Det kunde ene Fryd og Kraft mig laane.
For Kjærlighed det sagtens siden faldt,
Ved Morgenrødens Skjær en blegnet
Maane.

Som Solen, Elskov lyser mer og mindre,
Dens Himmel maa imellem dunkelt
blaane:
Da se vi Venskabsstjernen stort at
tindre.

Den 10de Oktober 1824.

Du søde Barn, saa længselsfuld og stille.

»Du søde Barn, saa længselsfuld og stille,
Hvem Tungsind hviler i det mørke Øje,
Vi hilse dig, vi vil dit Sind fornøje:
Hvem vi forenede, skal Ingen skille.

Paa Englelyrer vi bag Skyen spille,
Og alle unge Hjerter kan vi bøje;
Thi vi har Magten fra det Evighøje;
Vi gjør dem lykkelige, som vi ville.«

Saa lød det ud fra Skyen. Duggen faldt.
Da smeltede de bløde Hjerter sammen
Ved Himlens Stjerner og ved Maane-
flammen.

Og Jord og Himmel svandt for vore
Blikke —
Og Nattergalen slog — vi hørte ikke —
O Coelestine! har du glemt det alt?

1825.

Blus, Kinder, ej saa purpurrøde!

Blus, Kinder, ej saa purpurrøde!
Løft, Huldeste, det Blik, du sænker!
Amor, det ved du, hader Lænker,
Og ej at tro paa ham er Brøde.

Lad alle Hensyn være døde,
Alt, hvad vor Kjærlighed indskrænker!
Først, naar paa Ingenting man tænker,
Kan Sjælene ætherisk gløde.

Der er en Lov for Lidenskabene,
En himmelsk Ret, en jordisk ikke,
For visse svage Øjeblikke,

For Hjertets smeltende Fortaben;
Og Dydens melankolske Engel
Maa vige Sædet med sin Liliestængel.

1825.

Jeg gik saa tidt til disse Klippestene.

Jeg gik saa tidt til disse Klippestene,
Ned ad hvis Mur de kolde Kilder skylle,
Hvis Krat og Ranker Vandrerens ind-
hulle;
Der var en Ro, en Fred — jeg var
alene.

Der hang saa runde Bær paa alle Grene;
Der var, mit Blik og Øre at fortrylle,
Af Farver og af Duft og Lyd en Fylde;
Der var en Ro, en Fred — jeg var alene.

Og endnu tidt mig Ensomheden favner
Og trykker dybt i sine brune Skygger;
Men Ro og Fred er ikke mer at finde.

Nu i sin evige Fred forklaret han svæver
 omkring os,
 Venskab ham ofrer og længe skal ofre
 ham hændrende Vemod.

1825.

Den rette, dybe Kjærlighed.

Den rette, dybe Kjærlighed,
 Den varer evig, evig ved.
 O lad mig dø! jeg frygter ej;
 Naar du er til, saa lever jeg;
 Dør du — nu vel, som Himlen vil!
 Du lever dog, naar jeg er til;
 Og dø vi sammen — evigtro
 Er Sjælene i Dødens Ro.

Foraaret 1826.

Ungdomsmod.

Hvad der huer mig ved Skoven? —
 Ensømhed; en frodig Grund;
 Hun er kjælen, jeg forvoven;
 Et Par Jordbær; Mund paa Mund!

Havet? — har vel muntre Dreng
 Nogen bedre Gyngehest?
 Manken kan mod Skyen trænge,
 Knalder højt den stærke Blæst.

Lynet? — Ha, Guds egen Landse!
 Selv den Høje lærer os,
 Djærvt forsvere Modets Skandse
 Og at byde Faren Trods.

Fik jeg Bjerger brat at skue? —
 Nu, dem saa jeg aldrig end.
 Til en Skammel kan de due:
 Er der Vin, følg med derhen!

Stjernerne? — O skønne Frugter!
 Sove Natten bort, gjør Fæ;
 Se, hvor Grenen lyst sig bugter!
 Hvilket herligt Juletræ!

Maanen? — Som min hulde Pige,
 Skjønndt i Skjul, dog røber sig
 Under Lagnets bløde Flige,
 Saadan huer Maanen mig.

Rosenbuske, Liliens Blommer,
 Brudelys i blanke Kjær? —
 Sødt at stirre paa en Sommer,
 Naar den Skønne ej er nær.

Drosler, Lærker, Nattegale? —
 Hør, mig huer deres Spil,
 Naar jeg vil om Elskov tale
 Eller skrive Piger til.

Piger selv? — Saa stop dog, Kjære!
 Husk, et Ordsprog lyder saa:
 Narren tidt kan spørge mere,
 End en Klog kan svare paa.

O hulde Drømme, smig- rende og søde.

O hulde Drømme, smigrende og søde,
 Som Pigens Sjæl og Ungersvendens
 Tanke,
 Naar ømme Savn og Anelser sig sanke,
 Saa lønliglet og saa fantastisk føde!

Men siden jeg har følt en Lidenskab
 Som den, jeg nu besjæles af:
 Har jeg begyndt at tro, der er en Gud,
 Og har det Haab, der er en Evighed.

Hvilke Anelser og Drømme
 I det Ringlende, det Vundne,
 I de slangesnoede Strømme,
 I det Løste, i det Bundne!

Der kan Blikket henrykt famle,
 Sig fordybe, boltre, vugge —
 Der kan Digtekonsten samle
 Hvad den bruger af det Smukke,

Enthusiasme.

O jeg ændser ej mit Danmarks
 Flade Former, plumpe Grønhed —
 Hvor du vandrer om, Veninde,
 Er et Ginnistan af Skjønhed!

Hvad er Alpesneens Hvidhed,
 Fuld af Sænkninger og Kupler,
 Mod din Arms, din Skulders Runding
 For en henrykt, ensom Grubler?

I din Haarvæxt hvilken Fylde!
 Tal mig ej om Skovens Ranker!
 Ved at løse disse Knuder —
 Føl, hvordan mit Hjerte banker!

Ha, du rødmer! Paa din Læbe
 Hvilke Roser! Hvo der saa dem,
 Om en Afgrund end sig aabned,
 Voved Livet for at naa dem.

Og naar den har længe samlet,
 Som en Bi af Blomsterkrukken,
 Flyve langsomt til sin Celle,
 Tung af Sødme, skjønhedsdrukken.

En dejlig Aften! Stille, sølvklart Vandet!

En dejlig Aften! Stille, sølvklart
 Vandet!

Vi roede langsomt hen, i Lundens
 Skygge,
 Sømaager fløj forbi os venligt trygge
 Og hilste os som Folk, der kom fra
 Landet.

En Sværm Meduser steg og sank i
 Vandet.

Men jeg var ør af Kjærlighed og Lykke;
 Jeg kunde hende kun i Haanden trykke
 Og vidste ej og tænkte ej paa andet.

Lokkerne.

O jeg synker hen i Tanker
 Ved at se paa dine Lokker,
 Sødere end Vinens Ranker,
 Fuldere end Skovens Klokker!

Da hvisked hun: »Se Skyerne, du Søde,
 Se Skoven, Søen, fjerne Bjerger drikke
 Den sidste Glands, glødende, purpur-
 røde!«

Tilgiv, Natur, jeg saa det dengang ikke;
Isauras Kinder saa livsaligt gløde —
Tilgiv — jeg ændsed ej din Aftenrøde!

Tag dette Kys og tusind til, du Søde!

Tag dette Kys og tusind til, du Søde!
Lad Øjet tale frit; Amor indskrænker
Kun Stemmens plumpe Sprog, og i hans
Lænker
Kys og Omfavnelser er ingen Brøde.

Jo tiere sig vore Læber møde,
Jo mer berust paa Ingenting jeg tænker;
Min Prosa jeg til Cancelliet skjænker,
Og saa kan Rim og Vers elskværdigst
gløde.

Vel føler jeg, for Elskovsild tilfulde
Et Formen, skal den være ren og pla-
stisk,
Kun den, som dine Arme aabner, Hulde!

Men for min Tænksomhed et Net jeg
fletter,
For mine Visdomssuk et ret elastisk
Og dog et smukt og snevert, i Sonetter.

Hvad disse Haandtryk, disse Blik betyde?

Hvad disse Haandtryk, disse Blik be-
tyde?
Hvad Favntag egentlig og Kys vil sige?
Det kan alene vore Hjerter, Pige,

Du lille Nar, hvor kan det Hjernen
bryde?

Men naar jeg ser dig mine Kys forbyde
Og for mit Øje, min Omfavning vige,
Saa maa jeg gribe til det Kjedelige
Og lade fra min Læbe Visdom flyde.

Vid da: endel kan Stemmen tolke fyn-
digt
Og med poetisk Kraft fra Hjertet vælte,
Men noget dog, det Sødeste, slet ikke.

Og derfor Læber, Arme, Barm og Blikke
— Hvad skal jeg kalde det? — de sam-
mensmelte
Til et Slags Tungemaal, saa stumt som
yndigt.

Paa hine Stene stod hun.

Paa hine Stene stod hun,
Letsvævende, den Søde —
Endnu i Aftensolen
Ser jeg dem fjernt at gløde.

Ved denne frosne, stive
Indsø stod hun, den Smukke —
Hvo havde tænkt, at Søen
Endnu vel kunde sukke?

Ved disse hule Pile
Tog hun engang sit Sæde —
Jeg ser dem end halvdøde
I Ensomheden græde.

Og jeg — jeg, som var borte
Og neppe modtog Breve —
Hvo havde tænkt, at jeg vel —
At jeg endnu kan leve?

Forgjæves!

Forgjæves! Min Længsel
Kun søger de Lokker,
Hvis brunlige Trængsel
Din Tinding omflokker.

Forgjæves! Min Tanke
Kun vandrer og leder
Om Løkkernes Ranke,
Du fletter og breder.

Forgjæves! forgjæves!
Min Uro, min Længsel
Ej finder sin Hvile
I Skyernes Trængsel.

Forgjæves! forgjæves!
Min Længsel, min Vaande
Ej finder sin Lindring
I Blomsternes Aande.

Forgjæves! forgjæves!
Ej Mylder af Vinen,
Ej kjølige Druer
Formindske mig Pinen.

Forgjæves! Min Tanke
Sig ængster og vaander;
Kun Duft af en Ranke
— Din Haarloks — jeg aander.

Forgjæves! Den Ranke,
Som dulmer min Smerte,
Omslynger, du Slanke,
Din Barm og dit Hjerte.

Forgjæves! Jeg søger
Hin Sødme, som brænder
Hos dig allevegne
Paa Mund og paa Hænder.

Forgjæves! forgjæves!
Den Snoning, den Knude,
Jeg ønskede at løse,
Er langt fra min Pude.

Hendes Lokker.

I Skovenes lune,
Dæmrende Tætning
Omgav mig den brune,
Knudrede Fletning.

Mig svalte det Mylder
Af Løvet, som kruset
Og ringlende fylder
Solsiden af Huset.

Blandt slingrende, bløde
Slyngplanter og Ranker,
Der sank mig i Møde,
Jeg famled i Tanker.

Paa Skyer jeg stirred,
Hvis drivende Mængde
Sortkrøllet, forvirret
Om Maanen sig trængte;

Paa Tangen, der løftes
Og slynges tilside,
Hvor Bølgerne kløftes
Skummende hvide;

Paa hvirvlende Vover
Fra Fossen, som falder
Henslørende over
Bleggrøde Koraller;

Paa mørke Aurikler,
Paa duftende Klaser,
Hvis Tykning sig vikler
Om blændende Vaser.

O pragtfuld tilvisse
Den krøllede Trængsel —
Mer Yndigt, end disse,
Dog søger min Længsel.

En Fletning, som skilles
I Strømninger mange,
Der sno sig, forvildes,
Omslyngende, lange;

Som løses og bindes,
Som bølger og ruller,
Men — blødt om en Qvindes
Snehvide Skulder.

Jeg mindes — jeg mindes —
Guldlokker, I fagre!
O sig, hvor I findes,
O sig, hvor I flagre!

Paa Søen — i Haven —
Jeg søger og leder —
I Skoven — i Graven —
Hvor finder jeg eder?

Landet drog jeg vide om.

Landet drog jeg vide om
I min fattige Hue.
Gav mig Gud en Mand,
Blev jeg en fornem Frue.
Gik jeg under Lide,
Vilde baade Per og Povl
Navnet paa Manden vide.

Ødeland hedder min Mand,
Næsegrus hedder mit Hus,
Tyg i Ro! hedder min Ko,
Tryne fin hedder mit Svin,
Fattig paa Haar hedder mit Faar,
Vrikkemaas hedder min Gaas,
Snadderivand hedder min And,
Karl for sin Hat hedder min Kat,
Bjæffemund hedder min Hund,
Pas paa Sut! hedder min Glut,
Rent for Skarn hedder mit Barn.
Pokker er løs, min Tjenestetøs,
Skruegal hedder min Ka'l,
Kirkefane hedder min Hane,
Sorte Hoppe hedder min Loppe,
Bær dit Kors! hedder mit Hors,
Lad mig syde! hedder min Gryde,
Perlebønne hedder min Høne,
Silkelok hedder min Rok,
Se, hvor smuk! hedder min Buk,
Hjelp, vor Herre! hedder min
Kærre,
Sommerlæ hedder mit Træ.

Den Kloge og den Gale.

Paa en forsigtig valgt Spadseretour —
Som for at nyde fri Luft og Natur —
Ledsagede en Mand, der var bekjendt
som klog
Og vilde undgaa Opsigt ved et tvungent
Tog,
Sin Ven, der alt i flere Aar var gal,
I Stilhed hen til det fornødne Gale-
hospital.
De meldtes begge to, som det sig hør og
bør,
Og traadte ind for Husets Directeur.
Den Gale, der, som alle Gale, var

Den, som vor Herre bedst for Tunge-
 baandet skar,
 Han efter de fornødne Buk
 Tog Ordet først og sagde med et Suk,
 Idet han pegede paa sin Ven: »De ser
 Der en Ulykkelig — lad mig ej sige
 mer!

Hans hele Slægt, jeg selv, vi skal
 Taknemligen erkjende det, ifald
 De kan igjen forskaffe Manden
 Det saa Nødvendige« (han pegede paa
 Panden);
 »Al Skaansomhed, al Hjelp, Hr. Direc-
 teur,
 Alt som anvendes skal og bør —
 Tilgiv, De ved det bedst;
 Men her« (han lagde Haanden paa sin
 Vest),
 »Her banker noget, som — skjøndt med
 Bekymring — trygt
 Betror en Ven til Deres Konst og
 Kløgt.«
 Den Kloge hostede, han smilede, blev
 stum,
 Bifaldt den Gales Snak med et ironisk
 Hum,
 Gav Vink og Øjekast, besaa
 Lidt haanligt Neglene, udbrød tilsidst:
 »Haahaa!«
 Men Directeuren, han, som ej omsonst
 Var routineret i sin Konst,
 Trak Klokkestrengen blot
 Og sagde til den Gale: »Godt!«
 Den Gale bukkede og gik sin Vej.
 »Gudsød! han er den Gale, ikke jeg!«
 Udbrød nu pludselig den kloge Mand;
 »Stop ham! han er fra sin Forstand.«
 »Det ved jeg nok,« gjensvarte han med
 Kulde
 Og med et høfligt Smil den tillidsfulde,
 Med Ordner decorerte Directeur,
 Der havde set saa mange Gale før;
 »Det ved jeg nok, min Ven! men kom.

Her er et Værelse, behag at se Dem om.
 Vi tales nærmere, vi to. Adieu! —
 Før ham i Mezzaninen Litra Ø!«
 Den Kloge førtes bort, fik sit Lukaf,
 Sin Brix, sit tynde Øl; han gav
 Forklaringer, Beviser, truede, blev
 grov —
 Man svarede blot med en Ende Toug.
 Og ved en smal Diæt, ved Prygl, som
 han fik tidt,
 Forsvandt hans Raseri lidt efter lidt;
 Han troede selv tilsidst, at han var gal,
 Og døde i det samme Galehospital.
 Den Gale, som gik fri, blev en fornuf-
 tig Mand
 Og hængte sig om nogle Aar med fuld
 Forstand.

Det kan Enhver af os imellem hænde,
 Det Gale fra det Kloge ej at kjende.

Tidlig Skilsmisse.

Det var den aarle Morgen,
 I Teltet stod Dragonen
 Og vikled Purpurskjærfet
 Om Livet paa Baronen

Og rakte ham hans Pallask,
 Hans Hjelm med Hestehalen,
 Saa blank, som var den nylig
 Hentet i Vaabensalen,

Og førte frem hans Ganger,
 Den lysebrune, høje,
 Der vendte mod sin Herre
 Det melankolske Øje.

Og i de brede Hylstre,
 De guldbroderte, satte

Hans sorte Rytter næver
Pistolerne, skarpladte.

Og langsomt steg i Sadlen
Den adelige Fændrik
Og sagde til Dragonen
Med sagte Stemme: »Henrik!

Ifald jeg ikke kommer
Igjen — som nok kan være —
Besørg mig disse Breve
Og sig, det gjaldt min Ære.«

Han gav sin Hest af Sporen,
Ildgnister fløj fra Hoven;
De sorte Krager svang sig
Med Skrig op over Skoven.

Der faldt et Skud langt borte —
Og eet endnu — ej flere;
Men paa den lyse Hvalving
Steg Solen mer og mere.

Det blev den mørke Aften,
Fra Slottet ned i Dalen
De høje Vindver straalte
Og kasted Lys fra Salen.

Orchestret lød. Mundskjænken
Sig gjennem gyldne Haller
Med Purpurvinen trængte
I funkende Krystaller.

Den unge Frøken, yndig,
Skjøn som en Bajadere,
Slap pludselig i Dandsen
Sin sorte Cavaliere.

Hun lyttede, hun hørte —
Hun hørte det alene —
En sagte Lyd langt borte,
Et Trav paa Broens Stene.

Hvor steg og sank de runde,
De liliehvide Skuldre!
Hun hørte ej Trompeten,
Ej Paukens Hvirvel buldre.

Hun kikkede fra Ruden
Ud i det natlig Dunkle —
Hun saa i Slottets Gjenskin
En Hjelm, et Kyrads funkle.

I hendes Løb paa Trappen
Guldkammen fløj af Haaret,
Den hele Blomsterfletning,
Hun nylig havde baaret.

Det var ej ham, hun ventede;
Med Sorgens Budskab skrevet
I sine mørke Miner
Dragonen bragte Brevet.

Hun rev det fra hinanden —
Hun svimled — faldt som
knuset. —

Man finder intet Marmor
Dejligere strakt i Gruset.

Det er den aarle Morgen,
Det røde Skjær af Solen
Farver den gamle Frøken,
Som slumrer i Lænestolen.

Ferskentræerne blomstre
Og Mandlerne i Haven;
Men hendes Hud er falmet,
Som Alabast paa Graven.

Der staar et Ligvers skrevet
I Furerne paa Panden,
Og sine blege Hænder
Hun folder i hinanden.

Medynksom Kakaduen
Det gule Hoved bukker,

Betragter sin Veninde
Og glemmer rent sit Sukker.

Paa Væggens røde Damask
Et stort Portrait sig strækker,
Og Blomsterurnen yndigt
Mod det sit Indhold rækker.

Der staar han, som han leved,
Med Øjets blaa Emaïlle,
Med Purpurskjærfet viklet
Omkring den smekre Taille;

Med disse friske Læber,
Med disse Lokkers Vrimmel,
En Skabning fuld af Ungdom,
Uskyldighed og Himmel;

Men med et Smil paa Læben,
Som skulde det udtrykke:
O elsk mig kun, men vid, at
Jeg er en Drøm, en Skygge!

Jeg vilde mig udride.

Jeg vilde mig udride
Alt for min Kjærestes Dør;
Hun saa mig alt saa vide
Under den grønne Lide,
Slog i sin Haand: »Se der!
Der kommer min Hjertenskjær!«
Trav, Ganger, trav!

Jeg sporede min Abildgraa,
Jeg lod til hende staa;
Jeg hilste, som jeg burde,
Jeg talte, som jeg turde:
»Min Skat, mit søde Liv!
Hvad har I for Tidsfordriv?«
Trav, Ganger, trav!

Fra Hesten sprang jeg ned
Og bandt den ved et Led.
Jeg tog min Glut om Livet,
Lang Tid var os ej givet,
Kaalhaven var saa varm,
Der gik vi Arm i Arm.
Trav, Ganger, trav!

Bag Hyld og broget Bønne
I Græsset sad vi godt
Og sang de gamle, kjønne
Majviser i det Grønne,
Til Øjet blev os vaadt
Over onde Tungers Spot —
Trav, Ganger, trav!

Drømmeverdnen.

Drømme!

Hvad vil Mængdens Tale sige,
At de korte, lette Drømme
Ikke er det Virkelige?

Dette

Vil Enhver iblandt os vide,
At det Stygge og det Slette
Er i Livet det Solide.

Vige

Derfor skal det plumpt Reelle!
Jeg mod Drømmens Himmelstige
Vil mit tunge Hoved hælde.

Drømme!

Lad fra æders Skygge-Rige
Englene imod mig strømme —
Vær for mig det Virkelige!

Ligklokkerne.

Hør Dødens Klokker kime,
Se Sørgekaren vandre!
Kom, lad os samlet skride
Til Graven med hverandre!

Du Lykkens Barn, der synes,
Rødmusset som en Dukke,
At ligge evig pyntet
I din dunbløde Vugge;

Du Olding, træt af Arbejd,
Som nys i Hytteqvalmen
De tunge Lemmer strakte
Med Ve og Værk paa Halmen;

Skjøn Jomfru, du, som dækkes
Af Alderdommens Rynker
Og, lig et gustent Æble,
I Moderjorden synker;

Og du, ved Nattelampen,
Med Pen og Bog i Haanden,
Du Alvors-Mand, som grubler,
Og som besværges Aanden;

Og alle I, som efter
Det store Intet ilte,
Hvorover I med Rette
I lyse Timer smilte:

Naar fandtes hvad I søgte?
Sig, naar blev Maalet truffet?
Hvem har — svar mig oprigtig —
Hvem har ej Livet skuffet?

Hvo naaede til de Egne,
Hvor Sandhedskilden strømmer?
Hvo føler ej, lysvaagen,
Med Gysen, at han drømmer?

Hvo venter ej — nedhugget,
Lemlæstet og forblødet —
I Kamp mod Livets Qvaler
Med Længsel Naadestødet?

Taarerne.

En nysudsprungen Rose
Var i mit Knaphul stukken,
Varmt brændte Morgensolen,
Paa Græsset glimred Duggen.

Dog var mit Sind formørket,
Jeg følte Graaden trænge
Sig frem og tunge Perler
Langs Øjelaaget hænge.

I dem var ikke Duggens
Husvælelse og Lethed,
I dem var Hjerteqvalens
Vellystig bløde Træthed.

Jeg lod dem rolig rinde,
Som naar en Syg ser Straalen
Af Armens Blodkar springe
Rødtskummende i Skaalen.

Jeg græder ikke ofte,
Men paa de fagre Planter
Faldt Taarerne og funkled
Som Duggens Diamanter

Og kunde ikke skjernes
Skjøndt fra den beske Kilde,
Fra hine himmelfaldne,
Forfriskende og milde,

Med alle Regnbufarver,
Snart himmelblaa, snart gule.
Jeg kunde ikke Smilet
Paa mine Læber skjule.

Henvejrede, forsvundne,
Bortkyskede af Solen
Var Taarerne, som glimred
Paa Græsset og Violen.

O, det er Hjerteqvalens
Bestandige Historie,
Den har sin Martyrtide,
Den har sin Helgenglorie.

Giftdrikkens fyldte Bæger,
Med Rædsel ført til Munden,
Det dufter som en Balsam,
Naar det er tømt til Bunden.

Frøerne.

»Hvor her er smukt ved Vandet,
Hvor spejler klart sig Jollen,
Den grønne Kant af Landet
Og jeg og Parasollen!

Og Frøerne — de qvække;
Op af den blanke Flade
De Hovederne strække
Saa stille, sjæleglade.

Og deres Mund staar aaben,
Og deres Øjne spille,
Som om de Himlen drikke
Og Solen synke vilde.«

Men ser du Storken vade
Og løfte op af Dyndet
Parvis de Sjæleglade?
Gud ved, hvad de har syndet.

De sluges af den Grumme.
Man skulde tro, forskrækket
Ved denne Catastrophe
Ophørte Foraarsqvækket.

Men nej, deslige Scener,
Skjøndt blodige og tunge,
Er just Naturens Orden.
Hør, hvor de andre sjunge!

Morgen-Situation.

De muntre Arachnider
I Morgenluften spinde.
Ved Kilden sig forfrisker
En Hyrde og hans Qvinde.

Han har til Værn mod Solen
Sin Isses sorte Totter,
Og sine nøgne Fødder
Indsvøbt i stive Maatter.

Hun synker træet paa Stenen,
Med Barnet ved sin Side,
Hvis Hænder i den tomme
Brødposes Folder slide.

Han løfter atter Aaget,
Som truer med at knække;
Hun skyder Trillebøren,
Som Hunden hjælper trække.

Om sine brune Skuldre
Har hun et fattigt Stykke
Og paa den unge Pande
Kun Svedens Perlesmykke.

Solhed gaar Vejen opad;
Men deres Kraft er hærdet,
Og i de mørke Øjne
Staar Glæden uforfærdet.

Luk kun dit Oje,
Lad Børnene i Drømme græde,
Lad Lampen slukkes, Stuen mørknes,
Jeg er, jeg er tilstede!

Dig Nattens Skygger
Forgjæves kun at skjule stræbe,
Halvdrømmende, henrykt mig møder
Dit Bryst, din Arm, din Læbe.

Dresden, den 18de August 1832.

»Men hvor er Far dog henne,
Kommer han ikke lidt?«

Og du — naar Lyset er slukket,
Og du sover den første Blund,
Hvo kommer sagte i Stuen
Og vækker og kysser din Mund?

Carlsbad 1832.

Balvise.

Min Elskte! Orglet toner.

Min Elskte! Orglet toner —
O, den catholske Sang,
Jeg kan den ej beskrive;
Hørte du den engang!

Jeg ligger syg i Carlsbad,
Men mest af Længsel og Ve;
Det er saa længe siden,
Jeg kan ej de Kjære se.

O sig: min Hauge derhjemme,
De mange Blomster smaa,
Som selv jeg planted og saaede,
De myldre vel hvide og blaa,

Og røde vel derimellem,
Purpurne som mit Blod
Og duftende som mit Hjerte,
Der aldrig dig forlod?

Og Børnene — o jeg kan ej,
Jeg kan ej skrive det —
De løbe vel om og lege
Og blomstre og more sig ret?

Og sige de aldrig til dig —
O siger Carl ej tidt:

Aarestrup.

Deres Skaal,
De, hvis Maal
Er den vigtige Sag
At gjøre ved Kjærlighed Gavn! — o ja!
I hvis Arm
Livets Harm,
Der har gjort os til Vrag,
Forvindes, som Stormen i Havn!
Gid den leve den unge, den venlige Flok,
Hvem vort Livs Galopade og Glæde er
nok!

Eders Maal
— Derfor, Skaal! —
Er at fylde vort Savn
I Venskabs og Kjærligheds Navn.

Men forglem
Ikke dem,
Som ved Siderne staa;
De sprang fordumstider dog med —
o ja!

Og endnu
— Se kun du —
De dog noget formaa,
De hoppe forsigtig afsted.
Gid de leve, de Gamle, med Hæder og
Held!
Deres Ungdom var smuk, og de brugte
den vel.

Eders Maal
 — Derfor Skaal! —
 Var i Kjærligheds Navn
 At gjøre det højeste Gavn.

Men især
 Er der her
 Iblandt Damerne een,
 Hvis Skaal gjør lidt mer Embarras —
 o ja!

Gjør nu Plads,
 Tag dit Glas!
 Glædens Stemme er rên;
 Vi synge et muntert Hurra!
 Gid hun leve, den Kone, den venlige
 der
 Hvis Geburtsdag forsamled de Yndige
 her!

Blot for det
 Har hun Ret
 Til vor Agtelse, ja
 Til et højt og et muntert Hurra!

Og de Smaa,
 Som kan gaa,
 Og som ikke kan gaa,
 Og alle, du endnu kan faa — o ja!
 Og din Mand,
 Hvis Forstand
 Og Beværtning vi maa
 Venskabeligst finde saa saa —
 Alt det Godt,
 Alt det Smaat,
 Hvad du elsker, o ja
 Dets Skaal, Caroline, Hurra!

Og vor By,
 Som var ny,
 Men er gammel og graa,
 Paa Steder kun tækket med Straa — o
 ja!
 Og deri

Alle vi,
 Baade Store og Smaa,
 Vor Lykke, vort Venskab bestaa!
 Gid den trives og blomstre, den venlige
 By,
 Som, skjøndt gammel og skrøbelig, en-
 gang var ny,
 Og deri
 Alle vi,
 Baade Store og Smaa,
 Gid altid vort Venskab bestaa!

Den 28de Februar 1833.

Skaaler ved et Barselgilde.

Lad Sangens Toner raade!
 Tillad os, Deres Naade,
 Som huldt den Lille bar,
 Og du, som under Buen
 Af Kirken smukt holdt Huen,
 Og I, som Vidner var —
 Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
 Tillad os, eders Skaal!

Før Vinen er uddrukken,
 Du søde Glut i Vuggen,
 Modtag vort Vivat du!
 Du blomstre og du trives
 Henrive og henrives,
 Bestandig from som nu!
 Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
 Din Skaal, Maria, du!

Det hælder nu mod Aften:
 Alt mørknes Druesaften
 Og alle Blomster smaa;
 Men her, hvor Venner hvile,
 Og hvor Veninder smile,
 Er Himlen altid blaa.

Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
 Det vil vi drikke paa.

De vilde Dyr i Skoven
 Og Skyens Fugl foroven,
 Hvo elsker ikke dem?
 Ak, Adlen er det samme
 Som Vildtet blandt det Tamme —
 Et højt Halloh for dem!
 Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
 Et højt Halloh for dem!

Om Bonde eller Barde,
 Med Pen og med Cocarde,
 Minister eller Kok,
 I Pjalter og i Kaabe
 Dog Arbejdsfolk tilhobe —
 Din Skaal, du tamme Flok!
 Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
 Vor egen Skaal, Halloh!

Vort Fædreland er stille
 Og temperert og lille
 Og vorder mindre vel;
 Og derfor ej saa ilde
 Ved et sagtmodigt Gilde
 At klinke paa dets Held.
 Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
 Vort Fædreland: dit Held!

Før sig ved Salens Ende
 De nye Voxlys tænde,
 En Skaal vor Konge god!
 Paa Statens lille Spidse
 Staar en Monark tilvisse,
 Som han paa Naale stod.
 Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
 Ham styrke Druens Blod!

1833

Lolland til Frederik den Sjette,

ved hans Gjennemrejse den 10. Juni 1833.

Velkommen, Ven! Hil dig paa de smaa
 Øer i Havets bølgende Blaa!
 Egen omfavner Bøgen, sin Søster,
 Og hilser med Grønt dig paa mine Ky-
 ster.

Ofte jeg spejded fra blinkende Strand
 Sejlet, som gled ved Himmelens Rand.
 Fuglene kaldte dig, Kilder og Bække —
 Ak, men forbi for den ilende Snekke!

Velkommen! Lad mig omfavne dig!
 Huld
 Er dig hvert Straa, som gror af mit
 Muld.
 Marken dig bringer Nødtørftigheds-
 Hornet.
 Gyldent af Halmen, vægtigt af Kornet.

Ikke forsmaa hvad jeg byder dig! grib!
 Skoven har Træ til det dristige Skib,
 Pigerne række dig Krandsen af Roser,
 Marken et Landeværn, Kysten Matroser,

Herremænd Haanden. De bygge saa
 godt
 I mine Lunde det landlige Slot,
 Gavmilde, ædle, en Pryd for min
 Have —
 Dig vil de ligne, højhjertede, brave.

Kast et Par Blik bag Skovenes Blad!
 Paa Kampestenes Forfædrene sad.
 Se denne Bakke, omvæltet af Furen!
 Der dømtes fordem, midt i Naturen.

Se dem med Ro! Den Vrimmel, hvis
 Raab

»Sabinskis Søn du skuer,
Hans førstefødte, spæde,
Som jeg i Fredens Arme
Undfangede med Glæde;

Som under Hjertet laa mig
Den Morgen, da Pistolen
Jeg rakte selv hans Fader
Og bad ham dø for Polen.

Sabinskis Søn, min Herre!
Er svøbt i disse Shawler,
Og med Sabinskis Frue
Du her paa Gaden taler.

Jeg bar den søde Byrde,
Dengang hans tapre Fader
Med dræbende Katetscher
Forsvarte Warschaus Gader.

Og han blev født den Time,
Da jeg med Rædsel hørte,
Til Fængslet man hans Fader
Saaret i Lænker førte.

Ser du Castellets Mure?
De grønne Bastioner?
Og mellem Kuglestabler
De rolige Kanoner?

Imorgen, naar det dages
I disse øde Gader,
Saa lyder Sørgetrommen —
Saa skyder man hans Fader.

Imorgen, naar det dages,
Saa hvirvler Russen Tromme,
Saa knalde deres Bøsser,
Saa er hans Time omme.

Men førend Døden vil jeg
Mig til hans Fængsel liste,
Og han skal se sin Arving
For første Gang og sidste.

De vilde ej, Sabinski!
Tillade dig at skue
Din lille Dreng, din Anton,
Og din forgrædte Frue.

Men deres onde Trusler
Kan ej mit Mod forskrække.
Paa denne Rand af Volden
Kan Fangen se os begge.

Han ser os! ja han ser os!
Han ud af Gitret svinger
Til Tegn det hvide Klæde —
O, at vi havde Vinger!

Og har jeg ikke Dolken,
Og har jeg ej Pistolen?
Men nej — vi to vil kjæmpe
Endnu en Kamp for Polen.

Kom, giv mig Drengen, Amme!
Tag Huen af ham, skynd dig.
O, hvor hans lille Hoved
I Solen skinner yndig!

Se til din Søn, Sabinski!
Som jeg har født med Smerte,
En Arving til din Adel,
Din Tapperhed, dit Hjerte.

Om Flygtning end paa Jorden,
Han løfte skal mod Solen
Det gamle Frihedsbanner,
Sablen og Pistolen.

Hør hvad en Moder beder,
Hvis Hjerte snart vil briste,
Kast dine Øjne paa ham
For første Gang og sidste!

Kast dine Øjne paa ham
Med Kraften og med Evnen,
Som Døden kun kan give,
Og vi ham ind til Hævnen!«

Med disse Ord gav Damen
 Sit Barn til Ammen atter —
 Kun af en Skildvagt hørtes
 En raa, barbarisk Latter.

Den 1ste Maj 1834.

Besværgelsen.

Jeg hørte det med Gysen:
 Du var en Hex, fortjente
 For dine Hexekonster,
 At du paa Baalet brændte.

Musikens søde Tummel,
 Din Stemmes Klang og Fylde,
 En Røst som tusind Aanders —
 Hvem kunde du det skylde —

Dit Blik, saa sort som Natten,
 Som Dagen hedt — hvem anden —
 Dit Ansigt, næsten afgjort
 Guddommeligt — end Fanden?

Det var bevist, desværre,
 Hvordan du i dit Kammer
 Har Aanderne besvoret
 Ensom, ved Lampens Flammer.

Fra Nakken faldt vellystigt
 Fletningen ned, som Snogen.
 Din Kind var hvid; foran dig
 Opslaaet hvilte Bogen.

Du støttede din Pande
 Mørkt grublende til Armen;
 Du vendte langsomt Bladet
 Og løste op for Barmen.

Hvad var din gamle Tante,
 Som nikked ud paa Natten

I Lænestolens Puder,
 Andet end Marekatten?

Hun rakte sig og strakte,
 Hun gabed højt — forvoven
 Kjærtægned du Uhyret,
 Begav dig til Alkoven.

Du snoede om din Finger
 Krøllernes Ring. I Spejlet
 Faldt dine Blik — o Intet
 I Trylleriet fejled!

Nu kommer dog det Værste:
 Du læste højt af Bogen,
 Du stirred hen i Luften,
 Som om du vented Nogen.

En Ugle skreg i Haven,
 Et Glam af Hunden hørtes —
 Og i den mørke Baggrund
 Dørtæppets Folder rørttes.

Paa Væggens Blomsttapeter
 En Skygge saas af Aanden,
 Du havde kaldet; Skyggen
 Var virkelig forhaanden.

Den holdt sig til Contracten,
 Dit Brev, det rosenrøde,
 Hvis sorte Skriftræk bød den
 I Nattetimen møde.

Du tegnede dine Kredse,
 Du dine Arme strakte,
 Du læste dine Formler,
 Som Gejsten skulde agte.

Men Aanden var balstyrig,
 Den trodsed Formularen;
 Man kunde se paa Skyggen,
 Bestandig voxte Faren.

Den greb dig Ulyksalige,
Om Livet i sin Vildhed —
Dog intet Angstraab hørtes
I Nattens dybe Stilhed.

Men det blev mørkt — Bælgmørke —
Og Midnatsklokken dirred —
Forgjæves fra sin Rude
Gjenboens Datter stirred.

Først Klokken fire saa hun,
Da Taagerne sig hæved,
En Skikkelse, en rædsom,
Som fra din Tærskel svæved.

1834.

De søblaa Blik.

Hun saa paa mig, og hendes Blik
Ligned en Indsø blaa —
Voverne kom, og Voverne gik,
I Dybet en Himmel laa;

En Himmel, som lokked med Magt, med
Magt,

Som rev Beskueren hen,

En Afgrund med alle Stjernernes Pragt,
Som ej slap sit Bytte igjen;

Som viste en fristende Verden frem,
Ætherisk og kjølig og klar,
Et drømmerisk svævende Englehjem,
Alt under det bølgende Glar;

Som lovede Alt, hvad loves kan,
Hvad Hjertet stunder til,
Hvad Havfruen loved hin Fiskermand
Ved Bølgenes falske Spil.

Jeg maatte, jeg maatte i Bølgerne dø —
Jeg slugte de smægtende Blik,
Og snart begrov mig den bølgende Sø,
Min Sands og min Samling forgik.

Hun smilte dertil med rolige Blik,
Som i Maaneskin smiler et Hav,
Hun ændsede ej, at en Sjæl forgik,
Og at hendes Blik var en Grav.

1834.

Huldskab og Troskab.

Der var kun to paa denne Jord,
Som var ung Jørgen tilpas;
Det var hans gamle Bedstemor
Og saa hans Hund, Kyrads.

Hun gav ham, hvad han peged paa,
Og talte aldrig haardt;
Hun klappede hans hvide Kind,
Naar andre stødte ham bort.

Og da det gik ung Jørgen imod,
Saa delte hun hans Nød;
Og da det gik ham altfor skjævt,
Tog hun derover sin Død.

Og Hunden kom og slikked hans Haand,
Naar han fortvivlet græd;
Og da han sprang fra Langebro,
Saa sprang hans Kyrads med.

O, finder man paa denne Jord,
Førend man skilles ad,
Et Par, som er En huld og tro,
Saa kan man være glad.

Den 17de August 1834

Sommerfugle jeg elsker at fange.

Sommerfugle jeg elsker at fange; et
 eneste Misgreb —
 Og det flygtige Støvs glimrende Farver
 forgaar.
 Slanger jeg elsker at gribe, tømme og
 vikle om Armen;
 Et uændset Minut — Giften og Døden
 er vis.
 Elskovs Hemmeligheder, de sødeste, el-
 sker jeg gjemme;
 Blot et Ord, blot et Blik, saa er det Hele
 forspildt.

Den 19de November 1834.

Fortvivlelse.

Du er Gudinden, som hun svæver
 I sine gyldne Himles Ly,
 Hvem Cherubimer og Serapher
 Paa Hænder bære i en Sky.

Jeg er den sorte, faldne Dæmon,
 Fra Lysets Engle-Hjem forstødt,
 Fordømt til Qvalerne i Dybet,
 Hvor Baalet brænder evigrødt.

Min Latter skingrer over dette
 Modsætningens uhyre Gab:
 Kan du engang iføres Kjødets
 Og jeg en dydig Egenskab?

Jeg vælter mig i mine Flammer
 Og har det — saavidt — ganske godt;
 Jeg har endnu min gamle Latter,
 Min Djævnlefrækhed og min Spot.

Jænnar 1835.

Paa Maskeraden.

Ved alle Tidsler, alle sorte Slanger!
 Jeg elsker dig, skjøndt du er grim og
 styg;
 Det Ideal, min barske Sjæl forlanger,
 Er i din Pukkel og din skjæve Ryg.

Jeg er en Røver, vild af Bakkenbarter,
 Paa min Pistol er Hanen altid spændt;
 Knibskhed og Dyd er mine Contraparter,
 Og med et Smuthul er vi begge tjent.

Ved alle Tudser, alle Skovens Knaster!
 Jeg elsker Vorten paa din Næsetip,
 Jeg elsker Øjet med det sorte Plaster
 Og giver ej paa Knokkelhaanden Slip.

Før mig derind, hvor dine Potter koge,
 Hvor Marekatten slikker paa sin Klo;
 Ved alle Edderkoppe, alle Snogle!
 Som i et lille Helved skal vi bo.

Ej for din Negl, din Tøffelhæl jeg gruer
 Og ikke for din Tunges hede Gift —
 Jeg vil derind, hvor Lampen blaalig
 luer,
 At tyde dine Rynkers Runeskrift!

Marts 1835.

Fangen og Fangevogteren.

Fangen.

Grønne, fine Græs paa Muren,
 I, som svaje hid og did,
 Hvor I minde om Naturen
 I min lykkelige Tid!

Fangevogteren.

Væk med alt det Græs af Muren!
 Skynd jer noget, een, to, tre! —
 Gamle Skurk, ej mer Naturen,
 Sten og Stænger skal du se.

Den 29de April 1835.

Der er en Sjæl i denne Albu.

Der er en Sjæl i denne Albu,
 Gudindekraft i dette Knæ,
 Selv Trykket af din lille Finger
 Kan skabe Digtere af Fæ.

Kort sagt, der er i dine Lemmers
 Bevægelige Harmoni —
 I hver din Stilling er en Verden
 Af Billedkonst og Poesi.

Men ogsaa som paa Billedstøtten
 Og paa et yndigt Maleri
 Er Læberne bestandig stumme —
 O gjør dem dog lidt mere fri!

Der kunde komme fra din Læbe
 Et Ord — et Ja — en Vellyd blot,
 Der overgaar alt hvad i Verden
 Poeter kalde skjønt og godt.

Maj 1835.

Det var den høje, hede Dag.

Det var den høje, hede Dag.
 Jeg vandred i en Ørk; som Vand,
 Der krølles af et Aareslag,
 Løb rislende omkring min Fod

Det letbevægelige Flyvesand.
 Kun hist og her en Palme lod
 I det uendelige Blaa
 Sin Fjerbusk vaje. Søvnig saa
 Jeg Caravanen drage hen;
 Forbrændt af Solen, blændet, sløv,
 Hensank jeg i det varme Støv.
 Umulig jeg beskrive ved
 Det Øde og den Kjedsomhed,
 Jeg følte, nær ved at forgaa
 Som et halvvisstent Straa.
 Jeg vilde rejse mig, men sank igjen,
 Besindelsen svandt næsten bort;
 Da i det samme jeg fornå som noget
 Haardt
 Ved Siden af mig, som en lille Stump
 I Sandets Dyngé — greb og fandt en
 graahvid Klump.
 Jeg løfted den. En Skorpe sprød,
 Som under mine Hænders Tryk
 I fine, løse Sandskorn flød,
 Gav efter, viste mig et Ben,
 En Hofte, nydelig, skjøndt Sten,
 Og alabasterbleg en Ryg
 Med — hvad jeg højstforundret saa —
 To sammenlagte Vinger paa,
 To lange, fine, spæde, smaa.
 Og da jeg pusted Sandet væk,
 Som skjulte Nakken, skued ret
 Omridsene af Hovedet,
 De sælsomklare Ansigtstræk —
 Mit Hjerte slog. Vel var det Sten,
 En Barneskabning; men saa ren,
 Saa levende har ingen Haand
 Af Marmor mejslet Skjønhed ud.
 Det var et Liv, det var en Aand,
 Som gjennemtrængtes her af Sten.
 En pludselig Idé jeg fik,
 Det var mig tydeligt, som sagt,
 Det faldt som Skjæl fra mine Blik:
 Det var ej Sten, ved Konstens Bliv
 Vakt til et koldt, udvortes Liv —
 Nej, nej! det er en Petrefact,

Forstening, Litholith — o Gud!
 Men fra en længstforvunden Tid,
 En Old, guddommelig og blid,
 Da endnu Himlens Afkom hang
 I Palmetræerne og sang
 Og vugged sig paa Liliens Stængel —
 Ja, det er en forstenet Engel!

De Følelser, hvormed jeg gik
 Afsides til en ensom Plet
 Og neppe vilde tro mit Blik,
 Snart gjemte, snart tog atter fat
 Min ubetalelige Skat,
 Mig mere værd og mere huld
 End Havets Perler, Indiens Guld;
 Alt, hvad jeg følte ved at se,
 Betragte og beundre ret
 Den sjeldne, søde Litholith,
 Det lille Skjønhedsunderværk,
 De fine Lemmers Liliesne
 Med Spor af Himlen i maaske —
 Og tænke mig, at det var mit;
 Den Rus i Hoved og i Bryst,
 Bedøvende som stærk,
 Ved Tanken om: nu, naar du vil,
 Godtgjør du, der er Engle til —
 De vare, om just ikke ere —
 Om Englene en lærd Kritik,
 En Disputats — o tænk min Ære!
 Hvad det vil give for et Blik,
 Hvad det vil give for et Hold,
 Hvad det vil kaste for en Straale
 Paa Troens ridderlige Skjold:
 Min Fryd kan Ingen maale;
 Den Stolthed, det Virvar af Lyst
 Kan Ingen forestille sig,
 Der ej var lykkelig som jeg.

Men — Morgendæmringen for-
 svandt,

Den virkelige Sol oprandt.
 Jeg ledte med forundret Blik
 Om Bjergene, som imod Himlen gik,

Om Cactusblomsten, om det varme Sand;
 Jeg saa kun Skyen i mit Fædreland,
 Mit Vindue, de store Ruder,
 Min Seng, mit Bord, de hvide Puder,
 Min Slaabrok ophængt paa et Søm;
 Jeg hørte Taffeluhret pikke:
 Jeg vaagnede — jeg drømte ikke.

1835.

Tilstaaelsen.

Donna Maja, Donna Maja!
 Ak, vel maa jeg gaa i Drømme;
 Frist mig ej, at aabenbare
 Hvad der dufter helst i Mørke.

»Don Bermudes, Don Bermudes!
 Ræk mig Noderne, Guitarren.
 Don Ezechiel ben Ascher
 Grubler, ser I, ved sit Skakbræt.

Ræk mig Oleanderblomsten,
 Læg mig Pudren under Foden —
 O, det er en Fe, som kogled
 Eders Væsen om paa Jagten!«

Donna Maja, Donna Maja!
 I er hvid, men kold som Maanen,
 Naar den lyser paa Altanen
 Mine Taarer med sit Sølvlys.

Ak, den Fe, som har betvunget
 Mig med stærke Talismaner,
 — Rentud sagt — er her i Salen,
 Ganske nær os, lige for mig.

»Don Bermudes, Don Bermudes!
 O, saa er det Poppegøjen,
 Som her sidder paa min Skulder
 Og betragter jer forelsket.

O, saa er det dig, Gulnare,
Med din grønne Hals, dit Ildblik,
Som har øvet Hexekonster
Og fortryllet denne Herre.«

Donna Maja, Donna Maja!
Nej, en anden, mere grusom
Tryllemagt har mig bedaaet —
Vil I drage Handsken af jer?

Ak, I har en Haand som Skummet
Af Guadianas Kilder!
Her, hvor Tommelfingrens Bue
Skiller sig fra Pegefingren —

Ser I denne fine Bøjning,
Denne bløde, svage Grube?
Og i den en Plet, en lille,
Rund og dæmrende i Huden?

Som en Sivblomst i Fontainen;
Som en Sky i Maanens Klarhed;
Som paa Lammets hvide Ryg-Uld
En nedfalden brun Castanie;

Som den lille Væges Skygge
Mørk i Alabasterlampen;
Som en Sommerfugl, forvildet
Til din Sne, Sierra Nevada!

Donna Maja, Donna Maja!
Denne magisk dunkle Runding
Trak mig ind i Tryllekredsen,
Hvor jeg svimler ør og drukken.

O, hvad nytter det, jeg fødtes
I October, for hvis Fødsler
Spaniens Vise fandt et Varsel
I Opalen og Beryllen?

Alle gamle Varsler svigte!
Thi Opalen og Beryllen,
Ved I, Donna Maja, love
Trøst i Sorg, i Qvaler Lykke.

»Don Bermudes, Don Bermudes!
Kys da Pletten, som I elsker;
Men fortæl mig, sig, hvor længe
Varer en saa sværmerisk Elskov?«

Donna Maja, Donna Maja!
O, mit Hjerte slaas i Stykker —
Jorden under mig bevæges —
Jeg maa samle mine Tanker.

Ved min Stammefaders Turban,
Maurerfyrstens, ben Abdallas!
Ved min Faders Kobberhandske,
Don Ramiro de Navarras!

Ved min Ammes, Donna Sanchas,
Mælkehvide, runde Arme!
Ved min Moders, Donna Elviras,
Lange, ravesorte Lokker!

Ved de himmelblaa Turkiser
Paa San Jagos Sølvfingre —
Donna Maja, Donna Maja —
Evig er min Elskov, evig!

Ved Madonnabilledet.

Mørke Ranker laa paa Muren,
Stjernerne begyndte funkler;
For det gamle Helgenbilled
Brændte Lygten i det Dunkle.

»Gamle Kone ved din Krykke,
Du, hvis brune, svage Hænder
Dag og Nat maa flittig passe,
At Madonnas Lampe brænder!

Tag imod vor Mildhedsgave,
Bed Andægtige, som knæle
I Capellet, løfte Bønnen
For to elskovsfulde Sjæle:

At den Kummer, som de føle,
 At den Byrde, som de bære,
 At de Taarer, som de fælde,
 Og den Uro, som de nære —

At det Alt, som disse Flammer
 Under Nischens sorte Bue,
 Stadigt maa vedligeholdes
 Samlet i en hellig Lue;

At det Alt, som disse Flammer,
 Der sig brændende fortære,
 Maa med sine sidste Straaler
 Lyse Kjærlighed til Ære!«

1836.

Venskabstrøst.

Er en Blomst nær ved at visne, den for-
 friskes kan igjen,
 Og et Hjerte, som vil briste, det kan
 trøstes af en Ven.
 Sagnet gaar, at hver en Plante har en
 anden til sin Lyst,
 Har en anden Urt, som livner, styrker
 og forsvarer den.
 Rosen fandt sin Sjæls Udkaarne i den
 grønne Semperviv;
 Trives denne i dens Nærhed, kan ej Ro-
 sen skrante hen.
 Mellem Planter, mellem Stene, mellem
 alle Verdens Dyr
 Virke Sympathiens Kræfter; selv imel-
 lem stolte Mænd
 Hvor er den, som ikke føler, at hans Liv
 mon plat forgaa,
 Findes ej det Skjød, hvori han lægge
 kan sit Hoved hen?
 Hvor er den saa strenge Qvinde, at hun
 ikke sygner bleg,

Naar hun, som en Ranke, rives fra den
 elskte Ungersvend?
 Hvor er den, det være Qvinde, være
 Mand, som ej har følt
 Sympathiens Lægedomme skjænke Liv
 og Kraft igjen?
 Hvor er den Ulykkelige, sig mig, som
 forgjæves ved,
 At det Hjerte, som vil briste, kunde trø-
 stes af en Ven?

Den 10de Oktober 1836.

Trusel.

Floribella, har du set en Plante at be-
 drøves,
 Trække sig tilbage, harmes, naar dens
 Sødme røves?
 Og dog tror du, at din Strenghed, at din
 lange Modstand,
 At din Kamp, som for at væрге Ungerne
 en Løves,
 Naar jeg lokket af din Skjønhed, som
 en Bi af Liliens,
 Sank imod dit Bryst og søgte søde Kys,
 behøves?
 Føler du ej, denne Modstand strider mod
 Naturen?
 Qvæler du ej Hjertets bedre Stemme,
 naar den øves?
 Alt, hvormed en Visdomshaand har Ver-
 den sammenslynget,
 Alle Baand, som sammenholde Livets
 Række, kløves;
 Alt, hvad Gud har foranstaltet til sin
 Skabnings Bedste,
 For at føje Led til Led og pryde Jorden,
 sløves.
 Se, hvor Blomsten gjerne af den brune
 Blomsterkysser,

Dig, som jeg ved med mig i Forening
elsker det Skjønne,

Dig, hvis følsomme Sjæl ærer det Gode
saa højt,

Hilsen bringer jeg dig, fra mig det kjær-
ligste Budskab,

Hilsen fra mine Børn, Hilsen og Kys
fra min Viv.

Jævnt gaar Tiden her; man lever,
skjøndt neppe det mærkes;

Deri, tror jeg, bestaar just det lykkelige
Liv.

Himlen er immermørk, indsvøbt i Sky-
erne, tragisk,

Ikke en Rift, som er lys, ikke en Plet,
som er blaa.

Mer langmodig, ved jeg, Kamelen ej
drager i Ørken,

End paa Bøndernes Vogn jeg den morad-
sige Vej;

Ingen Bjørn i Hi paa Mos og visnede
Blade

Lægger sig bedre til Ro, sugende Lab-
ben, end jeg.

Lunt, som Murren i Savoyens tak-
kede Bjerge,

Børnene lave sig til Vinterens døsig
Nat;

Ingen Lama i Græsset ernærer sit diende
Afkom

Mere tro, end min Viv ammer sin nyk-
terne Alf.

Jorden, opblødt af Vand, bedækkes af
evige Taager,

Og fra den dryppende Qvist løfter kun
Kragen sit Skrig.

Skulle vi derfor af Dvalen, som Kulden
bebuder os, vækkes,

Før den regngraaluft lysnes af stær-
kere Sol,

Fyld, Veninde, et Blad med Sjælens hel-
lige Varme,

Send os en yndig Bouquet friske og duf-
tende Ord!

Den 10de December 1836.

Sølvbryllupsviser.

Hvad er Kjærligheds Vaar,
Som saa hurtig forgaar,
Vel andet end en blændende Drøm?

End en Dag i April,
Fuld af glødende Smil,
Men fulgt af Regnens Strøm?

Alting sig tegnede
Saa smukt,

Og sikkert vi regnede
Paa Frugt;

Men da Drømmen forsvandt,
Sig os hvad vi fandt?
Knap Mindet — ikke sandt?

Nej, nu er du for slem!

Sagtens gives der dem,
For hvilke Elskovs Sol ej oprandt;

Som ej saa nogen Frugt,
Skjøndt det tegnede smukt;

For hvem det Hele svandt.
Altid det gaar dog ej

Saa slem;

O Elskov, din Vaar vi ej
Har glem!

Dens Erindring er Lyst,

Og i Alles Bryst

Udbreder den sin Trøst.

Dog en Dag som i Dag

Taler Kjærligheds Sag,

O Held, os! med den stærkeste Røst;

Denne Fest for en Vaar,

Som ej svandt, men bestaar

Ved Siden af sin Høst,
 Amor, den ilende
 Blev tro;
 Her slog han sig smilende
 Til Ro;
 Ingen Vinge faldt af,
 Man ej Baand ham gav,
 Men Huset holdt han af.

Derfor Slægtning og Ven,
 Derfor Datter og Søn,
 En Skaal for Brudeparret, de To,
 Der i femogtyve Aar,
 Der i Høst, som i Vaar,
 Var enige og tro!
 Rosen, de dannede
 Til Krands,
 Med Sølv et kun blandede
 Sin Glands —
 O vær, Himmel, dem huld,
 Og er Tiden fuld,
 Bland Roserne med Guld!

Den 22de Januar 1837.

Ensomheden.

Barn, du drømmer dig
 Ensomhedens Skygge,
 Ensomhedens Lyst
 Som en hellig Lykke,
 Som en evig Trøst —
 Kjender du da mig?

Ved du, hvad det er,
 Ret at være ene,
 Ret at føle sig
 Ensom og alene?
 Kan du sige mig,
 Ved du, hvad det er?

Englen nærmer sig,
 Den, om hvem du leder,
 Ensomhed ved Navn;
 Men usynlig breder
 Den sin mørke Favn
 Rædselsfuld mod dig.

Se den dybe Flod
 Bag de grønne Grene —
 Har du Lyst dertil,
 Saa er du alene,
 Evig om du vil —
 Tør du? har du Mod?

April 1837.

Tilegnelse.

Her ser du nogle Digte,
 Et yndigt Allehaande;
 Men det er dine Læber,
 I mine Vers som aande.

Jeg dirrer kun som Strengen,
 Der af din Finger røres;
 Jeg er det fjerne Echo,
 Som af din Stemme høres;

Det Stilhedsdyb, i hvilket
 Dit mindste Suk gjenlyder;
 Det Spejl, hvori dit Aasyn
 Sin skjønne Straale bryder.

Du er det fine Øre,
 Hvorom sig Lokken kruser,
 Og jeg den hule Concha,
 Som koger og som suser;

Som trods sin indre Tomhed
 Harmonisk lader høre

En Brummen og en Syngen —
Men kun, kun ved dit Øre.

1837.

Den frimodige Ven.

Jeg havde en Ven, som var klog,
Men holdt ikke Tand for sin Tunge;
Han førte det frieste Sprog
Blandt Gamle, saavelsom blandt Unge.
Mit Raad var et Glas eller to
Af mild og forstandig Lafitte;
Han slog sig dog ikke til Ro,
Men støjed i Vennernes Midte.

Han havde et hemmeligt Nag
Til Raader og til Excellencer,
Og derfor ved festlige Lag
Hans Spasen var tidt uden Grændser:
»I tro ej paa Helgene mer
Og turde vel spytte paa Paven,
Dog for en Minister jeg ser
Jer krybe som Snoge paa Maven.«

I Siden han havde et Horn
Til alle de Privilegerede,
De var ham i Øjet en Torn,
Og ej han sin Ytring generte:
»I tro ej paa Spøgelser mer —
Det gjør ej engang eders Koner —
Hvor kan I da tro, som jeg ser,
Paa Skyggen af gamle Baroner?«

Han lod sig forlyde med Ord.
Naar Vindunsten varmed ham Blodet.
Som, dersom de videre for.
Saavist kunde kostet ham Ho'det:
»I frygte ej Djævelen mer —
Hvor kan I da frygte, Kamrater,

Aarestrup.

En Enevoldsmagt med en Hær
Forpryglede, raadne Soldater?«

En Tænkter han var, men en fri —
Om jeg tør saaledes det kalde —
Han sang til en smuk Melodi
En Visdom, som huede Alle:
»Jeg tror paa den eneste Gud,
Den eneste sande Forsoner:
Kom til mig! saa lyder hans Bud,
Kom hid til min Barm, Millioner!«

Hans Mening om Qvinderne til
— Som lettelig lod sig formode —
Var ogsaa dumdristig og vild
Og efter hans krusede Ho'de:
»Hel lykkelig Manden vel var,
Der fandt sig en elskelig Qvinde;
Men bedre det var dog, et Par,
En Snes endnu bedre at finde.«

Nu hviler hans Ben paa et Sted,
Hvor ogsaa vel vore skal ligge,
Og Fyrstens og Prindsernes med,
Ved Siden af deres, som tigge.
Endskjøndt han forresten var klog,
Han holdt ikke Tand for sin Tunge —
Nu vel! for det ærlige Skrog
Lad Glasset frimodigen runge!

1837.

Bebrejdelsen.

Du klager over, at jeg taler
Prosaiske og kolde Ord;
At i mit Blik og paa min Pande
Af Sværmeri er intet Spor;

At Livsforsikringens Tabeller
Opfyldte Hjertets hele Rum;

At jeg ser ud som en Professor,
Fortrædelig, studert og dum.

Ja, du har Ret. Men hvis er Skylden?
O, at bebrejde mig, er haardt!
Som Maanen trækker Havets Bølge,
Har du mig trukket Sjælen bort.

Var jeg ej karsk, var paa min Læbe
Ej Poesiens friske Duft,
Før dine Øjnes hede Straaler
Udbrændte mig al sund Fornuft?

Nu er jeg Embedsmand og Ridder,
En frugtbar, fredelig Vulkan —
Et lyrisk Udbrud kaster hermed
Mit sidste Digts Ildtulipan.

1837.

Jeg har set ham vandre —
Hvor han standsed tidt!
Men det Navn, han sukked,
Ej det Navn var mit.

O men du, Veninde,
Klare Maane — o
Dine blide Straaler
Gav mit Hjerte Ro!

Du har set min Taare,
Du har set min Qval,
Naar du stille lyste
Over Bjerg og Dal.

Du har hørt mig sukke
Paa den høje Borg.
Som dit Næ forsvider,
Svinde lad min Sorg!

Den 16de September 1837.

Til Maanen.

Jeg har set ham ride —
Ha, hvor Hesten jog!
Til det Sted, jeg boede,
Ej sit Blik han slog.

Jeg har set ham skrive —
Ak, hvor langt det blev!
Ej til mig var Brevet,
Han saa ivrig skrev.

Jeg har set ham kysse
Paa en Lok saa blød —
Ej min Haarlok var det,
Som den Lykke nød.

Jeg har set ham græde —
Ak, hvor bleg og skjøn!
Ej for min Skyld var det,
At han græd i Løn.

Den Sovende.

Lad mig dække dine spæde
Fødder, mens du sover, Hulde,
Som en varsom Gartner dækker
Sydens kjæle Blomst for Kulde!

Lad mig lægge dine Arme,
Ubevidste at de trykke,
Om min Hals som en Guirlande,
Som et pragtfuldt Ordenssmykke!

Lad mig sovende dig holde
Paa mit Knæ — hver Puls, som banker,
Hvert et Hjerteslag mig bringer
Blide Følelser og Tanker.

Lad mig Hovedet, som drømmer,
Varsomt paa min Skulder bære;

Hver en Bugt af dine Lokker
Er for mig en Skjønhedslære.

Som et Landskab venter Solens
Opgang i de varme Nætter,
Vil jeg vogte paa dit Aasyn,
Til dit Øjelaag sig letter;

Til dit vaagne Blik mig smiler
I sin Mildhed tusind Glæder;
Til din Røst med Vellyd fylder
Disse tause, døde Steder.

November 1837.

Fremtiden.

Alting bagvendt og forkludret!
Plumpe Masser, ingen Sjæle!
Himlen graa og Jorden mudret!
Mere tydsk end dansk vort Mæle!

Usle Stæder, øde Havne!
Ingen Træer mer i Skoven!
Aadsel kun for Krigens Ravne
Ligger Danmarks Ø i Voven.

Ha — til Trods for hint og dette —
Her — jeg føler Panden gløde —
Her jeg fødtes, her de rette
Hjemmets Toner klang saa søde.

Her — om ogsaa Alting knækker,
Om end Alt er nær ved Bunden —
Her — en indre Vished lægger
Mig det Spaadomsord i Munden —

Her skal vore Børn sig tumle
Stolt, fordi de her har hjemme;
Her — lad kun Forsagthed mumle —
Hæve fri den frie Stemme.

Her, naar vore Ben er gjemte
Under Højen for at smuldre,
Skal paany de hardtad glemte
Frihedsmelodier buldre,

Byerne sig modigt tætte,
Landet smile, Søen skumme,
Og kun Herskesygens Jette,
Som en Ulv i Lænker, brumme.

Den 24de November 1837.

Drømmen.

Jeg drømte, at jeg saa dig staa
I dunkle Telt,
Ved Nattens Lampe, hvor jeg laa,
En mødig Helt.

Jeg drømte, at du saa dig om
Med frygtsomt Blik
Og lyttede, om Nogen kom,
Om Nogen gik.

Jeg drømte, at du slog med Flid
Din Kjortelbrøm
Op over Armen, rund og hvid,
Og sneg dig frem.

Jeg drømte, at din højre Haand
Et Glavind drog
Ud af det mørke Klædebon —
Mit Hjerte slog!

Der stod du, rædselsfuld og bleg,
En rank Judith,
Og i min Strube følte jeg
Det dybe Snit.

Med Haanden knyttet i mit Haar,
Bestænkt med Blod,

Du stirred paa det røde Saar
Med sælsomt Mod.

Min Pande var saa hvid som Sne —
Den kyssed du;
Min Mund, den var saa kold som
Sne —
Den kyssed du.

Den 27de November 1837.

Den første Bøn.

Ungersvendens Ed jeg kjender,
Blussende han sværger paa,
At hans hele Hjerte brænder,
At han kan vor Sjæl forstaa.
Vel! den høje Ild er skjøn;
O, men vi til Troskab trænge —
Derfor hør min første Bøn:
Elsk mig lidt og elsk mig længe!

Naar den første Blomstring svinder,
Haanden ryster mat og svag,
Naar de fordums runde Kinder
Rynkes mere Dag for Dag:
Hvad har Hjertet da til Løn?
Troskab, kun til dig vi trænge —
Derfor hør min første Bøn:
Elsk mig lidt og elsk mig længe!

Og naar til den lange Slummer
Øjet lukker sine Blik,
Naar den blege Mund forstummer,
Haanden giver sidste Tryk:
Kjærlighed, hvad er din Løn?
Evig vi til Troskab trænge —
Derfor hør min første Bøn:
Elsk mig lidt og elsk mig længe!

Den 27de November 1837.

Gaadeløsningen.

Dit drømmerige, tankefyldte,
Besynderlige Blik — det leder,
Indser du nok, til mangehaande
Henrivende Sandsynligheder.

Jeg sover ingen Nat; jeg tænker,
Jeg grubler paa at kunne raade
Den ubekjendte Stjernetaages
Forunderlige Skrift og Gaade.

Som hine østerlandske Prindser,
Der nærmed sig den Grusom-Skjønne,
Vil jeg forsøge Gaadens Løsning;
Jeg ved, hvordan du kan belønne.

Skjøndt Faren er fast endnu større,
End da man ikkun fordred Blodet;
Thi naar man risikerer Hjertet,
Hvad nytter det, man holder Ho'det?

Den 27. November 1837.

Kjøbenhavnske Minder.

O, I grønne Bastioner,
Hvor den unge Martsviol
Stod ved Siden af Kanoner
I den friske Morgensol!

Marmorkirke, taus og ensom,
Ufuldført, mosgroet og hul,
I hvis Helgen-Nische Drengen,
Halv med Gysen, leged Skjul!

Hallandsaas, hvor jeg med Hurra,
Royalistisk nok, sprang om,
Naar med mange røde Fakler
Kongen fra Comedie kom!

Gammelholm, hvor jeg Bekjendtskab
Gjorde med den Bølgetop,
Paa hvis Ryg den danske Flaade
Ligger for at raadne op!

O, I blanke Spir og Taarne.
Hvor, højt over Gadens Støj,
Alle mine Ungdomsdrømme
Med de hvide Duer fløj!

Snevre, stejle Trappegange,
Med den danske Digtekonst
Under Taget, og forneden
Kjelderhalsens Pøbeldunst!

O, I matbelyste Hjørner,
Hvor min uerfarne Sjæl
Mangen Skjønhed under Kysen
Kikked ved en Lygtepæl!

O, du gamle Kongens Have
Med din Buegang saa bred,
Hvor, som Herkules med Løven,
Konsten med Naturen stred!

Rundetaarn, hvorfra jeg skued
Byens Tage, Rødt og Graat —
Hvor kun Himlen var det Store,
Og alt Andet var saa smaat!

Venninghausen, Venninghausen!
Fra din Samling en Bandit,
Coronato, brun og fidtet,
Gav min Sjæl romantisk Snit.

O, Charlottenborg med Salen
Gipsopfyldt og pittoresk!
Din Laokoon mig hvisked
Første Gang et Par Ord Græsk.

O, Theatrets lyse Runddel
Med din Loge smal og hed!
Femaarsbarn sad jeg deroppe,
Kjeded mig og — spytted ned.

Hospitalets sorte Gitter!
Ha, en Stank af Dyvelsdræk!
Laasen klirrer, Hængslet skriger,
Bærebøren kommer — væk!

Og dog kan jeg ej løsrives —
Lindetræ med Bænken lav,
Hvor min Fader i det Grønne
Døende mig Haanden gav!

Janitscharmusik ved Vagten!
Ak, som denne Amme her
Tysser paa sin Glut med Ranglen,
Støjed du for Folket der.

Høresalens sorte Tavle!
Cirkler, Vinkler, Kragetæer,
Naar jeg stirred, blev til lutter
Engleho'der — eet især!

Kaffehuse og Aviser,
Gravitetisk Snustobak!
Til Avisen nu som dengang
Hørte Kage, hørte Snak.

Nørrefælled, hvor du ryster!
Sælgekoner staa for Skud.
Stort i Holger Danskes Brillen
Tog sig Kongens Livcorps ud.

Prægtig steg min hyide Drage,
Højt mod Blæsten stod den fast;
Gjødwad holder ikke bedre
Paa sit Blad mod Vindens Kast.

Mig betager Hjertets Vemod,
Spot og Spøg forslaa kun lidt;
Gamle Minder, gamle Vunder
Springe op og bløde tidt.

Gjem du dette Blad, Veninde,
For din Stambog blot bestemt!
Ak, i Kjøbenhavn har alle,
Alle Venner snart mig glemt!

Gravrøsten.

Omfyget af Sneen,
Af Stormen ombuldret,
Besøgte hun Graven,
Hvor Elskeren smuldred.

Hun banked paa Højen:
»O, er du herinde,
Saa tal et Par Ord til
Din gamle Veninde!«

Da lød det fra Dybet
Som Regnen, der risler,
Som Sneen, der flyger,
Som Bladet, der hvisler:

»Veninde, jeg hører
Din Stemme fraoven,
Hvor Stormene hyle
Om Bjerget og Skoven.

Aar har jeg nu blundet,
Nætter og Dage;
Af min unge Skabning
Er kun en Benrad tilbage.

Ej til Graad har jeg Øjne,
Ej Mund til at smile;
Men jeg føler hernede
Den dybeste Hvile,

En Stilhed, som Ingen
Deroppe erfarer,
En Ro, som Ingen
I Livet forklarer.

Gak hjem til din Celle,
Gak hjem til dit Hus;
Der høres ej meget
Til Sus og til Brus.

Tag Tenen i Haand
Baade Natten og Dagen

Og spind til din Kiste
Det sølvhvide Lagen.

De fire smaa Planker
Om Liget saa koldt,
De kunne ej pyntes
For dyrt og for stolt.

De Roser, du har
I dit Vindue, hent
Og plant dem paa Graven —
Den har det fortjent.«

Hun hørte ej mere,
Saa gjerne hun vilde,
Hun sank i en Drive,
Dødfrossen og stille.

Januar 1838.

Den har du tabt, den Kjæde?

Den har du tabt, den Kjæde,
Den gyldne, smidiglange,
Der om din Hals sig snoede
Syv Gange som en Slange?

Den har du tabt, den Kjæde,
Jeg kasted dig om Barmen,
Da første Gang, besejret,
Du sank mig stum i Armen?

Den har Du tabt, som skulde
Det faste Vidne være,
Betyde Evigheden
Og skjænke Troskabslære?

Dog som et ilde Varsel
Kan jeg dit Tab ej tænke,
Det spaar kun om en anden,
Mere naturlig Lænke.

Naar jeg til Hjemmet kommer
Tilbage, hvor du vanker
Og venter mig i Haugen
Med elskovsfulde Tanker,

Saa vil jeg til Erstatning
Om Liljehalsen kaste
To længselsfulde Arme,
Ærlige og trofaste;

Saa vil jeg til Erstatning
Tæt dig til Barmen trykke
Et Hjerte, et, som lever,
Som banker, fuldt af Lykke.

Det Halsbaand skal dig følge,
Og det kan aldrig briste,
Det Smykke — det du aldrig
I Evighed kan miste.

Januar 1838.

Bordsang.

Kom, vi vil hinanden trøste,
Sorg kun krydrer slet vor Mad;
Vinens Perler skal forlyste,
Druens Guld os gjøre glad;
Sangen øve frit sin Kunst,
Græmmelsen gaa op i Dunst!

Meget, ved vi vel, er sludret,
Meget sagt med Ret og Skjel:
Hvordan Alting er forkludret,
Alting sygt og Intet vel,
Kassen tom og Kraften lam,
Ussel hele Statens Kram,

Tyven rig, den Vise lurvet,
Høje Poster uden Valg,
Bonden fejj, hans Plovhest skurvet,

Sværdet rustent i sin Balg,
Ingen Drift og ingen Fart,
Alting synkefærdigt snart;

Ej et Blad engang at dække
Statens nøgne Blusel med —
Dog, det kan os ej forskrække,
Allermindst paa dette Sted;
Vinen paa vor Dug idag
Minder om det danske Flag.

Det skal ingen Fejghed plette —
Venner, Mod i Farens Stund!
Her vi føle Hjemmets rette
Toner gaa fra Mund til Mund;
Her, om end i Tvang og Baand,
Spore vi den danske Aand.

Her, hvor vi som Dreng har leget,
Vil vi stride Mandens Strid;
End er ikke Haabet veget,
Lysten ikke — giv blot Tid!
Her er Nok, det vide vi,
Nok at tage Haanden i.

By ved By sig frit skal ordne,
Havne fyldes Flag ved Flag,
Og naar Krigens Stemmer tordne,
Svares med det glatte Lag;
Ingen Nabo, ingen Mand
Haanligt se til Danmarks Strand!

Her — lad kun Forsagthed mumle —
Naar vort Støv er lagt til Ro,
Her skal vore Børn sig tumle
Frit, og her skal Glæden bo!
Venner, drik med bredfuldt Maal!
Haabet leve! Danmarks Skaal!

Den 27de Januar 1838.

Til Oluf Bang.

Mellem Lolliker til Huse,
 Ubekjendt, en frygtsom Mø,
 Var i mange Aar min Muse
 Paa den fugtigkolde Ø.

I mit Kammer sluttet inde
 Randt for hende Tiden hen —
 Knap hun havde en Veninde,
 Endru mindre nogen Ven.

Se, da blev hun utaalmodig,
 Saa i Spejlet sig: »Hvordan?
 Ak, din Synd mod mig er blodig,
 Utaknemmelige Mand!

Er ej disse Lokker lange?
 Denne Kløft i Hagen smuk?
 Ikke mere som en Fange
 Vil jeg høre dine Suk.

Jeg vil ud, det er paa Tiden —
 Aabn mig Døren!« Og hun gik;
 Som bekjendt, ej længe siden
 Er det, hun sin Frihed fik.

Hvo beskriver nu min Spænding,
 Mine Tvivl: hvordan det gaar,
 Hvad man siger, hvilken Vending
 Hendes Flugt i Verden faar?

Sneen taarned sig paa Marken,
 Modløs jeg i Hjemmet sad,
 Noah lig, beklemt i Arken;
 Da der bragtes mig et Blad —

Trøsteligt som Oliebladet —
 Venlig Hilsen var deri,
 Skriften saa jeg, perleradet,
 Fuld af Rim og Poesi.

Fra hvem Anden kan vel disse
 Toner komme, end fra ham?

Se i Krogen! — Ja tilvisse,
 Det bekjendte Monogram!

Ham, jeg elsker! ham, jeg ærer!
 Hvem Apollo, dobbelt god,
 Gav mig til en dobbelt Lærer —
 O, det styrkede mit Mod!

Han, hvis faderlige Venkab
 Jeg alt nød som Ungersvend,
 Har med Musen gjort Bekjendtskab
 Og er ogsaa hendes Ven.

Af sin egen Muse drevet,
 I sin egen, muntre Stil,
 Har han letbejestret skrevet
 Til en lykkelig Emil

Linier, saa yndigt vundne
 Som den Krølle, Venus slaar
 Om sin Finger, og dog bundne
 Som Apollos Pandehaar;

Lunefulde, alvorsfulde,
 Lægende, af bedste Slags,
 Men især saa vennefulde —
 Derfor maa jeg svare strax,

Svare, som mit Hjerte byder,
 Takke, som jeg bedst formaar,
 Ihvor svagt det ogsaa lyder,
 Og hvor daarligt end det gaar.

Medens Slæden nemlig tumler
 Henad Landevejens Spor,
 Paa en Sygerejse mumler
 Jeg i Skjægget disse Ord:

Alle skjønner Glæder samle
 Sig om ham, der i mit Bryst
 Vennehuld betvang de gamle
 Tvivl og skabte uvant Lyst!

Muserne, i Chor tilsammen,
 Eros, ak, den sjældne Gjæst,

Være hos ham, tænde Flammen
Til en evig Ungdomsfest!

Lad kun Sygeskaren ringe,
Lad kun Klagen sukkes frem —
Vise Raad vil Alle bringe,
Som fra Oldtidstemplet, hjem.

Og naar tusind Krandsø hænge,
Ofrede til Templets Gud,
Legende med Lyrens Streng
Hvile Lægehaanden ud!

Den 12te Februar 1838.

Kritik.

Hvad Publikum har fundet for et Hold
I hans Produkter er mig ubegribeligt;
Thi alle vegne ser man i hans Digt
En nøgen Philosoph og en paaklædt
Apol.

Frederik Christian Greve af Raben,

død i Rio de Janeiro den 6te Juli 1838.

Atter et Sorgens Bud dig bragte den
vingede Snekke,
Aalholms ældgamle Slot, atter et sort-
seglet Brev!
Langsomt Kragerne flyve i sorte Kredse
om Taarnet,
Træet kaster sit Løv, Stranden udstræk-
ker sig mørk.
Vel maa din Taarepil hænge, din Ask
med de ludende Grene,

Birken med svævende Lok feje den gru-
sede Gang;
Vel maa Granerne slutte sig tæt i din
Lund og din Hauge,
Og til Sørgeskare sig stivt ordne med
Blomster og Grønt:
Han, dine Mure var vant til at favne i
drømmende Stilhed,
Han, hvis Lampe du saa straaale den en-
somme Nat,
Han, hvis Hænder har plantet de him-
melragende Popler
Og i din duftende Park nedlagt det
blomstrende Frø,
Oldingen, som dig saalænge besad, som
freded din Skjønhed,
Frederik Raben er død, død i den fjer-
neste Egn!
Ædel var han af Æt, og derfor det
Ædle hans Villie;
Ingen forfængelig Tant, Alvor besjæled
hans Bryst.
Meget bar han i Hjertet, den nordisk
indsluttede, stærke;
Skjøndt ej Manges Ven, een dog han
havde, for hvem,
Ramt af utallige Slag, det skjulte Indre
sig aabned,
Een, — dig var det, Natur! du var hans
trofaste Ven.
Livets Lyst han søgte ej der, hvor den
søges af Mængden,
Men hvor et dybere Sprog taler til Men-
neskets Aand;
Grandskende trængte han ind i Videnska-
bernes Rige
Og i Naturens Bog bladede, Blad for
Blad.
I kunne vidne det, Jordens forskjelligste
Zoner og Ægne!
Hvad der rørte hans Sjæl, fængsled hans
spejdende Blik:

Du, Grønland med din Bræ, omsqvulpet
 af fraadende Brænding,
 Hekla, dit Svælgs Ild, Norges ned-
 sende Elv;
 Skotske Heder og Tydsklands Skove
 hørte hans Fodtrin;
 Schweizeralper ham bar over den blæn-
 dende Sne.
 Skjønheden lokkede ham, den ægte
 Nordbo, til Syden,
 Piniens classiske Lund, Afrikas glø-
 dende Strand.
 Sidst, da de aldrende Lemmer trættes,
 søgte han Hvilen,
 Hvor under tropiske Sol Palmen ud-
 breder sin Skjerm,
 Hvor for det mattede Blik udfolded sig
 rigere Stjerner,
 Og — der Hvilen han fandt: Dødens
 lyksalige Ro;
 Stjernerne fandt han, de nye; den rigere
 Himmel sig aabned —
 Lykkelig svæver hans Sjæl over den taa-
 gede Jord,
 Bindes ej af den fjerne Grav, men svæ-
 ver i Stilhed
 Over det gamle Hjem, lyser fra Himlen
 sin Fred
 Over en Skare sørgende Børn, hvis Hjer-
 ter ham fulgte
 Troligt med Gjensynets Haab — ak!
 men maa savne den Trøst,
 Afskedskysset at trykke paa Faderens
 Hænder og lade
 Over det elskede Støv flyde den strøm-
 mende Graad.

Thorvaldsens Hjemkomst.

Opfordring.

Raab Hurra kun fra Øster og til Vester,
 Bring Fakkeltog, drik Skaaler over
 Skaaler,

Benaad ham kun med Titler og med
 Straaler
 Og byd til Bords ham med et Tusind
 Gjæster,
 Indret de prægtigste af alle Fester,
 Gjør Alt, hvad Kongen og hvad Folket
 taaler —
 Med Tankeblink den store Sværm han
 maaler:
 Alt det er saare godt; dog Noget rester.
 O kan du, danske Sommer, endnu funkle
 Med nogle Nætter, varme, stjerne-
 dunkle,
 Med nogle Dage, blomsterfyldte, klare —
 Skjænk ham de dejligste, som Norden
 skabte!
 Prøv at erstatte hvad i Syd han tabte,
 Og i det gamle Hjem ham at bevare!

Museet.

Armod har ofte rakt sin Skjærv, at
 fremme
 Pragtbygninger — ej spurgetes, om den
 vilde;
 Den Bygning, vi vil bygge, er kun lille,
 En Kube kun, et Skjønheds Honning-
 gjemme.
 Ræk da en hjælpsom Haand, Enhver her-
 hjemme!
 Giv eders Skjærv og lad jer ej forvilde,
 I Alle, som i Hjertet føle stille
 For Konstens ædle Sprog et dunkelt
 Nemme!

Det er ej blot til de studerte Hjerner,
 Ej heller blot til Mænd med Baand og
 Stjerner
 Skjønhedsgudinden kaster sine Blikke;

Almuens Barn, hvis Kræfter Ingen
 maalte,
 Har hun af Sødmen, hendes Øje
 straalte,
 Som oftest ladet allerdybest drikke.

Bevidnelse.

Tro ej, at det er Kjøbenhavn alene,
 Der jubler til den store Kunstners Ære!
 Vel kunde Landets Børn ej alle være
 Tilstede just med Sang og Flag og
 Grene

Ved hin Velkomstens prægtigskjønne
 Scene —
 Det Vidne tør dog Musen dristig bære:
 At samme Følelse vi Alle nære,
 Og lige hjerteligt det Alle mene.

Saa vidt som Danmark grønnes under
 Lide,
 Er ingen Sjæl, som ikke byder Gjæsten
 Velkommen atter i det gamle Thule;

Ja, selv Philistren lægger taus tilside
 Det Blad, der har beskrevet Folkefesten,
 Og kan ej en Begejstringstaare skjule.

Det Egentlige,

Hvad var det Mærkeligste dog ved Sa-
 gen?
 Hvad var det Frydeligste dog ved Klan-
 gen,
 Det os mest Gribende ved Velkomstsan-
 gen,
 Og det mest Straalende paa Højtids-
 dagen?
 Det var — hvortil man snart igjen se
 Magen! —

Det Ideales Sejr over Trangen,
 Det Ædles sikre Højde over Rangen
 Og en Førstummelse af Hverdagskla-
 gen.

Det var ej nogen Jublen hen i Taaget,
 Ej noget Skraal af sammenløbne
 Dreng,

Det Folkeraab, som lød og endnu lyder;

Det var det Sande, som vil ud med
 Sproget,
 Det ubevidste Skjønne, der, om
 længe
 Uændset holdt tilbage, dog tilsidst ud-
 byder.

Den 22de September 1838.

Mahmud.

Paa denne Tid, da Kongevælde
 Tidt stævnes ind for Dommerskranken,
 Vil jeg et Træk af den fortælle,
 Der falder mig just nu i Tanken.

Et Tusind Aar og noget mere,
 Efter at Jesus Christ fik Livet,
 Blev det Kong Mahmud at regjere
 Blandt Persiens høje Bjerge givet.

Han undertvang Chorasans Lande;
 Tolv Gange paa sin Heltebane
 Han sejrende ved Ganges Vande
 Opplantede Prophetens Fane.

Nu sad den Gamle under Teltet,
 Træt af de lange Højtidsfeste,
 Med Skjægget sølverhvidt til Beltet,
 Og tænkte paa sit Riges Bedste.

Foran det fyrstelige Sæde
Stod Skaalen, fyldt med Aprikoser,
En Krukke med Bjergkildens Væde,
Og rundtom dufted Irans Roser.

En Slave vifted fra hans Pande
Guldvingede Insecters Sværme,
En anden stænkede Ambra-Vande,
For Solen holdt en Tredie Skjerme.

Han bladed i Ferdusis Skrifter,
Nær var han slumret ind omsider —
Dog pludselig han Farve skifter,
Og Haanden hen mod Dolken glider.

»Hvad«, raaber han, »hvad ser mit Øje?
En ukjendt Skabning hid sig vover?
Mon foran Slottets gyldne Fløje
Min kongelige Livvagt sover?»

Dog, nærm dig kun! Jeg ser, du vender
Dig logrende imod din Herre:
Armodens Blik i dig jeg kjender
Og vil dig ej Adgangen spærre.«

En fattig Mand, pjaltet og støvet,
Faldt ham til Fode med sin Klage
Og bad om Hjælp, som han behøved,
Den Forurettede og Svage.

»Af dine Hoffolk,« lød hans Stemme,
»O store Hersker! maa du vide,
Indfinder sig hos mig derhjemme
En ung Person ved Nattetide.

Mig kaster han med Haan paa Døren;
Min Kone, skjønt som Maanens Straale,
Ej finder Tid at undfly, førend
Hun maa hans Kys og Favntag taale.

Hans Navn jeg ikke ved og kjender;
Men han er smuk, kostbare Ringe
Har han i Øren og paa Hænder,
Hans Skjæg er sort som Ravnens Vinge.

Jeg gyser i min lave Hytte,
Naar Mørket falder paa mod Aften —
Hvo skal mig Svageste beskytte?
Kun du, o Mægtige! har Kraften.

Jeg tør ham ikke efterstræbe;
Til Daggy i mit Hus han bliver,
Imens jeg bider i min Læbe
Og Haaret af mit Hoved river.

O Hersker! er det med dit Minde,
At sliq en Gjerning mod mig øves,
Og maa din Billighed ej finde,
At Tugt og Revselse behøves?»

»Gak bort,« bød Sultan Mahmuds
Stemme,

»Gak bort og lad mig atter vide,
Naar han indfinder sig derhjemme,
Forstyrren ved Nattetide!«

Som ham befalet, bringer snarlig
Den Arme Budskab. Kongen svøber
Sig i sin Kaabe, skrider varlig
Forbi sin Vagt, der ej ham røber.

Alene vandre de til Huset
De lange Gader, krumme Veje,
Igjennem Dyndet, over Gruset,
Til Arbejdsmandens usle Eje.

»Træd varsomt, Konge, gennem
Døren!
Den er saa lav. Her er mit Kammer;
Det var saa lunt, saa roligt, førend —«
»Ti«, byder Kongen, »med din Jam-
mer!

Se dette dragne Sværd! det plejer
At gjøre Fyldest, hvor det kommer;
Lad ham ej glæde sig ved Sejr,
I Natten nærmer sig hans Dommer!«

En Lampe brændte kun — den sluk-
ker

Kong Mahmud selv, og med sin Klinge
I Mørket kun eet Hug han hugger,
Og Niddinghovedet maa springe.

»Nu bring mig Lys,« han raaber,
»haster,
At jeg kan se, hvem jeg har fældet!«
Ved Synet han paa Knæ sig kaster,
Af Tak til Himlen overvældet.

Derpaa han lader Vand sig bringe
Og sætter Karret flux til Munden
Og kan saa lidt sin Tørst betvinge,
At helt han tømmer det til Bunden.

»Vel maa du dig til Sten forvandle,«
Kong Mahmud taler nu til Manden,
»At du har set mig saadan handle
Og drikke, som en Hest af Spanden.

Men du maa vide, siden sidste
Besøg jeg Øjet ej har lukket;
Fra Timen, jeg din Skjændsel vidste,
Har jeg ej spist, ej heller drukket.

Saa stor Misgjerning var der øvet,
At det med Grund lod sig formode,
Kun mine egne Sønner prøved
Paa Sligt — det fuldt og fast jeg
troede.

Og for at ej Barmhjertigheden
Retfærdigheden skulde krænke,
Saa slukked Lyset jeg i Vreden
Og Blodet — hvis det var — lod
stænke.

Taksigelse jeg Allah bragte
Paa mine Knæ og Lov istemmed,
Dengang jeg saa, den, jeg nedlagde,
Var ej min Søn, men var en Fremmed.

Til Baronesse Rosenørn- Lehnpaahendes Fødselsdag.

Den 1ste Januar 1839.

Yndig er Ourebygaard i Sommerens
blussende Skjønhed,
Med den glindsende Fjord, Marker og
Skov ved sin Fod;
Fagert det hvide Slot sig hyller i kjø-
lende Skygger,
Som for Solen en Mø grønt i det flag-
rende Slør.
Rejsende komme, at se de duftende
Roser og Ranker,
Gangenes zirlige Bugt, Skjønheds og
Roligheds Hjem;
Alle beundre den Haand, der ordned
den landlige Rigdom
Og i Naturens Skjød sysled med lykke-
lig Konst.
Skibene sejle forbi den skovrige Kyst,
og med Stolthed
Vajer det danske Flag: her er der hjem-
ligt og godt!
Alle, hvad enten de kom i Pragtvogn,
fulgt af en Støvsky,
Eller paa vandrende Fod, støttet til
Betlerens Stav —
Alle forlade dig, Ourebygaard, med Tak
og med Glæde,
Ønskende Lykke og Held over dit gjæst-
frie Tag.
Men ved Vintertid, naar Solen kaster
tungsindigt
Enkelte Blik — som nu — over den
knagende Is,
Ingen Sommerfugl mere omflagrer de
buskede Volde,
Skoven mangler sit Løv, Marken sit
bølgende Ax —
Sig, hvad kalder idag den festlige Skare
til Slottet,
Som var Naturen paany vaagnet til
Blomstring og Liv?

Stille du smiler og hvisker i Øret den
 fremmede Spørger:
 Vid, i mit Indre er, Sommer og Vinter,
 en Flor —
 Ej blot, oplækket ved Ovnens Glød, af
 sydlige Væxter,
 O, en langt sjældnere Flor, fager og
 prægtig at se!
 Men blandt hvad Yndigt og Bly du fin-
 der omhølvvet af Muren,
 Og af hvad Kraftigt og Stærkt Huset
 med Rette er stolt,
 Festen gjelder idag kun Een, men Een
 fremfor Alle,
 Een, i hvis rene Sjæl Blomstringen evig
 er ung:
 Borgens Frue, den ædle, hvis Sind er
 stille og ydmygt,
 Men i hvis skjulteste Vraa ikkun det
 Gode har Hjem.
 Er du en Ynder af Floras rige, afvex-
 lende Grupper,
 I hendes qvindlige Sjæl finder du alt
 til din Lyst:
 Andagts Evighedsblomst har der sin
 frodige Jordbund,
 Fromheds og Blidhedens Flor taber der
 aldrig sit Løv,
 Troskabsliljen gror og vugger i Stilhed
 sin Krone,
 Venskabs rankende Blomst, Ømheds
 Rose, de blaa
 Gavmildhedens undseelige Blomster —
 Forglemmegejskarer —
 Fylde hver lønlig Krog, Øjet tør nærme
 sig til.
 Dog — alt formeget jeg talte; her ha-
 des den leflende Ordstrøm,
 Og selv Sandhedens Røst saarer, som
 Ros og som Bram.
 Kom i den gjæstfrie Sal, se Kredsens
 huslige Lykke,

Og har du glædet dit Syn, hæv da til
 Himlen din Bøn,
 At den vil skjærme og frede hvad den
 jo selv har opelsket,
 Og at den herlige Flor længe maa
 blomstre som nu!

Til Kritikerne.

Om Aanden skulde flagre noget vildt
 I Digtekonstens muntre Tivoli,
 Forskaan os for et simpelt Politi
 Med Spanskrørs Stok og Messing-Skilt.

Hold jer til det, som er og bliver slet,
 Til det, der ej betyder noget Stort,
 Til det, I selv bedst kunde have gjort;
 Det kan I ordne, deri har I Ret.

Men snak ej vidt og bredt i Gudens
 Lund
 Om hvad i Konsten ej bør kaldes godt;
 Thi vidste I, hvad der er vigtigst blot,
 Saa vilde I beskedent holde Mund.

Er Musen eder ikke kjær — afsted!
 Hun dør af Latter over eders Dom,
 At hun skal være knibsk og snerpet,
 som
 Den lille Tøs, I gik til Præsten med.

Det Støv, som falder, hvor Apollo stred,
 Det hører ej til det gemene Dynd,
 I feje væk — thi Poesiens Synd,
 Om den ved ikkun Guderne Besked.

Prolog

til en dramatisk Forestilling til Bedste for de vandlidte Jyder.

Vort Hjem er paa den lave Ø,
 Umbeltet højt af Sund og Sø;
 Vi bygge nær ved Havets Rand,
 Hvor i den fredelige Strand
 Sig spejler Bonden med sin Plov.
 Og Mark og Enge, Lund og Skov.
 Vi glædes ved det skjønne Blaa,
 Hvor Skibene i Bølgen gaa;
 Vi fiske langs den grønne Kyst
 Og drage Voddet op med Lyst;
 Vi elske Havet, hvor saa frit
 Sig Blikket strækker milevidt;
 Vi prise, som en Skjald har sagt,
 De Danskes Vej til Ros og Magt.
 Om ogsaa høres Dybets Brum,
 Og Stranden rejser sig med Skum;
 Og Nattestorme buldre hen —
 Uvejret, ved vi, tager af, igjen;
 Vi hilse Morgensolen fro,
 Vi lægge os saa trygt til Ro.
 Men tænk! om Havet — mod sin
 Agt —
 Drevet af fjerne Strømmes Magt
 Og af Orkanens Svøbeslag,
 Af Drivis fuldt og knuste Vrag,
 Brød ind — brød over os — og brat
 Ombrused os med Dødens Nat,
 Opstødte Gulvet i vort Kammer,
 Udslukked Arnens gjæstfrie Flammer,
 Tilintetgjorde Markens Grøde
 Og lagde Gaard og Hus og Alting
 øde —
 Ak, at vi aldrig Sligt opleve!
 Men vore Brødre, ved vi, bleve
 Nys Ofre for det vilde Vand,
 Der brød med Rædsel over Jyllands
 Strand.
 Husvilde, hjælpeløse, uden Eje
 Maa de nu vandre Armodts tunge Veje,

Paa deres ødelagte Marker fryse
 Og for en mørk, forstyrret Fremtid
 gyse.

Et Haab, et eneste, er kun tilbage:
 At man vil ynkes over deres Nød og
 Klage.

Tak derfor, alle I, som her
 Fra Lollands Egne, fjern og nær,
 Med villig Haand, af knapt Erhverv,
 Har bragt medlidende sin Skjærv,
 Har følt, at i den store Nød
 En Landsmand deler rask sit Brød
 Og giver hen hvad han formaar,
 At lindre sine Brødres Kaar.
 Og Tak især, I ædle Danneqvinder,
 Som følte, at hvor Taaren rinder,
 Der maa den fine, bløde Haand erindre
 Sin gamle Skik, at læge og at lindre,
 Der maa den ej i Skjødet hvile,
 Men fuld af Virksomhed og Æmhed ile
 — Som dobbelt yndig, dobbelt stærk —
 At øve Gavnildhedens Værk.
 — Tiltakke tag da ogsaa med et Spil,
 En Leg, hvormed vi gjerne bidrog til,
 At Gaven, der saa villigen blev bragt
 Og paa Veldædighedens Alter lagt,
 Foruden Hjertets indre Løn,
 Der er saa stor, saa himmelsk og saa
 skjøn,
 Kan bringe eder alle — ak, tilgiv!
 En ubetydelig, en ringe Aften-Tidsfor-
 driv.

1839.

Patriotisk Elegie.

Der var en Tid, mit Fædreland
 Var rigt paa Ros og Hæder —
 Nu er det Tid, da hver en Mand
 Fast af Forsagthed græder.

I fremmed Skib helst gaar ombord
Vor Søn, naar han vil fare,
Og hjælper sig med fremmed Ord
Og vogter fremmed Vare.

Vor Mølle gaar for fulde Sejl,
De gamle Kornloft stives;
Men Kraften i vor Arm slaar fejl,
Og Modet vil ej trives.

Skjøndt Marken som i fordums Tid
Sin gode Frugt har baaret,
Er Lønnen ringe for vort Slid
Og Brødet karrigt skaaret.

Hvert knapt Erhverv, hver Draabe Sved
Maa regnes ud og spares
Til Afbetaling paa — Gud ved,
Hvor megen Gjæld der klares.

Udvortes Fred kun baader lidt,
Naar svundet er den indre;
Nu kræver Folket dristig Sit,
Sit Drotten ikke mindre.

Og begge trættes, kives, slaas —
Kun rigtignok med Munden —
Til Alt, hvad giver Hold, gaar los,
Og Fanden ta'r ved Hunden.

Hvad rejser os det sjunkne Mod?
Hvor strækkes Frelserarmen?
Dig, Norge! med det frie Blod,
Dig slap vi selv fra Barmen.

I Sverrig fandt du, ved jeg vel,
En Broder værd at agte;
Men aldrig dog det svenske Fjeld
Dig saadan Hilsen bragte,

Saa velbekjendt i hver en Havn,
Som fra den danske Bølge
Med Rugen i skumhvide Favn
Og Solskin i sit Følge.

Dig Frihedshjelmten klæder smukt;
Jeg ser om dine Skuldre
De store Fyrreskoves Bugt
Og hører Fossen buldre.

Du passer nu dig egen Dont,
Dig skal de ikke rokke;
Du færdes frit, som du er vant,
Blandt dine Klippeblokke.

Du krummer ej din stærke Ryg
For udenlandske Herrer;
Du ler, bag Frihedsskjoldet tryg,
Om ogsaa Avind snerrer.

Du ændser ikke Danmark mer,
Der synker hen, som Vraget,
Hvis Top man over Dybet ser
Og kjender kun paa — Flaget.

Vi se os om saa ynkelig
I Øster og i Vester,
Om Ingen er saa naadelig,
Han Øjet paa os fæster.

Vi har nedbrudt vor egen Aand,
Vi har vort Gods forødet,
Vi vilde kysse selv den Haand,
Der gav os Naadestødet.

1839.

Forskjønnelsen.

Der var mere i mit Hjerte
End sædvanlig, kan jeg tro;
Ikke Een blot var derinde —
Det var Sagen — der var To.

Der var altsaa i mit Hjerte
Blot lidt mere, end der bør.
Som en Furie den Skjønne
Mødte mig og raabte: »Hør!

Med din Stok du skrev i Sandet —
 Se kun efter — vil du se?
 Endnu staar det der i Gruset,
 Dette krumme, dumme C!

Dette Bogstav, som jeg hader!
 Navnet paa en Bagatel.
 Paa en spinkel Dukkeskabning
 S sammensat af Puf og Spjæld!

I hvis Hoved alle Tanker
 Ere, som min tomme Handske,
 Parfumerede, glatte, lækre,
 Uden Indhold — dertil franske!

Og for denne Silkedronning
 Skal jeg ofres, skal jeg dø —
 Ha, jeg styrter mig i Floden —
 Tag mit Kys og mit Adieu!«

O, hvor Vreden dog forskjønner!
 Hendes Ansigt var som Sne,
 Hvorpaa Ildebrandens Gjenskin
 Er i Nattens Mulm at se.

1839.

Kom, Gudsengel, stille Død!

Kom, Gudsengel, stille Død!
 Læg mig hen til Ro og Hvile,
 Læg mig i min Moders Skjød
 Under Mos og Taarepile.

Jeg er træt af Dagens Blaa,
 Træt af Nattens Stjernetaage,
 Tornekrandsen har jeg paa —
 O jeg kan ej længer vaage.

Jeg har grublet mig saa sløv
 Paa den svære Livets Gaade.
 Jeg er bleven ør og døv
 Og kan intet mere raade.

Hjertet, som saa ungt og fast
 Banked i sin Smerte,
 Med sin sidste Lykke brast;
 Koldt er nu mit Hjerte.

Tag det bort, min mørke Ven!
 Lad det Urnen fylde;
 Gravens Vugge — red mig den,
 Blødt du mig indhulle!

Lad mig aande Gravens Duft!
 Se kun, Bægret har jeg drukket!
 O for sidste Gang lidt Luft,
 Kun et Drag til Afskedssukket!

Den 15de December 1839

Paamindelse.

Det Blaate, som kaldes Himmelblaate,
 Den Jordklump, denne Haandfuld
 Vand,

Det Vrøvleri af Uforstand,
 Et Par Pedanter kalde Ondt og Godt —

O denne jammerlige Tidsfordriv,
 Den kan du nøjes med? Saa smaat
 Indsuger du en Drøm, man blot
 Af Dumhed falder paa at kalde Liv?

Nej, noget Andet maa der være til!
 Med Tænkningen fik jeg vel ikke Hul
 Paa dette Forhæng, Ild i dette Kul;
 Thi Tænkningen er selv et daarligt
 Spil.

O dersom Alexander leved nu,
 Han rakte mig sit Sværd — Men se
 Der skrider Døden med sin Le,
 Han ved at hugge Knuden rask itu.

Bliv ved, bliv ved med Klokkerne at kime!

Bliv ved, bliv ved med Klokkerne at
kime!
Synk, arme Folk, hen i din Afmagts
Lænke!
Selv i en Ligfærds stille Alvorstime
Vil man, at du skal glo og ikke tænke.

Januar 1840.

Jeg var et Barn, mit Blod saa sagte løb.

Jeg var et Barn, mit Blod saa sagte
løb,
Kun ringe var min Sorg, og knap min
Glæde,
Jeg var som Blomsterknoppen i sit
Svøb —
Du aanded Ild og Flammer i den
Spæde.

Da løb mit Blod med mere salig Fart,
Du lærte mig en høj, vellystig Glæde;
Det er for tidligt — o, det er for snart,
At du vil ogsaa lære mig at græde!

Den 18de Februar 1840.

Jeg har set den store Digter.

Jeg har set den store Digter,
Som du priste mig — den unge,
I hvis Mund, hvad Folket føler,
Lægges paa en sleben Tunge.

Jeg har hørt hans Strophe klinge
Fuld af Tact og efter Noder,
Medens paa et: Se til Højre!
Drejede sig et Tusind Ho'der.

Jeg har set hans Fingre spille
Paa den diamantne Daase,
Øret spidst, for at fornemme
Hvad bevaagne Læber vaase.

Han har sagt mig smukke Sager,
Og til Gjengjæld har jeg givet
Ham et Blik saa kort, saa kjøligt,
Som han selv er fin og stivet.

Jeg har spejdet efter Aanden
I din Helts moderne Maske;
Men jeg finder den langt bedre
I en simpel Ho'dvandsflaske.

Til Frøken Christine Rosenørn-Lehn.

Den 10de December 1840.

Spaniens Land gjenlyder ej længer af
tonende Sange,
Proclamationernes Hær fylder den
travle Avis.
Dampmaskinerne brumme, hvor Ossian
greb i sin Harpe,
Kulstøv sværter den Sky, Aanderne
lejrede sig paa.
Hvor den italiske Mø i Maanskin sang
Barcarolen,
Raaber en tydsk Soldat tordnende sit:
Wer da?
Selv den persiske Muse standsed i sin
Fortælling,
For at studere med Skræk Russernes
Diplomati;

Og den arabiske Skjald, der drømmende
 drog paa Kamelen,
 Famler efter sit Sværd, bander det
 engelske Krudt.
 Hurtigpressen erstatter nu Nattergal-
 lyden i Schwaben,
 Og af politiske Vers bugner hver tydk
 Almanak.
 Selv i Danmark, hvor sjelden lød den
 apolliske Lyre,
 Og hvor det duftende Hø sparsomt be-
 gejstrer til Sang,
 Hørtes i Aarets Løb kun hulkende
 Sørgecantater,
 Pressens pressede Ord var kun om
 Presse og Tryk.
 Hvor tør Poeten da, naar ej han vil
 ynkes og haanes,
 Under saa mislige Kaar føre sit svær-
 merske Sprog?
 Skattebevilling og Constitution er ej
 blandt hans Streng
 Og de eneste dog, Mængden vil, han
 skal slaa.
 Kun i den huslige Kreds, hvor Skjøn-
 hed gror som Violen,
 Nysudsprungne og bly, men med for-
 friskende Duft;
 Kun i det stille Hjem, hvor Uskylds
 yndige Gratie
 Fostrer med venlig Haand Cyprias
 kurrende Fugl;
 Kun til det ensomme Øre, det barnligt
 lyttende Hjerte
 Tør han, en Højtidsdag, hviske sin
 sagteste Klang.
 Modtag da i din Sal, hvor Freden og
 Lykken har hjemme,
 Fagre Veninde, mit Digts stille lyk-
 ønskende Ord!

Til Baronesse Rosenørn- Lehn paa hendes Fød- selsdag.

Den 1ste Januar 1841.

Nymaanen skinner over Søens Flade,
 Og Sneen glimrer i den krumme Gade.
 Jeg og min Muse har af Drømmens
 Blomster
 Oprettet os vor lille Barricade.
 Ved Sengen sad hun hele Vinternatten
 Og var min Trøst, en dansk Schehe-
 razade;
 Ved første Morgengry hun tændte Lam-
 pen
 Og lagde mig paa Bordet hvide Blade.
 »Husk Dagens skjønne Fest,« hun
 hvisked til mig,
 »Og lad nu perle smukt dit Digts Cas-
 cade;
 Vis, du kan styre Pegasus i Flugten,
 Og vov et Ridt, min tro Asklepiade!
 Det hele Indhold maa du kunne gjætte
 Af mine Øjnes smægtende Lancade;
 Ej nogen Skildring ud af Hverdags-
 livet,
 Ej heller en barok Bambocciade,
 Og allermindst af Alting skal det være
 En pyntet allegorisk Maskerade;
 Men vi vil synge lidt i muntre Toner
 Og, som i unge Dage, være glade,
 Idet vi bringe Damen, som vi hylde,
 Ved hendes Slots Balcon en Serenade.
 Ourebygaard skal høre mine Rhythmer,
 Tag Pen i Haand og slip din Choco-
 lade!
 Jeg er lidt stolt, naar Husets Herskab
 finder,
 At dine Vers er ikke altfor fade;
 Jeg gider nok imellemstunder gjøre
 I al Undseelighed en Slags Parade
 For Sønnerne og for den faure Datter,

Saavelksom for Mamsellen og Hr. Schade.
Tag Blomstervasen frem, held paa Pa-
piret

Din hele Helligdom af Rosenblade!
Du kan ej finde noget Smukt og Zirligt
Og ingen lyrisk Følelses-Tirade,
Som ikke passer træffende paa hende,
Hvis Fest vi fejre med en Sangrou-
lade.»

Det var de sidste Ord, som Musen
talte.
En Vogn kom dundrende paa Byens
Gade;
De brune Heste dampede paa Ryggen
Og var istand til simpel Galopade —
Men deres Hov slog ingen Hippokrene,
De rev mig ud af Musens Embras-
sade,
Og Kjøresvenden var ej græsk af Aa-
syn,
Men med den gamle lollandske Facade.
Han saa med Rolighed, jeg putted
Hovdet
I Rejsehuens laadne Retirade,
Og at jeg stak i Lommens mørke Af-
grund
De næsten ubeskrevne, blege Blade;
Han kjørte mig til Kalløes dunkle
Hytter
Og til en dagligdags Jeremiade.
Modtag da ved en Fest, som vel for-
tjente
Den bedste Hymne af min Sang-Cicade,
Modtag hvad jeg paa denne Tid kan
bringe
Med alle gode Ønskers Ambassade,
Paa Aarets første Dag, med Skaansel,
Frue,
En fattig Digtters ufuldførte Klade!

Bordsang ved Biskop Ras- mus Møllers Jubelfest.

Den 20de April 1841.

Nu griber Glasset, Venner, for at
bringe
Vor Jubelolding Festens muntre Skaal!
Han agter Jordens Glæder ikke ringe,
Skjøndt stundende til Himlens fjerne
Maal.

Sin høje Lærer troligen han fulgte,
Med Barnets Sind han søgte Edens
Kyst,
Og med vor Luther aldrig han for-
dulgte,
At Vin og Sang er en uskyldig Lyst.

Hvor paa den jydsk Bakke Plovens
Fure
For Sved og Arbejd yder sparsom Løn,
Der stod hans Vugge mellem simple
Mure,
Der gik i Vadmel Bondens lille Søn.
Men Driften drog ham hen til Lær-
doms Tempel,
Han led og stred, og Sejr vandt hans
Aand —
O, han har lært os ved et skjønt Ex-
empel,
At gode Kræfter bryde stærke Baand!

Vel randt hans Liv bag Hjemmets
grønne Strande,
Til Romas Port ej kom han med sin
Stav,
Og Palæstinas Bjerg og Jordans Vande
For Tankens Blik kun krandsed Christi
Grav;
Men Oldtidssproget i de fjerne Dale
Flød ham saa let, som var det fædre-
landsk;
Apostlens Ord og Romerheltens Tale

Gjengav hans Pen med Fynd og Kraft
paa Dansk.

Nu i hans Oldingsalder sig oplader
Hver herlig Knop og Frugt paa Livets
Træ;

En Børneflok omfavner ham som Fader,
Og Børnebørn sig slutte til hans Knæ:
O, gamle Ven, i denne Kreds du finder
Din svundne Blomstringstid igjen paa
Jord,

Og ikke blot din Ungdoms røde Kinder,
Men Aandens, Hjertets hele Foraars-
flor!

Dog ej med Blodets Baand alene bindes
Til dig den store Venneskare her:
Du var en Lærer, vi taknemlig mindes,
En Hyrde god for Mange fjern og nær;
Vi drak Begejstring af din fromme
Læbe,

Vi lytted til dit rige Trøstensord,
Og i din Vandels rene Spor at stræbe,
Var os et kjært, et værdigt Maal paa
Jord.

Nu vi erkjendtlig dig vor Hyldest
bringe;
Halvhundred Aar du røgted tro dit
Kald;

For dig vil Festens Jubel gjerne klinge,
Thi Sandhed kun i Tonen lyde skal.
Saa vidt du kaldtes vennehuld at sprede
Den gode Sæd, der giver Livsens Frø,
Vil sig din velfortjente Ros udbrede
Og Rasmus Møllers ædle Navn ej dø!

Modtag da Jubelskaalen til din Ære,
Du Stiftets Bisp og Kirkens Tjener
tro!

Lad denne Sang en Takkehymne være
I dine stille Dages Aftenro.

Den Gud, hvis Hyrdestav du trolig fø-
rer,

Vor tætte Kreds med Velbehag han ser,
Og han vort Hjertes varme Ønske hø-
rer:

At Hædersaar dig skjænkes fler og fler!

Confession.

»Er du en Christen?« spurgte du mig
nylig,

»Hvad eller en fortvivlet Hedning?«
Snart til at tro det Ene, snart det Andet
Gav mine Ytringer Anledning.

Jeg tilstaar dig, at det er længe siden,
Jeg tænkte paa en Sag, saa vigtig;
Og det er vanskeligt endog for Lærde
At fatte Distinctionen rigtigt.

Dog Eet: paa mine mange Synder tror
jeg

Og paa en Himmel — fort i Blinde;
Men jeg er sandselig og kan min Lykke
Ej i Protestantismen finde.

Det Hellige maa mine Hænder røre,
Maa med det Jordiske sig blande,
Maa sig forvandle under mine Bønner
Til Guddomslegemet, det sande.

Saa kan jeg inderligen En tilbede,
Som jeg har hos mig, i min Nærhed,
Hvis Hjerte banker som mit eget
Hjerte,

Og som er fri for himmelsk Særhed.

Ja det er klart, jeg har den sande, rette
Fuldendte Tro, som skaffer Naade,

Som Tvende saliggjør — som her i Ver-
den

Kan kaldes den catholske paa en Maaide.

Det er min Tro; den har mig opretholdt
I mangen natlig Tivlens Time,
Naar jeg omkring dit Landsted, Glut!

spadserte

Og turde ej paa Porten kime.

1841.

Til Baronesse Rosenørn- Lehn paa hendes Fød- selsdag.

Den 1ste Januar 1842.

Italiens Sanger slaar som Nattergalen,
Henrevet af de musikalske Strømme,
Der bruse i Bellinis Tonedrømme,
Og Mængden lytter aandeløs i Salen.

Morgenbelysningen i Schweizerdalen,
Naar Alpetinderne i Purpur svømme,
Begejstrer Maleren; Konstvenner

dømme,

Og Publikum forbauses ved hans Malen.

Hvor store Kræfter sig til Maalet skynde
— Det Højes Standpunkt og det

Ideales —

Kan Thorvaldsen sit Marmorværk be-
gynde.

Men for at Digtets fine Blad kan males,
Behøves kun et Træk af Sjælens Ynde
Og af den Dyd, hvorom kun sjelden
tales.

Flugt.

Jeg har set den store Verden!
Sagde jeg »den store«? Himmél!
Jeg har set den lille Verden,
Verdens allermindste Strimmel!

Hvor de Mindste er de største,
Hvor det Visne er det Grønne,
Hvor det Fine er det Gode,
Det Moderne kun det Skjønne!

Intet aabent — Alting lukket,
Intet oprejst — Alting bukket,
Intet villigt — Alting trukket,
Intet helt, men Alting plukket!

Hvilken Tomhed, hvilken Dødhed
I de brede Marmorsale!
Hvilken Mathed, hvilken Flauhed
I den stive Søndagstale!

Lad mig flygte til dit Hjerte,
Ven! og der mit Hoved skjule,
Som en Eneboer flygter
Til sin Ørkens vilde Hule.

1842.

Trøst.

Bejlere paa alle Kanter —
Strakte Hænder — Blik, som bede —
Blomsterurner — kjælne Breve —
Hvilket farligt Vilderede!

O hvor mange Hensynsfagter,
O hvor megen Anstandslede,
Naar de ømme Suk og Bønner
Blive altfor fri og hede!

Og hvo vilde vel mig nægte,
 At det er en svær Bestilling
 Træffe Valget paa en saadan
 Herre-Industri-Udstilling?

Tapperhed med Sværd ved Siden,
 Digtekonsten med sin Lire,
 Lærdom med en vigtig Mine
 Sværme, Ven! om din Zemire.

Men vær rolig! Ingen Fare
 Har det med de fine Fyre,
 Har det selv med en Adonis —
 Thi hun elsker sit Uhyre.

Til Frøken Warenka Rosenkrantz.

Den 21de October 1842.

Din Vugge gik ved Brum af Nordhavs-
 røsten,
 Paa Fjordens Bred, til Tact af Bølge-
 slaget,
 Hvor over gule Bakker ud mod Vraget
 Klitrosen kryber for at pynte Kysten.

Ved Øresundets blanke Bugt mod Østen,
 Hvor sig i Dybet spejler Kongeflaget,
 Af Konst og Ynde blev din Aand op-
 draget,
 I Viddets Kube, nem og lærelysten.

Du gjæsted Lund og Sø og Højenlofte;
 Men da du kom til Lollands Bøgeskove,
 Hvor Fuglene i Rosenhækker sove:

Der satte Amor Buret i det Grønne:
 Der blev dit Bur — og du skal der for.
 skjønne

Som Brud og Viv det skjønneste Enges-
 tofte.

Paa Klinten.

Jeg gik den aarle Morgenstund,
 Hvor Klintens hvide Kyst
 Belækker med en Bøgelund,
 Som med et Slør, sit Bryst.

Jeg havde mange Doner sat
 Med Rønnens røde Dusk
 Og søgte nu, hvad Fangst i Nat
 Mig bragte Blad og Busk.

Men tomme mine Snarer hang,
 Hvert Bær bortsnappet frækt
 Af Fuglene, som sang og sprang
 Paa alle Qviste kjækt.

Hvor Kilderne med Skummet hvidt
 I Dybet ned sig sno,
 Forbitret knagede mit Skridt
 Paa Klintebækkens Bro.

Skal selv den mindste Fugl paa Gren
 Undslippe mine Baand?
 O, er der ej i Verden een,
 Som flyver i min Haand?

Mod Havet faldt mit Blik, hvor blankt
 Med Horizontens Duft
 De brede Bølger milelangt
 Gjenspejled Himlens Luft.

Jeg saa — hvad var det vel, jeg saa,
 Hvor Klinten skraaned hul?
 En Rede i de fine Straa,
 Et yndigt Fugleskjul!

Af Tjørnebusken oversnet
 Sad hun det muntre Barn,

Som jeg af Alle helst gad set
I mine spændte Garn.

Straahatten slængt i Græsset hen
Og Handskerne derhos —
Et Blad Papir, en Blyantspen
Paa Kampestenens Mos.

»O hvilken Udsigt«, raabte hun,
»Fra denne Plet! Hvor smukt!
Den hvide Klint! det blanke Sund!
Og Fiskemaagens Flugt!

Hvor mange Skibe!« — »Ser jeg ret,
Saa øjner man kun tre.« —
Hun rakte mig sin Guldlorgnet:
»Nej, der er flere, se!«

Jeg havde aldrig Søen set
Saa blank, saa klar, saa fuld —
Jeg havde aldrig Jorden set
Saa grøn, saa frisk, saa huld —

Jeg havde aldrig Himlen set
Saa blaa, saa stor, saa varm,
Som gjennem denne Guldlorgnet,
Der hang ved hendes Barm.

Hun maatte rykke mig saa tæt,
Omslyngt af Kjædens Guld.
»Tæl dem nu rigtigt, se dem ret!«
Bad hun mig tillidsfuld.

I Donen ingen Jægers Haand
Fandt nogen Hals saa fin,
Som den, Lorgnettens Fangebaand
Paa Klinten gav i min.

Men Fuglen, jeg i Slyngen fik,
Var ikke qvalt og død —
Lyslevende de klare Blik
Og Kinden rosenrød!

Saa fager laa hun i mit Net,
Saa sky og dog saa øm!
Saa flygtig, flagrende og let,
Som Englen i en Drøm!

Kan det da falde Nogen ind
At lægge mig til Last,
At med et frejdigt Jægersind
Jeg holdt mit Bytte fast?

At medens Søens friske Vind
I bløde Blomster gik,
Vi henrykt hvilte, Kind mod Kind,
Et saligt Øjeblik!

At i den svale Bøgelund,
Mens alle Fugle sang,
Vi stille mødtes, Mund paa Mund,
For første — sidste Gang!

Varselskriften.

(Til Magister D. G. Monrad.)

Nattens Gudinde henad Himlen svæved,
Og Visdomsfuglen fløj ved hendes Side;
Al Verdens Mødighed hun stille hæved
I sine Arme, sammentrykte, blide.

Jeg og min Hustru var fra Hjemmet
borte;

Aarvaagne Terner sysled kun ved
Lampen

Og vogtede paa Husets aabne Porte —
Da hørtes Larm af Vogn og Heste-
stampen.

Ind traadte rejseklædt en Gjæst hel
fremmed;
Sin Hat og Kappe han i Krogen slængte

Og Ternerne med søre Fagter skræm-
med;
Selv ind i Husets Indre han sig trængte.

Min Børneflok han vilde se og kjende,
De fem Smaapiger og de fire Dreng:
»Hvad hedder du? og du? og du der-
henne?«
Søvndrukne stirred de fra deres Senge.

De Mindste selv med Lampen han sig
nærmed,
Sorthaaret, med et sælsomt Smil om
Munden,
Tykt af sin laadne Rejsepels beskjermet
Og med et blodrødt Skjærf om Livet
bunden.

Da sprang en Dreng fra Lejet, mere
modig:
»Hvo er du? Sig dit Navn, at jeg dig
kjender!«
Af Lommen tog den Fremmede kold-
blodig
Sin røde Tegnebog og sagde: »Venner!

Mit Navn vil jeg paa Loftet eder skrive,
Min Hilsen med!« Og medens Alle
bæve,
Han steg med Lyset op paa Bordets
Skive
Og lod sin Haand henover Kalken
svæve —

»Mene, mene, tekel, uphar-
sin!« vare
De Ord, som han paa Husets Dække teg-
ned,
Imedens om hans Knæ min Børneskare
Og alt mit Tyende af Rædsel blegned.

»Dit Liv er vejjet, talte dine Timer,
Tilintetgjørelsen skal du tilhøre!«

Forfærdelige Varselsrøst, som kimer
Bestandig for den Dødeliges Øre!

Jeg kjender ham, som har mig Muren
mærket
Med hine Alvorsord af Oldtidsskriften:
En rastløs Mand, der lægger Haand paa
Værket,
En Guds Herold, der kalder til Bedrif-
ten!

En Fremtidsseer, hvem en Glød paa
Tungen
Har bragt til at besværges og opmande;
Som længst med lyse Skriftræk alt har
svungen
Sit: Mene! Mene! over Danmarks
Lande!

En Lov- og Retsforsvarer! en Raadgiver
For Drot og Folk! en Rest endnu af
Styrken,
Der gjerne, medens det er Tid, udriver
Sit Land af Faren — skjøndt en Røst i
Ørken!

Og dog en Ven af Barnlighed og Ynde,
En Elsker af at høre Lyren klinge,
Naar danske Muser Væddestrid be-
gynde —
Ham disse Linier min Hilsen bringe!

1843.

Med Roser og Ranunkler.

Med Roser og Ranunkler —
En broget Sammensætning,
En dejlig Blomstergruppe —
Du fyldte Kurvens Fletning.

Alt trængte sig hinanden
 Saa smægtende i Møde,
 Det Aabne og det Lukte,
 Det Hvide og det Røde.

Adskilt og sammenslynget,
 Tættrykt og dog forgrenet —
 Livsglæden og Dødsangsten
 I en Bouquet forenet.

De dufted — aned Intet.
 Tre Døgn jeg kunde lædske
 De fine Blomsterløber
 Med Regnens søde Vædske.

De glødede, de brændte,
 Naar Skyens Urne strømte;
 De hvilte mod hinanden —
 Det var dem nok — de drømte.

Det var, som da jeg selv i
 Vandflodens Strømning skjælved,
 Møns over os — os begge —
 Regnskjermens Mørke hvælved.

Jeg glemte Afsked, Klage,
 Mens Skyens Sluse strømte;
 Jeg holdt din Haand omfattet —
 Det var mig nok — jeg drømte.

Den 3die August 1844.

Til en ung Sømand.

Fra grønne Bakker — svulmende paa
 Øen,
 Som ude paa det Dybe Havets Bølge —
 Skal mine Blik til Horizonten følge
 Dit hvide Sejl henover Østersøen.

Du rejser bort til Nordens Klippe-
 strande,
 Til Bjerget, der er Fader til vor Slette:
 Hils ham, den mørke, havombruste Jette,
 Der endnu trodsig rynker Bryn og
 Pande;

Der knuser Østens Storm i sine Kløfter
 Og med det frie Granbar højt sig
 krandsler;
 Der, trods det store, tunge Klippe-
 pandser,
 Dog Kjæmpefoden mer og mere løfter.

Der var vel Mulighed at finde Mening
 I Landets Rejsning over Saltvands-
 sletten:
 Som Kysten stiger, saa skal stige Ætten
 Af Norsk og Svensk og Dansker i For-
 ening.

Gjør Dit dertil! Lad nordisk Mod og
 Mæle
 Forkynde Fremmede, hvorfra du stam-
 mer!
 Fortvivl ej om dit Fædreland; det
 ammer
 Et nyfødt Kuld, som Aaget ej skal kvæle!

Fortæl, at Frihedsløst i Danmark
 svulmer!
 En Skare Ynglinger er alt herhjemme,
 Hvis Haab og Dristighed man ej kan
 skræmme,
 Og Mænd, hos hvem det under Asken
 ulmer.

Fra disse Højder vifter jeg med Hatten
 Og ønsker dig Farvel paa Sømands-
 toget —
 Farvel, naar Solen lysner Dannebroget,

Farvel, naar Stjernen leder dig om
Natten!

September 1845.

Ja, jeg har sværmet bag- vendt for din Ynde.

Ja, jeg har sværmet bagvendt for din
Ynde,
Natur — o du tilgiver Drengen dog?
Faldt Livet magert, Blomsterne for
tynde,
En Haandfuld Roser jeg af Luften tog.

Da fandt jeg alle kloge Fyre flau
Og smukke næsten alle Sørgepil;
Da kunde mig hver Svanebarm benaue,
Og alle Elskovshymner maatte Taarer
til.

Jeg fandt saa majestætisk Et og Andet,
Som Andre finde maadeligt og smaat;
Jeg fandt, vort hele Liv var saare
vandet,
Og at kun Hippokrenes Kilde smagte
godt.

Jeg tror, jeg har mig dog endel for-
andret —
Om til det Bedre, kan jeg selv ej se.
Frem og tilbage er jeg vistnok vandret,
Hvad før var Tø, er bleven Frost
maaske.

Jeg venter noget nu af Dumhedsflaben;
Forstanden er ej mer saa selvklog, kjæk.
Jeg ser det udraabt Store uden Gaben,
Jeg ser det indbildt Ringe uden Skræk.

Og skjøndt et elsket Værk ej uden
Pletter,
Og intet Yndigt idel Blomstersne,
At føle Skjønheds mindste Savn jeg
sætter
Langt over det at ingen Mangler se.

Nu er mig Verden bleven fuld og fyldig,
Nu Livet blomstrer mig med Fryd og
Held;
Og Hjemmel har jeg for min Dom, en
gyldig:
Dens Skaber selv, der fandt, at Alt var
vel.

Henning von Wichfeldt.

Foraaaret kom, og Sommer gik i Enge,
Høleen klang ved Sang af Nattergale,
Af gyldne Kornax svulmed Bondens
Vænge —
Men ej til Engestoftes lyse Sale,
Som før, sig kunde Sommerglæden
trænge;
Alt længst forstummed der den muntre
Tale,
Der vaaged Sorgen tro ved Nattens
Lampe,
Der stred et ædelt Liv de sidste Kampe.

Og Døden vandt sin Sejr. Gubben
segned —
Den Alderstegne gav tilsidst dog efter;
Men ej for Himlens Sendebud han
blegnd,
Han samlede Aandens underfulde Kræf-
ter,
Som det en nordisk Hædersolding egned;

Et saligt Haab saa lidt ham monne
 briste,
 Som Vid og Skjæmt og Alvor til det
 Sidste.

Et værdigt Løb han havde lagt tilbage,
 Arbejdsom, aaben, djærv og uførtroden;
 I Hjertensgodhed søgte han sin Mage,
 En livsglad Sjæl, en trofast Ven i

Nøden,
 Hvem mangan Trængende i Sorgens
 Dage
 Gad kunne kalde til sin Hjælp fra
 Døden;
 En Mand og Fader, som kun Faa har
 været,
 Ved Banens Maal højtelsket og højtæret.

De Efterladte træde hen til Baaren,
 Nedbøjede, dog kan de Sorgen bære —
 En gudhengiven Ro er der i Taaren,
 Der ofres til den forudgangne Kjære;
 Hvor Egeløvet vikler sig om Kaarden,
 Har dyrebare Hænder til hans Ære
 Lagt frodig Krands ved Krands — fra
 Blomsterhaven

Et ømt Farvel, en Afskedsduft i Graven.

I Fred han hvile nær sin skønne Bolig,
 Hvor Kirken skygger, og hvor Søn
 smiler!

I Sommeraftnens Stilhed, klar og rolig,
 Hans Sjæl, som før, hver Gjæst i Møde
 iler;

Og naar hans Børn, hans Slægt, aand-
 rig, fortrolig,

I Vennekreds om Arnens Flamme hviler,
 Da er den muntre Skjæmt, den frie Tale
 Hans Aand, der gaar igjen i Slottets
 Sale.

Julii 1846.

I Anledning af en tilsendt Pengepung.

Tak for den Silkeskønhed,
 Din Haand mig gav — det Guld,
 Du bandt deri — den Grønhed,
 Du gjorde udtryksfuld!
 Hvad du i Pungen, som en Fe,
 Har lagt, kan Ingen se.
 Din Mund var med i Spillet,
 Som knytted Silketraaden;
 Hvad dine Blik har villet,
 Er sket i Slyngningsmaaden;
 Din Nakke selv har rundet
 Den fine Form og spundet
 Paa Knudens Mesterstykke;
 Og hvad jeg glad har fundet,
 Det lokker ingen Rigdoms Skygge —
 Men, uudtømmeligt for mig,
 Er Silkegjemmet fyldt fra dig
 Med min Erindrings Lykke.

Den 16de Juli 1847.

Sang ved Naturforsker- mødet 1847.

Den 17de Juli.

Natur! din Sundhedskilde
 Har ammet Konsten stor;
 Al Videnskab og Snille
 Kom fra den dunkle Jord.
 Dig skyldes alle Kræfter,
 Du gav os Lov og Skik —
 Hvad Under, Manden hefter
 Paa dig sit Forskerblik!

Hvad Under, om han gjerne
 Din Tanke vil forstaa,
 Dybsindig som en Stjerne

Paa Nattehimlens Blaa!
 Sit Mod, sin Kraft han samler —
 Skjøndt ved din Storhed ør —
 Med dristig Haand han famler,
 Gudinde! i dit Slør.

Han blotter Marmorarmen,
 Han leger med dit Haar,
 Han føler under Barmen
 Hvordan dit Hjerte slaar;
 Fortro ham blot dit Indre,
 Din Tankes høje Flugt!
 Lad Stjerneøjjet tindre
 Forstaaeligt, som smukt!

En sagte Hvisken lyder
 Fra dine Læber da;
 Det Ord, din Taushed bryder,
 Er skjønt som Brudens Ja;
 Vi lægge tæt vort Øre,
 Tæt ved dit hulde Bryst,
 For Ordet ret at høre:
 Frihed! saa lød din Røst.

Det Ord — som Bølgeskummet
 Det gaar fra Kyst til Kyst,
 Og stort som Verdensrummet
 Det fylder Mandens Bryst.
 Af Alt hvad vi har lyttet,
 Alt hvad der bragtes ud:
 Frihed! det var Udbyttet —
 Frihed, Naturens Bud!

Det klinger som en Gaade,
 At evigt gruble paa;
 Dog skulle vi den raade
 Og løse vel forstaa.
 Det straalere fra det Dunkle,
 Fra Nattens Moderhjem —
 Frihedens Dag vil funkle
 Og bryde herligt frem!

Ballade.

»Jomfru Else, Jomfru Else!«
 Skrev Hr. Peder til den Skjønne,
 »Jeg har bejlet nu saa længe,
 Vil I ej min Troskab lønne?

Dybt mit Slot med røde Mure
 Spejler sig i Søens Vove;
 Hjort og Hind paa Marken spille
 Og i mine mørke Skove.

Liden Smaadreng staar med Roser
 Ved det gamle Borgeled;
 Egesengen i mit Kammer
 Er saa ensom, er saa bred.

Mine lange, slebne Spejle
 Længes under Loftets Bue
 Efter eders tusind Ynder
 Tusindfoldigen at skue.

Over mig som eders Slave
 Skal I egenmægtig raade —
 Und mig eders Haand at fæste,
 Und mig eders Hjertes Naade!

Jomfru Else, Jomfru Else!
 Uden eders Rosenlæbes
 Sagte Ja gaar jeg til Grunde —
 Elskes maa jeg, eller dræbes!«

»Ædle Herre, ædle Herre!«
 Skrev den Skjønne ham tilbage,
 »At jeg ej kan elske Eder,
 Maa i Sandhed jeg beklage.

Eders Slot og eders Skove
 Kan mit Hjerte ej bevæge;
 Selv I-er jo mørk og skummel
 Som de gamle Skovens Ege.

Fejgt af eders Fædres Rigdom
 Lever I med stolte Fagter:

Guldets Slave, Skjønheds Slave,
Begge Dele jeg foragter.

Jeg er fri og hader Trældom.
Vil I dø — nu vel, vær færdig!
Som I er, kan I ej elskes;
Søg at gjøre jer elskværdig!«

Og Hr. Peder læste Brevet,
Satte det i Spejlets Ramme;
Og han tog den sølvindlagte
Kuglebøsse med det samme;

Tog det guldbeslagne Krudthorn —
»Søg at gjøre jer elskværdig!«
Mumled han og spændte Hanen:
»Jomfru Else, jeg er færdig!«

Knaldet sprængte Borgens Ruder,
Gjenlød i de mørke Skove,
Og den bange Hind bortflygted,
Hvor den drak af Søens Vove.

Jomfru Else, Jomfru Else!
Blev din Bejler nu elskværdig?
Er du rede til at elske,
Som til Døden han var færdig?

»Ja,« du sukker og mod Himlen
Løfter Haanden op, den hvide,
»Jeg er hans, han vandt mit Hjerte,
Jeg vil sove ved hans Side.«

Over Graven ud i Vandet
Egegrenen mørk sig spejler,
Og den stolte Jomfru sover
Nu ved Siden af sin Bejler.

August 1847.

Baron Henrik Christian Rosenørn-Lehn.

Den 14de August 1847.

En Adelsmand, en rig og fornem Herre,
Der ejed Mark og Skov og høje Borge;
En Mand, hvis skjønne, ridderlige Sæder,
Hvis ædle Gjæstfrihed ej Nogen glem-

mer,
Der traadte over Tærsklen i hans Hus;
Naturens Elsker, Konstens Ven, Beun-

drer
Af Videnskab, Velynder af dens Dyrker;
Paalidelig i al sin Gjerning, streng
Kun mod sig selv, højmodig imod An-

dre;
Og gjaldt det om at række hjælpsom
Haand,

Uegennyttig stille sig i Spidsen
For nogen god og gavnlig Virksom-

hed —
Hvor har man raabt forgjæves paa hans
Navn?

Højthædret i sin Kreds som af sin
Konge,

Henbaaren til sit Hvilested af Mænd,
Der føle mer hans tunge Savn end Væg-

ten
Af Kisten med hans dødelige Rester;
Begrædt, lovprist og æret til det Sid-

ste —
Det er hans lykkelige Eftermæle.

Og dog hans mindste Ros. Vi,
som har kjendt ham,
Hans Mildhed, hans beskedne Nøjsom-

hed,
Hans bramfri Sjæl, hans rene, ædle
Villie,
Hans elskelige Væsens hele Skjønhed,
Hans Kjærlighed til Hustru, Børn —
til Alle,

Der engang vandt hans Hjerte, til en-
 hver
 Nødlidende, i hvem han saa en Broder;
 Hans ægte Frihedssind — ja han var
 Sandheds

Og derfor Friheds inderlige Ven,
 Kun Hykleriets stolte Avindsmand —
 Vi kunne vidne det, vi saa det selv,
 Vi vide hvilken sjelden Ven vi tabte.
 Den gyldne Nøgle, Kongen ham be-
 troede,

Var intet tomt Symbol — ham kunde
 man
 Betro sig til med Tryghed; paa hans
 Bryst

Var Ridderkorset ingen Ironi,
 Thi bagved slog det ridderligste
 Hjerte —
 Hvor er en Røst, der kan benægte det?
 Hans Sind var adeligt, hans Mod var
 mandigt,

Hans blanke Skjold var uden mindste
 Plet;
 Og stred han ej med Vaaben, han har
 stridt

Med Sjælens Kræfter en langvarig
 Strid,
 Den Strid, som den Forkrænkelige
 kjæmper

Og det Udødelige kun bestaar;
 Og sank han end i Knæ lidt efter lidt,
 Ej Utaalmodighedens Suk blev hørt,
 Ej Bitterhedens Skrig; da Timen kom,
 Var han beredt — et Smil var hans Far-
 vel.

Og derfor bringe vi dig v o r t Far-
 vel,
 Frigjorte Aand, vor sidste Tak og Hil-
 sen

Med frejddigt Haab, skjøndt under Af-
 skedstaarer!

Vi lyse Fred omkring dit skjøne
 Minde,
 Og hvad vi bede om, er Trøst og Styrke
 For dem, din Bortgang maatte dybest
 smerte,
 For dine Efterladtes ædle Kreds.

Til Grevinde Gersdorff Hardenberg-Reventlov

ved hendes Bortrejse til Syden, den
 9de October 1847.

Det fryser ved Octobers klare Maane,
 Den kjælnø Sommerflor i Haven døde,
 Selv Georginerne, de stærkest røde,
 For Natteblæstens vilde Favntag daane.

Om Himlen Skyerne bestandig graane,
 Sangfuglen tier, Skovens Gren er øde,
 Snart frosne Bølger imod Stranden
 støde,
 Kun Uglers hæse Skrig Naturen haane.

Farvel maa siges nu til alt det Lyse,
 Det Faure, Muntre — Alt som ej vil
 fryse
 Og i den barske Vinterkulde stønne.

Farvel! Farvel! Hvem undres, at det
 Skjøne
 Nu, da det bliver iskold Nat ved Polen,
 Som Heliotropen vender sig mod Solen?

Her rasler Skoven, og her suser Sivet.

Her rasler Skoven, og her suser Sivet,
Her er den bedste Plads paa hele Øen;
Sø slynger sig om Skov og Skov om
Søen,
Som Faunen holder Nymphen fast om
Livet.

Skjønt Morgenvinden kun dig Barmen
kjølte,
Du er saa kold, som stegen nys af
Badet;
Og som et flygtigt Tryk af Rosen-
bladet;
Var hvad jeg af din unge Læbe følte.

Ej paaklædt er du, hvad man just det
kalder,
Skjøndt afklædt, en Gudinde, heller
ikke;
I Græsset dine Handsker ikkun ligge,
Kun Shawlet synker, Haarets Knude
falder.

Din Arm sig runder blændende i Solen,
Imens i min din Haand sig ængstlig
vrider;

Dit Shawl er kastet, Silkekysen glider,
Og i sin Frihed flagrer Morgenkjolen.

At hvile ud paa dette Sted var Planen.
Hvor tyst! I Bøgestammen hugger
Spetten,
Vandfuglen pladsker. Alting ligner
Pletten,
Hvor Leda i sin Uskyld klapped
Svanen.

Februar 1848.

Paa Rosenborg, der vil I jer forsamle.

Paa Rosenborg, der vil I jer forsamle,
I frie Mænd, der valgtes ud af Hoben,
At holde Danmarks Grundlov over
Daaben?
Opad en Vindeltrappe vil I famle

Til Tronen, hvor den prunker i sin
gamle
Blodrøde Dragt, hvor Døren findes
aaen
Til Scepteret, Rigsæblet, Kongekaaben,
Hvor Resterne af Enevælden
skramle —

Der vil I samles? — Nu, et modigt
Stykke!
At ride Ranke paa den døde Løve!
Jeg ønsker eder, Dannemænd, til
Lykke!

Vogt eder kun, at ej Udfaldet bli'er —
Hvad, som I der kan se, vi mindst be-
høve —

En Samling nye Snurrepiberier!

Den 28de August 1848.

Raskelsen.

At varetage Folkets dyre Skat,
Dets Frihed; gjøre Ret og Skjel i
Landet.
At ej det Ene slider paa det Andet,
At Eet er ej for højt, et Andet ej for
plat,

At Alting gaar sin jevne Gang,
saa at

Fornuft og Magt er altid lige blandet
Og Dumhedsdjævelen ej rent forbandet:
I denne Hensigt samler sig en Klat —

En udvalgt Klat, en Klat i god Be-
tydning,
Men dog en Klat kun af det store Hele,
En Surdejssklat til Gjæring og til
Brydning

Af Statens Klump ned i de mindste
Dele.
Men hvo skal ælte Dejgen? Se! alt
nærmer
Sig Krigens Gud, med helt opsmøgne
Ærmer.

Den 29de August 1848.

Valget.

Kom, danske Folk! Tørklædet over
Næsen!
Den Rettighed, hvorefter du har sukket,
Gjør, at du nu maa holde Øjet lukket
Og i dit Valg ej være altfor kræsen.

Nu nytter ingen Pusten, ingen Blæsen;
Til Bedstemoders Dør har jeg dig
trukket:
Der har du Brød og Salt og Afskeds-
hugget,
Nu, Blindebuk, vær et fornuftigt
Væsen!

Grams nu saa godt du kan! Her er jeg,
Gamle!
Nej her, Pippip! saa brug dog dine
Hænder,
Du kan jo frit til alle Sider famle.

Aarestrup.

Tag dig iagt, her staar et kostbart
Stykke;
Og her er Lyset, husk dig, at det
brænder —
Hvad greb du der? Ih, fy for en
Ulykke!

Den 29de August 1848.

Den stakkels Blindebuk! han gjør sit Bedste.

Den stakkels Blindebuk! han gjør sit
Bedste,
Han lytter, standser, vender sig i Hast,
Gjør lange Spring: og atter korte Kast,
Raadvild, hvor han skal sine Næver
fæste.

Her brøler En, her driller ham den
Næste,
For Foden smed sig en forsoren Gast;
Han snubler — op igjen! Nu holdt
han fast,
Nu slap — han sveder — Holdt! her
fik han Fæste.

Ha ha! nu gik det an. Forbi er Skræk-
ken.
Nu har han Katten rigtig kjøbt i
Sækken —
Hurra! Nu Bindet hurtig bort fra
Øjet!

Nu gnider sine Hænder han fornøjet,
Nu er det overstaet dennesinde:
Se saa! Lad nu en Anden gaa i Blinde!

Den 1ste September 1848.

Professor Clausen og Væver Hansen.

I Kløgt og Talekonst en højlerd Mester,
Friheds abstracte Ven, der uforfærdet
Med christen Anstand længe førte
Sværdet
Mod Enevold og orthodoxe Præster.

En fattig Djævel, ej engang en Fæster,
En Bomuldsvæver i en Røn bag Gjær-
det,
Ved smudsig Dont fornødret og for-
hærdet,
Undsluppen nylig Varetagts-Arrester.

Vælg, danske Folk! vælg en af disse
Tvende!
Den Sidste valgte du. Man maa be-
kjende,
Han er din Sags naturlige Forfægter.

Du møder fast personlig selv for Skran-
ken.
I Valget er en Hævn, en Haan i
Tanken,
En Bitterhed, hvis Ret jeg ej benægter.

Den 8de October 1848.

Politisk Indsigt.

»Jeg ynder frit Erhverv for frie Hæn-
der;
Med almen Væbning finder jeg det
haster;
Tokammeret jeg ligefrem forkaster
Og holder mig til Ejdergrænsen,
Venner!«

«Jeg til en modsat Mening mig be-
kjender;

Thi Frihedens Udsvævelser og Laster
Har kun i Dobbeltkammeret sit Plaster,
Og helt mit Hjerte for en Helstat
brænder.»

»Om Kirke, Skole, Krig og Fred De-
batten
Belærer mig, stol paa mig da som Dom-
mer!«
Saa tale Per og Povl, og Folket klapper.

Det er saa vist, som 9 og 9 er 18,
At naar det egentlig til Stykket kom-
mer,
Saa tælle Per og Povl paa deres Knap-
per.

Den 10de Oktober 1848.

Til Baronesse Rosenørn- Lehn paa hendes Fødselsdag.

Den 1ste Januar 1850.

Af Krigens Trommer og Trompeter
skræmmet,
Berøvet Munterhed og gamle Venner,
Min stakkels Muse Længselssukket
sender
Til Øen, kjør for hendes Sind som
Hjemet,

Til Øen, o hvis Savn har hende græm-
met,
Saa neppe mer sit eget Smil hun kjen-
der —
Saa at hun flygter og ej Flugten ender,
Før hun har fundet hvad ej mer er
fremmedt:

Sit Guldborgland! Af Glæde hun be-
vinges,

Thi Aarets første Dag en Fest bereder,
Hvor hendes Strengelæg tør sagte rø-
res,

Hvor Kjærligheds og Venskabs Gaver
bringes;
Der knæler hun, som fordums Tid, og
beder
En sagte Bøn, men som i Himlen høres.

Prolog.

Mine Herrer og Damer!
Jeg ser i Deres spændte Miner en —
En Agtpaagivenhed, der faar mig til
At veje hvert et Ord, hver Haand-
bevægelse,
Hvert nok saa lille Skridt, hvormed jeg
vover . . .
Dog nej! Jeg ser, at jeg tog fejl: Et
Smil,
Imødekommende og venligt — ja,
Et Blik, fuldt af Forstaaelse, beviser,
At her vil Sagen være let: fortroligt
At ytre mig i en fortrolig Kreds
Og sige et Par Ord om den Anledning,
Der har forsamlet os i Bispens Sal.

Det, som i Aften har os kaldet sammen,
Er, som De ved, ej nogen Festsouper,
Hvor Vinen skummer, medens Sjælen
sover;

End mindre Kortenspillets gamle Hex,
hvis

Gemytlighed end har saamangen Bejler;
Ja, det er ej engang Euterpe selv,
Den yndigstævende, med sine Fløjter;
Ej Poesiens Muse — o, hun sidder
Endnu med Hovedet sørgmodig hældet
Imod den store, florbehængte Harpe,

Der dirrer end af Skjaldens sidste Greb;
Hun tænker paa sin hedenfarne Ven
Og visker Taaren af med Laurbær-
krandsen.

Det, vor Forening her vil efterstræbe,
Er noget Andet, noget ganske Andet;
Thi det er et af Tidens Idealer,
Ej noget mindre end: Socialisme,
En hyggelig, fornuftig Samfundsorden,
Frihed og Lighed, ikke i Extremet,
Men i selskabelig, harmonisk Blan-
ding —

Det sympathetisk skjønne Broderskab
Af Godt og Venligt, Muntert og Uskyl-
digt —

Paa gammelt Dansk: det rent Sel-
skabelige.

Det søger man selv midt i Sommer-
glæden,

Hvor Ensomheden dog kan yndigt
bygge

I Rosers Mørke og i Skovens Skygge;
Hvor meget mer maa man i Vinter-
kulden

Ty til den Varme, venligt Samqvem
bringer,

Og flygte under Selskabslivets Vinger?
Jo mere Frosten stivner alt det Ydre,
Jo større er den indre Trang til en
Elektrisk sluttet Kjæde, til et Stød,
En Gnist, et indre Varmestof, der
bringer

Vor Hverdagsfølelse lidt mindre Frost,
Om muligt Tø — O, De forstaa mig
nok;

Hvo føler ikke selv, hvor Skoen tryk-
ker?

Det er vor Samlings Øjemed. Gid det
Maa lykkes! — Dog jeg har endnu et
Ord

At sigé Dem, hvis ej min Tale alt
Har trættet Dem formeget. Fra vor
Kreds

Er Kunst naturligvis ej udelukket,
Saalidt som Kunstneren, men begge to
Kjærkomne Gjæster — og blandt

smukke Formaal

Medfølelse et af de skjønneste.

Nu traf det sig netop, en Kunstner,
ung,

Men færdig paa sit Instrument — som

De

Vil faa at høre — sidder fast i Isen,
Kan ikke naa sit kjøbenhavnske Hjem,
Sin unge Hustru, sine vakre Børn,
Men drives ubarmhjertig nok tilbage
Til Odins gamle Stad, berøvet Hjelp,
Berøvet Virksomhed. Alt, hvad han har,
Er hans Talent og Konstens Vaaben-
mærke:

»Ein leerer Beutel im blauen Felde!«

Hvad ønskeligere Motiv for os

Til Sammenkomst, til venligt Stævne-
møde?

Gjensidigt ydes vore Præstationer;

Han: Bidrag til vor Aftenunderhold-
ning.

Og vi: vort Bidrag til hans Vinter-
rejse.

Dermed er Alle tjent — og Konstens
Musa,

Der skjuler sig i Aften, halv undseelig,
Maaske engang vil skjænke os sit Blik
Fuldt af Erkjendtlighed og Velbehag!

Februar 1850.

Som det Uendelige
Omkring min Pande straalær.

I Skjønheds underfulde
Mysterier bevandret,
Har jeg dit Væsen hos mig,
Frigjort, men ej forandret.

Let flagrer Psychevingen
Paa dine Skulderblade,
Og dine Lokker slynges
Udødelige, glade.

Du tager mig ved Haanden,
Som Dantes Beatrice,
Og vil mig Himlens Engle
Og Saligheden vise.

Kun naar en Ven mig møder
Og, som han tror, opliver —
Og naar jeg Selskabskredsen,
Som man har sagt, henriver —

Saa er det, som om Livet
Fordulgt tilbagestrømmer;
Det saakaldt Virkelige,
Det tror jeg at jeg drømmer.

Det vexler og forsvinder,
Det hyller sig i Taager —
Da er det, Sjælen blunder,
Og Legemet kun vaager.

Den 26de April 1850.

Naar jeg i Enrum færdes.

Naar jeg i Enrum færdes,
Med stille Grublen vanker —
Da er min Sjæl lysvaagen,
Da sværme mine Tanker.

Fordoblet min Bevidsthed
Det smukke Virvar maaler,

Mortensaften.

Det Gamle vil vi ej forsmaa,
Fordi det Nye Plads vi give,
Det Gamle nemlig og det Graa,
Som ved at holde sig i Live,

Som bringer Vennen Vennen nær,
Som samler os fortrolig her,
En barsk Novemberdag især,
Til munter Spøg for Mortensaften.

At Fjenden er os vred og gram,
Lad, Venner, os i Aften glemme,
Men huske destomer paa ham,
Som vi var vant at have hjemme:
Du tapre danske Landsoldat,
Som paa din Skandse staar parat,
Dig ønske vi, vor Kammerat,
Som os, en lystig Mortensaften!

Mens han i Natten lytter til,
Med Luntten tændt, ved vaade Telte,
Vi sætte her en Gaas paa Spil
Og Ruderkonge morsomt vælte.
Halvhundred Aar var det en Skik,
At den, der fik det femte Stik,
Som Sejerherre hjem han gik
Og tog sit Bytte, Mortensgaasen.

Med rolig Stolthed selv han bar
Den skønne Fugl som Hæderstegnet;
Jo mere tung og hvid den var,
Jo større Daad blev ham tilregnet;
Jo mere fed, jo mere drøj,
Jo flere Kys, jo mere Støj;
Om Halsen Viv og Børn ham fløj
Til Pris og Tak for Mortensgaasen.

Og denne Skik — som Odin selv
Maaske har lært de fynske Fædre —
Den vil vi følge tro og vel,
Indtil man finder nogen bedre.
Saa længe man forsamlæs glad
I Vennekreds, med Vin og Mad,
Saa længe her i Odins Stad
De gode gamle Skikke leve!

1850.

Impromptu.

Den 4de Marts 1851.

Der er saa lyst udi Bispens Gaard,
Som hang en Sommersol foroven;
Musikens Toner mod Loftet slaar,
Som alle Fugle sang i Skoven.
De brune Øjne og de friske blaa
Det er saa frydeligt at hilse paa,
Helst, naar en Nat
Stævnet er sat,
Hvor Valsens Melodier høres.

Som Sommerfugle sig parvis sno
Paa spraglet Vinge over Enge,
I Dandsen flagre de lette To
Ved Lyd af Horn og Buestreng.
De hvide Roser og de røde Bær,
De lange Lokker her forsamlet er,
Klingende Røst,
Ungdom og Lyst,
En ægte Duft af Martsvioler.

Her er saa Mange paa sytten Aar;
Men ikkun Een er her saa lige,
Saa accurat netop sytten Aar,
Som Bispens yndige Sophie.
Vi drikke Skaalen for de Sextenaars.
De Attenaars og Alle mer til Aars;
Først dog et Glas
Er os tilpas
For den, som just idag er Sytten.

Hun leve muntert med Far og Mor
Og med de lystelige Brødre!
Og muntert leve hver Far og Bror
Og alle lykkelige Mødre!
At være ung, naar man er næsten graa,
Det er en Konst, man vel skal agte paa:
Hurra for Hver,
Den Konst har kjær!
Vor Vert og vor Vertinde leve!

Nej! i den sorgopfyldte Sjæl oprinder
 Lidt efter lidt en Himmel fuld af
 Minder —
 Af Stjerner, skjønnere end selv de
 Glades.

Hvor Langensø den høje Bakke spejler.

Hvor Langensø den høje Bakke spejler
 I sine Bølgers kjøliggrønne Glands;
 Hvor festlig smykt den lille Lystbaad
 sejler,
 Og rundt om Slottet vajer Flag og
 Krands;
 Hvor Sommerdagen i de stille Dale
 Udaander sine Blomsters bedste Duft —
 Der strømme Gjæster til de lyse Sale,
 Og Hornet toner i den varme Luft.

Dog gjelder Festen i de gjæstfri
 Skygger
 Ej Husets egne unge Skjønhedsflok,
 Hvis fagre, Haand idag kun Salen
 smykker
 Og slynger Krandsen for en anden Lok.
 Ej heller Vertens Pris med høje Toner,
 Vor brave Ven, er Dagens muntre Kald:
 Hans Lovsang synges af de friske
 Kroner,
 Der rundtom dække Bakkens skjønne
 Fald.

Fra Svendborgsund, Hvidkildes Him-
 melsæde
 En ædel Slægtning, dyrebar og kjær,
 Er kommen hid, at dele Festens Glæde,
 Sin Fødselsdag, i Vennekredsen her.
 Foryngt Kraft i hendes Hjerte strøm-
 mer,

Og Helbred straalere fra det glade Blik;
 Paa hendes Sundhed Bægeret sig tøm-
 mer,
 Og gode Ønsker imod Himlen gik.

O ædle Frue, som dit Hjem forskjøner
 Ved milde Dyder, from og vennehuld!
 For dig paa denne Dag opstige Bønner,
 For dig er Sangen høj og ærefuld.
 Den hvide Kilde i det Fjerne suser,
 Misundelig, fordi du ej er der;
 Men Langensø sin Bølge yndigt kruser,
 Fordi, Pauline Holsten! du er her.

Den 23de Juli 1851.

Man har Sagn om Borg- tapeter.

Man har Sagn om Borgtapeter,
 Hundredaarige, paa hvilke
 De afblegede Figurer,
 Syede Sting i Sting af Silke,

Faa et sælsomt Liv om Natten,
 Stige ned og, som det gamle
 Herskab fordums Tider, sig i
 Maanskinskabinettet samle.

I de bløde Lænestole
 Damerne med Atlasslæbet
 Blændende sig atter kaste,
 Munden smiler rosenlæbet.

Ridderne, som paa Tapetet
 Knapt om Dagen er at mærke,
 Læne sig paa Stoleryggen,
 Brune, skjæggede og stærke.

Gjennem Buevindvet glimre
 De forgyldte Instrumenter;

Hvide Skygehænder jage
Over støvede Tangenter.

Klang fra de forsvundne Tider,
O vidunderligt at høre!
Gammeldags Galanterier
Hviskes i et yndigt Øre.

Næsten kunde man misunde
Dette Skyggeliv, hvis ikke —
Se! hun blegner bag sin Vifte,
Angst for Morgenrødens Blikke.

Selv den tapre Ridder gyser,
Smutter, som den hele Vrimmel,
Ind i Muren, i Tapetet;
Dagen ser kun Støv og Skimmel.

Saadan gaar det ogsaa Venskabs
Stille Tegn og Billedværker,
De forsvundne Sympathiers
Efterladte Mindesmærker.

Glæmsel, som et Møl, dem gnaver,
Tiden slukker deres Farve;
Kun Erindringsnatten bringer
Flygtigt Liv i deres Larve.

Og, som hist i Borgen, stige
Falmede Figurer, flade
Tegninger i Mindets Time
Ud fra disse hvide Blade,

Færdes som i svundne Tider,
Sladre sammen, gjør sig lystig,
Selv ved Hanegalet rækker
Man hinanden Haanden trøstig,

Sukker sit: a rivederla!
Og, som jeg i Aften, smutter
I Tapetet — ak, idet jeg
Verset her paa Bladet slutter.

November 1851.

Du var henrivende paa Børneballet.

Du var henrivende paa Børneballet
Og endnu mer med myrtevundne Lok-
ker;
Tilbederne tog stedse til i Tallet,
Som Sommerfuglene om Liljens Klok-
ker.

Nu til en Digters Viv og Elskerinde
Med sky Nysgjerrighed, som til en
Muse,
Man løfter Øjet op, det Væld at
finde,
Der kan poetisk lædske og beruse.

Dog — det, som henrev, var bestandig
Qvinden,
Den blonde, kydske, sværmeriske Ynde,
Med Kløft i Hagen, Smilehul i Kinden,
Der før, som nu, fik Adam til at synde.

Og Een af dem, der maa sin Lykke
prise,
At have kjendt din Kraft, din Blom-
sterfyldte,
Har skrevet disse Linier for at vise,
Hvordan du kan'fortumle og fortrylle.

Den 28de Marts 1852

En Engel stod ved Lejet stille.

En Engel stod ved Lejet stille,
Hvorpaa Charlotte yndig laa;
Det var, som i en rolig Kilde
Sit eget Billed Englen saa.

»Barn, som mig ligner,« blidt det
toner,

»Forlad dit dunkle Opholdssted,
Følg med til Lysets Regioner;
Der er der ingen Qval! Følg med!

Vid, Jordens Glæde er kun ringe,
Dens Fryd selv ængste vil dit Bryst,
Dens Jubel vil dig Taarer bringe,
Og Suk er i al jordisk Lyst.

Der ingen Fest er fri for Sorgen,
Der ingen Himmel, nok saa blaa,
For næste Dag er sikker Borgen —
U'vejret følger ovenpaa.

Og skulde Græmmelsen sig trykke
Paa disse Bryn, i disse Træk?
I Uskyldsøjet kaste Skygge
Af jordisk Lidelse og Skræk?

Nej, følg med mig, jeg vil dig bære,
Hvor Sol om Sol i Straaleglands
Opfører til Gud Herrens Ære
Den evige, den skønne Dands!

Gjør dem, som maa dig tidlig miste,
Hvem du er kjær og dyrebar,
Af dine Øjeblik det sidste
Saa helligt, som det første var!

Alt straal'er Himlen dig i Møde,
Følg med, hør mine Vingeslag!
For den, som bortgaar uden Brøde,
Er skønnest Livets sidste Dag.«

Forbi de klare Stjernekloder
Den svang sig til sit Himmerig —
O, du forladte, arme Moder!
Du favner grædende et Lig.

I Sydens Dal den hvide Fos sig styrter.

I Sydens Dal den hvide Fos sig styrter
Fra Gletscher-Is og snebedækte Fjeld
Og skjuler blandt Kastanier og Myrter
De kjøle Bølgers yndigtsnoede Væld.
Men ogsaa Danmarks Bøgeskove dæk-
ker

En Skjønhed i sin sommergrønne
Krands:
En spejlglat Sø, der smilende sig
strækker
Og viser Gjenskin af hver yndig
Glands.

Og den er rolig, i de stille Bølger
Den gemmer Billedet af hvad den saa;
Et Minde om det Elskelige dølger
Den som en trofast Bejler i sit Blaa.
Den nynner tidt ved dunkelt Aften-
stævne

Om kjære Gjæsters vemodsfulde Savn;
Og lytter man, saa vil man høre nævne
Louises og Sophies faure Navn.

Og denne Aften, medens Lampen skin-
ner

Blandt dunkle Løv og Guldorangers
Pragt,

Imellem Blomsterne, som tro Veninder
Har flettet, med Naturen kun i Pagt —
I denne Aften hæve Sø og Skove
Imod os samme hjertelige Røst:

Husk os, husk os, husk Langensøens
Vove,
Som huldt I mindes Furesøens Kyst!

Ritorneller.

1. Blomst af Forglemmigejen!
Man plukker dig paa Gjærdet og
i Grøften —
Et Øjeblik, saa er du tabt paa
Vejen.
2. Blomst af Petersilien!
Lagt om en Østers og fyldt i en
Kylling
Du passer mer end Rosen selv og
Lilien.
3. Blomst af Salpiglossen!
Du lod, som om du snublede i
Græsset,
Han hjalp dig op og gik — Se dog
til Tossen!
4. Blomst af Salvien!
Om ogsaa Mange kalde dig en
Snerpe,
Dit lille Honninggjemme kjender
Bien.
5. Blomst af Balsaminen!
»Skjænk i mit Glas,« hun sagde;
»dette Gjenskin
Paa Dugen er min Nydelse af
Vinen.«
6. Blomst af Lupinen!
Hvert uforsigtigt Brev, du sendte,
har jeg
Paa Øjeblikket kastet i Kaminen.
7. Blomst af Jalappen!
Bevares, Frøken! jeg skal altid
passe
At først gaa over Stenten, først op
ad Trappen.
8. Blomst af Anemonen!
At pudse Lysene, det sømmer
Manden,
At puste Lysét ud, er kjønt af
Konen.
9. Blomst af Provencerosen!
Du faldt fra Brystet af en stjernet
Herre,
Prøv til Forandring Munden af
Matrosen.
10. Blomst af Storkesnablen!
Kan du forlange nogen bedre
Frier?
Tænk: første Character og Æres-
sablen!
11. Blomst af Gentianen!
Du lukker Døren op, jeg lukker
Døren i,
Din Mand er ude just — der har
du Planen.
12. Neglike, du bristende!
Hvad vil du i det gamle Frøken-
kloster,
Saalænge du endnu er ung og fri-
stende?
13. Blomst af Levkojen!
Tre Ellepiger saa jeg luftigt
dandse —
En af dem fulgte jeg i Elverhøjen.
14. Blomst af den brune Malve!
En Bræmse hænger ved dit store
Bæger,
Lad ham ej tage Alt; und mig det
Halve.
15. Cactus, som med Purpurbægret
blusser!
Ti Aar jeg saa dig tornefuld og
treven,

- Nu ved din Blomstring jeg med
Rette studser.
16. Tøffelblomst, du søde!
Jeg havde ventet mig en streng Be-
handling,
Men dine Slag er smigrende og
bløde.
17. Dunkle Skabiose!
Igjennem Sørgedragtens Sorthed
skimter
Jeg Purpur af en friskbedugget
Rose.
18. Valmue, mørk i den marmorne
Vase!
Nu har jeg set dig, din brogede
Turban —
Nu vil jeg hjem at drømme og rase.
19. Blomst af Potentillen!
Du er saa pæn, saa kruset og saa
krøllet,
Ja selv din gamle Mand er pæn og
pillen.
20. Blomst af den røde Diptamme!
Frygt ej, at Shawlet brænder med
det samme,
Fordi i Skumringen du kommer
lidt i Flamme.
21. Hvidblomstrende lille Dryade!
Alpehøjt bor du, mange Trapper i
Vejret;
Men jeg følger dig dog i den en-
somme Gade.
22. Blomst af Hibisken!
Lyserrød smilte du til mig ved
Bordet —
Men immer stum og gabende som
Fisken.
23. Blomst af Sværdlilien!
Stolt er du og kaster haanligt med
Nakken;
Men jeg blæser ad dig og hele
Familien.
24. Blomst af Aben!*)
Tag du dit Strikketøj, jeg tager
Bogen;
Thi ellers dø vi begge to af Gaben.
25. Blomst af Jasminen!
Din lange Haarlok har jeg gjemt i
Silke,
Lagt paa mit Hjerte skal den lindre
Pinen.
26. Blomst af Liliekonvallen!
Tidt føles Magten af rhetorisk
Svada;
Men du besejrer med en barnlig
Lallen.
27. Rosenknop saa fager!
Giv mig et Kys, to giver jeg til-
bage,
Saa kan du ikke sige, jeg bedrager.
28. Svøb dig i dine Laser, smaa Trifolie,
Din Tid kan komme! Husk, at
uden Taalmod
En Fattig er, som Lampen uden
Olie.
29. Blomst af Skarntyden!
Ræk mig dit Bæger. Det er fuldt
til Randen;
Men jeg vil tømme denne Skaal for
Dyden.

*) Mimulus ringens.

- Med alt sit Spræt han kommer dog
forsilde —
De Haner gale mest, som gale ilde.
45. Kykylyky! i alle Gaarde lyder.
Som saa meget Andet, har jeg hørt
det ofte;
Men Gud maa vide, Glut! hvad det
betyder.
46. Rør ej min Lok! Jeg er usynlig
smykket:
Paa dette Sted — her hvor min
Tinding brænder —
Har hun sin Læbes Rosenmærke
trykket.
47. Vinternatten. Han.
Den rosenrøde Vin i Kanden,
Paa Ruden Is, paa Arnen Gløder,
Og dig i Stuen — ingen Anden!
48. Sommernatten. Hun.
Et Slør om Halsen og om Panden,
Lidt Maaneskin i Haugens Gange,
Og dig, som møder — ingen
Anden!
49. Lad ikke Sommershawlet glide,
Ven,
Fra Skuldren ned, jeg kunde bide
den!
»Hvordan? kan du da ikke lide
den?«
50. Polakken drikker (det gjør ej vi
Danske)
Champagne af sin Dandserindes
Støvle —
Men lad mig drikke Duften af din
Handske!
51. Hvad i mit Hjerte dybest inde
ligger?
Hvad Sjælen i sin mindste Afkrog
gjemmer? —
Min Engel, vær dog ingen Pose-
kigger!
52. Med Stjerner er din Pengepung
broderet,
Med Zobel er din Silkepels garneret,
Kun Skade, at din Bagdel er vat-
teret!
53. Den gamle Degn var vederstyggelig
Og Prækenen kun lidt opbyggelig;
Men ved din Side var jeg lykkelig.
54. I fire Døgn med Breve bombar-
dertes,
Den femte Aftenstund parlamen-
tertes,
Den sjette Nat — hvad saa? —
capitulertes.
55. Med Gratie sig Dandsens Rækker
krydse,
Vel hundred Fødder svæve over
Gulvet —
To af dem gad jeg have Lov at
kysse.
56. Hun satte sig med Ærbarhed paa
Stolen,
Men under den forraadte Silke-
kjolen
De nydeligste Lægge under Solen.
57. Hvad Under, mine Tanker er for-
fløjne,
Og at min Pen gjør visse gale
Streger —
Forførerske med dine skjælmske
Øjne!

58. I Luften fire Sommerfugle tumle
Et ømt Tagfat — men jeg, jeg
 staar ved Muren
Nedslaaet, bitter, som den mørke
 Humle.
59. Til Stævnet har din Hest dig bragt,
 skumhvid paa Bringen,
Du venter, slaar i Haanden, lytter,
 hoster —
Omsonst! En Kat gaar over Gaar-
 den — ellers Ingen.
60. Dit Øje smægtede i store Taarer,
Du vred din Haand, jeg jamrede:
 »Farvel!«
Men Himlen lo, og Skoven hvisked:
 »Daarer!«
61. Det hører til Naturen her i Eggen,
At Kjærtegn følges af en Taare-
 byge,
Som Solens hede Skin af Sommer-
 regnen.
62. »Jeg skjænker dig min Pande,«
 har du skrevet,
»Den hule Kapsel efter Liliens
 Blomstring,
Ej et: memento mori, men et:
 husk, jeg leved!«
63. Det var i Nat, som om jeg skulde
 dræbes,
Mit Vejr blev væk. Jeg tænkte:
 »Gudskelov!
Nu skal der ikke sukkes mer og
 flæbes.«
64. Om Ingen mig begræd, mig vist-
 nok smerted;
Men lov mig, læg mig ingen Sten
 paa Graven —
- Der har saalænge ligget en paa
 Hjertet.
65. Knap, som jeg tabte!
Finder dig Nogen, saa nytter du
 mere,
End al den Lykke, jeg skabte.
66. »Farvel!« bød hun, »Farvel!« Der
 var i Skriget,
I Lyden af de sidste Ord en Brist-
 ning,
Som den, hvorefter stumt sig
 strækker Liget.
67. I Hovdets Synken, Armenes For-
 længelse,
I Afskedsblikkets langsomme Ud-
 slukkelse
Var der en taaredrukken Ligbe-
 gjængelse.
68. Men i det lange Kys, i Favntags-
 Heden,
I vore Hænders Tryk, i Troskabs-
 Eden
Var en Tilegnelse for Evigheden.
69. Og i de bitre Smerters Over-
 mandelse,
Selv i Resignationens mørke Taare
Var der en Himmelfart og en Op-
 standelse.
70. Som dette Vandfald gennem
 Lundens Myrter,
I hine Elskovsdages dunkle Minder
Erindringen højthulkende sig
 styrter.

71. Jeg standsede i Midten af mit
 Buk —
 Saa sort en Lidse paa en Barm,
 saa hvid!
 Jeg tabte Fatningen — du var for
 smuk!
72. En Stedmorsblomst du hefted mig
 paa Kjolen,
 Og Svalerne fløj sorte langs med
 Jorden
 En Tordensky opvælted sig for
 Solen.
73. En dobbelt Regnbue lyste over
 Egnen;
 Men dine Arme lyste meget mere,
 Der holdt en Alperose ud i Regnen.
74. Stands lidt ved Blomsterne i dette
 Hjørne!
 De kunde vredes, saa vi ikke paa
 dem —
 De Smukke, ved du, kan man let
 fortørne.
75. »Hvor jeg foragter Digteren, som
 røver!«
 Døm ej saa strengt; husk paa, jeg
 selv jo raner
 Fra dig den Sødme, som mit Digt
 behøver.
76. »Hvis Nogen saa os her — os to
 — alene!«
 Hvad var det saa, hvad Andet vel
 at skue,
 End Slyngningen af et Par Blom-
 stergrene?
77. Jeg rev mig ud med Magt af
 hendes ømme
 Omfavnelse — »Godnat! vi ses
 imorgen!« —
- Nej før! — »Ivor da?« — Ved
 du ej det? I Drømme!
78. Hæld Vand af tusind Blomster i
 mit Hoved!
 Vift mig med Aftenkjølighedens
 Vifte!
 Nu digter jeg igjen — Gud være
 lovet!
79. Din fine Læbe sagde ikke Noget,
 Og Blikket skjulte sig bag Silke-
 laaget;
 Men begge Kinder talte Rosen-
 sproget.
80. Et Hvilested, det yndigste i Egnen,
 Skabt for en Danae, er dette Grøn-
 svær;
 Og Blomster drysse ned fra Gyl-
 denregnen.
81. Som Leda læner du dig til Pla-
 tanen,
 Med Dammens lunkne Vand ved
 dine Fødder,
 Og lokket af din Skjønhed kommer
 Svanen.
82. Du vilde Vandets friske Straale
 smage
 Og holdt dit Hoved under Kilde-
 springet —
 Jeg glemmer aldrig det i mine
 Dage.
83. Det styrted i dit Ansigt, kysset
 baade
 Dig Mund og Pande, Hals og
 Barm og Hage,
 Selv dine Slangelokker blev saa
 vaade.

84. Du smilte kun og rystede de lange
Bestænkte Haar omkring de røde
Kinder;
Og mine Kys — for dem er du saa
bange!
85. De er dog i det mindste ej saa
kolde.
Hvori din Angest egentligen ligger,
Skal mig nu ikke mer Bekymring
volde.
-
86. »Har du ej set min Mand, hans
stive Ryg,
Hans krumme Ben, hans Næse,
hans Paryk?«
O Gud! jeg elsker ham, han er —
han er saa styg.
87. »Ja, jeg bekjender højt og lydelig:
Næst ham jeg elsker dig — næst
ham — fast mere —
Ak Gud! kan du forstaa mig? er
jeg tydelig?«
88. »Den brogetklædte, brune Neger-
inde,
Afrikas Barn, med Hjertet fuldt
af Hjemve,
Vil hjælpe dig min Kammerdør at
finde.«
89. »Jeg kunde sige, som er sagt af
Flere:
Jeg elsker dig! Men, hvad
mit Hjerte føler
For dig, min Ven, o det er meget
mere!«
90. »Det er min egen Skyld og ingen
Andens,«
- Bebrejded du dig selv, »at jeg har
fejlet!«
Nej, hvisked jeg, nej, det er Ægte-
standens!
91. Følg mig til hine graalige Cy-
presser!
I Skyggen vil vi for en afdød
Amor,
Mens Klokken ringer, læse Sjæle-
messer.
92. Du kan ej undres over, at jeg
varlig,
Forsigtig næsten, spejder i dit
Aasyn —
Du ved, jo skjønnere, desmere
farlig.
93. O, længe skal din Lærdom jeg er-
indre:
At Kjærligheden gjør hver Smerte
større,
Og at den gjør hver lille Glæde
mindre.
-
94. En Strøm af Ord blandt stille
Blomsterbuske
Fra vore Læber perled, hastig,
ivrig;
Hvorom det var — kan du, kan jeg
det huske?
95. Som Nattergalen fløjter i sin Bolig,
Ej for at røbe Lidenskab og Attraa,
Men for at lade ligegyldig, rolig,
96. Vi ville begge listelig med Sproget
Ved Hjælp af Tungens flydende
Betoning
Gjensidig for hinanden skjule
Noget.

97. At Natten er saa mørk, det er en
 Lykke;
 Det passer sig saa godt. Det var
 om Natten,
 At Amor gjorde sit Besøg hos
 Psyche.
98. Riv dig kun løs og grød og vær
 kun bange!
 Det er saa kjønt, at se dig Haan-
 den vride:
 Din Kamp mod Lænkerne, du søde
 Fange!
99. Paa hver en Skygge spejdende hun
 stirred
 Og lytted efter hver en Lyd i
 Natten,
 Bestandig smukkere og mer for-
 virret.
100. De mørke Lindetræers Duft var
 dejlig;
 Hun bukked sig tilbage for at
 aande —
 O denne svage Stilling — hvor
 belejlig!
101. Hvor sandt et Ord, som jeg har
 hørt af Flere:
 At hvo som faar den lille hvide
 Finger,
 Kan være sikker paa, at han faar
 mere!
102. Utroskab er antik: Da Helena sig
 jamred
 Og ej godvillig vilde følge Paris,
 Trak Venus hende selv til Sove-
 kamret.
103. Ret som en Halvgud, der Ambro-
 sia nipper,
- Beruset, vaklende om Skaalen
 fatter,
 Saaledes ogsaa jeg, naar Kysset
 slipper.
104. Naar Munden neppe mere Kysset
 føler,
 Fordi for hidsigt dine Læber
 brænde,
 Tryk dem i Barmens Alpesne —
 det kjøler!
105. Til Kys indbyder Armen, hvid og
 kjælen,
 En dejlig Tumbleplads den runde
 Skulder;
 Men Kys paa Barmen gaa ret ind
 i Sjælen.
106. Alt hvad Fornuftigt siges kan om
 runde,
 Snehvide Skuldre, har jeg sagt;
 til Gjængjeld
 En af dem nu mig Hvilested for-
 unde!
107. En blegrød Albuspids ved jeg at
 hædre,
 Naar den er rund og glat, som
 sjelden findes —
 Men Knæets Marmorskal anstaar
 mig meget bedre.
108. »Godnat! Sovvel!« — O nej, end-
 nu dog ikke!
 Goddag! Godmorgen! Siden vi
 tog Afsked,
 Er der jo gaaet nogle Øjeblikke.
109. Ved Kysset heftet i din Nakke-
 grube
 Du gjøs og kasted dig tilbage —
 hurtig

- Jeg planted Kyssets Rose paa din
Strube.
110. Jeg kunde have gjort det mere
broget,
Løst Haarets tusind skjøne Ca-
taracter;
Men jeg er karrig — jeg vil
gjemme Noget.
111. Omkring din Dejlighed i Kreds
jeg summer,
Som Bræmsen om det store Lilie-
bæger,
Og først i Nektarkalken jeg for-
stummer.
-
112. I Oldtiden, som græske Sagn vil
sige,
Tog Jupiter det Skjønneste fra
Jorden
Og lo i Skjægget af de Dødelige.
113. Alt skifter om: jeg Jupiter har
kysset;
Imens jeg favner dig, han staar
paa Himlen
Kold, skjælvende — og holder
Lyset.
114. Hvergang den store Stjerne nu be-
kigger
Mig ensomvandrende i Sommer-
natten,
Jeg løfter Næsen højt, og spødsk
jeg nikker.
-
115. Hvert Skjønhedsglimt, hver Yn-
dighed, jeg mægted
At liste fra dig, er paa disse Blade
Som Sommerfuglens Vingestøv
fasthægtet.
116. Men ak, hvor ofte hang sig, hvad
jeg røved
Af Dejlighed, ved mine plumpe
Fingre
Glandsløst og dødt som Sommer-
fuglestøvet!
-
117. Min Rosentid er omme; hvad for-
pligter
Mig nu til mer end rosenrøde
Torne?
Hvem fordrer evig Ungdom af en
Digter?
118. Snørlivet sad, saa Ingen kunde
klage,
Skjønpletten var endnu paa hendes
Hage,
Og Næsen rynked hun som for-
dums Dage.
119. Han gjorde stor Opsigt i Byerne;
Thi hvor han gik, gik han paa
Tærne,
Hans Flipper naaede til Skyerne,
Og hvor han faldt, faldt han paa
Knæerne.
120. Med Sablen klirrende mod Sporen,
Snurbarten sort, Kasketten sat
forsoren,
En Kjæmpe ligner han, men en
forloren.
121. Hvor hans Manerer ere ridderlige!
Kun Skade, at hans ene Øje skeler,
Og at hans Handlinger er lidder-
lige!
122. Jeg kan ej lide ham; han har en
Vorte,

- Næsen er en Mil fra Munden
borte,
Og desuden har han været forlovet
med Dorthe.
123. Han har en Skilling ej til Luse-
salve,
Men vil dog købe Persien og
China
Med Tilbud at betale strax det
Halve.
124. Han læser Spisesedlen med be-
tænksom Mine:
Hummer og Krebs, Pigvarer,
Negenaugen —
Hej! giv mig et Par friske Kys,
Petrine!
125. Han kunde havt, hvad jeg iaftes
fik,
Det Fjog, der fordrede en Lyd, et
Ja —
Kan den forstaa et Ord, der ej
forstaar et Blik?
126. Den lysblaa Badevogn var trukket
ud paa Sandet,
Man hørte Fnisen af de unge
Skjønne,
Det var, som Lilier blomstred
under Vandet.
127. »Men hvordan skal det egentligen
være?«
Ved du ej det, dit Fjog? Begynd
da bare!
Saa maa det enten briste eller
bære.
128. Det er en nederdrægtig slet Affaire!
Hun loved mig, paa Pletten her
at være
- Før Fem, og nu er Klokken Ti,
min Kjære!
129. Svøb dig i Pelsen og den bløde
Muffe,
Du er saa tryg, skjøndt vi hin-
anden puffe,
I min Karet, som i din Moders
Skuffe.
130. Jeg traadte dig paa Foden, da vi
kjørte,
Jeg hviskede dig i Øret, da vi
dandsed;
Men du, du hverken følte eller
hørte.
131. Næsvise Burrer i dit Skjørt sig
kurre,
Maa jeg ej hjælpe dig at slippe
fra dem?
»Saa gaa du selv! du er den
værste Burre.«
132. Jeg lokker ej med Slangens Bugt
og Blikke;
Kun med Forstandens Rangle,
Tankens Glathed
Besnærer jeg mit Rov — det
nægtes ikke.
133. En Femtenaars, en lang og smidig
Unge!
Hvor luftig hendes Gang, hvor
knibsk Fodskiftet!
Og i sin Trodsighed hun rækker
Tunge.
134. Vi sad i Krogen, som sædvanlig,
fjasende;
De Gamle spille deres Whist;
med eet

- Udraabte hun: »Jeg tror, at du er
rasende!«
- Og dog — er han saa dum som
Fanden!
135. Det var saa nydeligt, da trykt
mod Barmen
Du hvisked til mig: »Ikke mer
saaledes,
Men tag mig kjønt og ærbart
under Armen!«
141. Jeg knælte for dig som en ung
Platoniker —
Du bad mig sidde ned, jeg gjorde
som du bad —
O. Amor er den rædsomste Iro-
niker!
136. Ja, du har Ret! Vel maa du le
og hysse!
Enfoldigt lyder Læbens Smiger-
tale,
Herefter vil jeg tie blot og kysse.
142. Undskyldning bringes herved alle
Tafles
Og andre fine Dame-Klædnings-
stykker,
Der lod sig krølle noget igaarftes.
137. »Forlad mig! gaa! Min Ro, mit
Liv, min Ære,
Alt staar paa Spil. For Guds
Skyld lad mig være!«
Man tror det ej: jeg adlød — paa
min Ære!
143. En Hat selv, der var rynket og
carreret
Og ej saa ganske kort endda paa
Skyggen,
Har ej i mindste Maade mig
generet.
138. Om Panden Baand, om Arm og
Hænder Laase,
Om Halsen fire Gange snoet en
Lænke;
Men Munden — den er fri — hvor
den kan vaase!
144. Er det ej skrækkelig kjedsom-
melig.
At Bertha, der ifjor var saa gud-
dommelig,
Iaar er gift og højtfrugtsommelig?
139. LÆGEN.
Hans Blik er naglede til Loftets
Planker,
Hans Haand til Ninas Arm, hvor
Pulsen banker;
Men under Teppet finder du hans
Tanker.
145. »Min Kjærlighed er evig!« raabte
Clara,
Idet hun vandede sin Urtepotte —
Vandkanden hvisked: »Jeg er
Niagara!«
140. Saamegen Fynd og Skarphed i
Forstanden,
En saadan Masse Lov og Ret i
Pandem,
146. Om Livet kunde jeg med Haan-
den spænde.
Og meget kort var Dinas lette
Kjole,
Men hendes Dyd desværre uden
Ende.

147. Guds Visdom se! Det øser ned
 med Spande;
Men alt som Himlen mer og mer
 sig skjuler,
Du løfter op som til Erstatning,
 Hanne!
148. Den sødeste af alle smaa Louiser,
At hun kan elske mig, det maa
 jeg sige,
Er en af hendes sødeste Capricer.
149. Ni Børn fik Rosa, højst ulig hin-
 anden;
Hver Unge var sin Fader op ad
 Dage,
Men der var ikke een, som ligned
 Manden.
-

Epistler.

Til Christian Winther.

Digternes Prydelse, — de danske Hjerters sødeste Næring og sundeste Nydelse, — Christian Winther, min Ven! — Fred og Hilsen igjen! — Læs disse Linier uden Fortrydelse!

Ingen kan vide — paa disse Tide, — hvad jeg maa lide, — hvad jeg maa døje — med Øre og Øje, — baade af Lave og Høje, — baade af det Fine og det Drøje, — baade i Pels og Nattrøje, — baade udvendig og indvendig, — allevegne, — af Andre og Egne, — fordi jeg gav efter — for din Tunges veltalende Kræfter, — for dit Blik, som tryller og hefter, — og lod mig friste — til det, som jeg vidste — vilde komme mig dyrt at staa paa det Sidste! — — Ved Ham, der skabte Elephantens Sabel, — de Troendes Sabel — og Persiens skjønneste Fabel, — men ogsaa det ufuldendte Babel, — Sneglen uden Hus, — den uanseelige Mus — og min sletteste Parabel! — som dine Digte ere berømmelige, — deres Kilder udtømmelige, — deres Vers rene og sømmelige, — deres Tanker friske og fyldige, — men derfor ikke mindre søde, uskyldige; — ere mine, det føler jeg, istedenfor runde, klumpede, — istedenfor glatte, skrumpede, — istedenfor korte, stumpede, — istedenfor velordnede, sammen-slumpede, — istedenfor langhalede, kort-rumpede, — istedenfor taalelige, utaale-

lige, — og derfor mine Qvaler umaalelige! — Jeg mærker ogsaa daglig Noget, — man rykker ud med Sproget, — løfter lidt paa Laaget — og gjør mig Sagen mer og mere broget, — mer og mere kroget. — En siger, tilsyneladende rolig, — fortrolig, — Skulderen klappende — og Knappen snappende, — skjøndt i sit Indre — ikke desmindre — Haanlatterens Hule og Spottens Bolig: »Naa, som jeg hører, er dine Digte i Trykken, — naar kan Publikum vente sig Lykken?« — Det løber mig iskoldt ned ad Ryggen. — En Anden raaber: »Hvad? mon Fanden dig plager? — du har dog ej sendt dine Sager, — din mislykkede Dejg, til en Bager — i Forventning af Kager?« — Du begriber, hvordan slig Tale mig smager — og behager! — En Tredie spotter: — »Havde jeg tænkt, du havde saadanne Rotter, — saadan en Musefamilie — i din gamle gule Chenille, — saa skulde jeg ladet dig blive hjemme, — om ogsaa tusinde Børn sad i Klemme; — du havde nok med dine egne at fremme!« — Den Spot er ikke nem at glemme. — — Lad mig derfor, min Ven! høre din trøstende Stemme! — Sæt en Fløjte for din Mund — og blæs, om ogsaa kun — for en Stund, — mine Skrupler i Blund! — Mit Indre skriger, — som efter Blod en Tiger, — som en Ungkarl efter Koner og Piger, — efter et Ord fra dig,

sødmet af Smiger! — Ved Ham, der fylder Vandbærens Kande — hver Nat i de hede, regnløse Lande — og kaster til Nordpolen — over Is og Sne en Purpurstraale af Solen! — et Ord fra dig er Erstatning — for denne Tvivlens og Skrækkens Forfatning; — et Ord fra dig vil mig læge, — vederqvæge — og pege — paa Muligheden — af Haab for Udueligheden; — vil, — naar du skriver mig til, udlette mig Rynken af Panden, — fylde mig Trøstens Bæger til Randen, — dreje Forstanden, — gjøre mig rent til en Anden, — hjælpe som Fanden, — kort sagt: opfylde min Tomhed og Plathed, — min Hulhed og Mathed — med Sødhed og Blødhed, — med Hvidhed og Blidhed, — ganske — som en Liljehaand opfylder en Handske, — Troen Fornuften, — Rosenduften Luften, — en guldklippet Nakke Hatten — og Maanestraalerne Natten!

P. S. Min Kone, den Stakkel, — min Ensomheds Fakkell, — min Sjæls Tabernakel, — og dog mit daglige Kors og Spectakel, — hvem en Hex Bestemmelsen satte, — i hele sit Liv, som hun tror, at gie Patte — og sig kun med Børn og Gryder befatte, — beder dig hilset, som i det Fjerne — man hilser en Stjerne, — eller som, ommørket af Dalen, — man sender en Hilsen til Nattegalen.

Hils ogsaa Brødrene, aandige, ranke, — fulde af Vittighed, Skjønhed og Tanke, — Christian og Carl, naar dem omfavner din Hytte, — og eder alle Allah beskytte!

Nysted, i Sommeren 1837

Til Christian Petersen.

Med Bogen »Digte af Emil Aarestrup«.

Kjære Ven! jeg har faaet en Manér, — som du ser, — der behager mig, om ikke Andre, mer og mer, — hvorved jeg i en Fart, — meget snart, — og med al Ulejlighed spart, — kan gjøre mit Inderste klart, — sige, hvad jeg vil, rimet og rart, — paa en konstig Art, — og uden Beskyldelse — for Mangel paa givne Løfters Opfyldelse; — ja, jeg kan hive, — drive — alle mulige Sager ind i Brevets firkantede Skive, — om de var nok saa stive. — Saaledes for Exempel — rækker jeg dig nu, under eget Stempel, — mit poetiske Tempel, — ikke af Kort, — der falder omkuld og vejres bort, — men af Blade — saa hvide og fine, som om de gjemte Chocolate, — og beder dig indstændigst, — ubændigst, — hvor meget end Interessen — byder dig, at det, der kommer fra Pressen — snarest muligt kritiseres, — maltraiteres, — spoles — og som Makulatur til Kræmmerhuse approberes, — at du, siger jeg, dog, — af Venskab for mit arme Skrog — og min Bog, — gjør Alt, hvad du anser for Mulighed, — for at prise i Digtekonsten min Duellighed, — min Muses Jomfruelighed; — at du løfter til Skyerne — og udbasuner i Byerne — min Pens elastiske, — plastiske, — bombastiske — Sprætninger og Sprutninger, — min Hjernes gode Beslutninger — til Trods for Forstandens Forputninger; — min Ærefrygt for det Loyale, — Colossale, — Ideale, — Universale; — og at du skjuler mit Hang til det Gale, — Fatale, — Liberale, — Triviale, — uden Hoved og Hale, — der lyser ud af min Tale. — Jeg beder dig, ikke senere —

dig for at recommandere — til Alle og Enhver, — men især — ved L'hombrebordet i Klubberne, — paa Børsen til ærlige Folk og Beskubberne, — i Damecirkler til Egestubberne — saavel som til Rosenknopperne, mig, din intimeste Ven blandt Aarestrupperne.

Lad Ingen læse, — stikke sin Næse — i dette Mudder — og Sludder; — især ikke den, med mine Sager i længere Tid asende, — stakkels Winther, saa bliver han rasende. — Men hils din Broder, — Nr. 2 blandt gode Ho'der, — hvem jeg snart skriver til, som jeg formoder; — og hende, — som du har gjort til tvende, — maaske til trende, — o, jeg er rent overende! — din søde, — bløde, — kjærlige, — herlige — Ægtehustru og Frue, — der smykker din Sal og din Stue — bedre end Rafaeles ypperste Billede, — om du det stillede — hen, — min Ven! — farveblændende, — hjertetændende, — Uskyld og Fromhed sendende, — paa Skjødet af en Engel, — i Haanden en Liljestængel.

Og nu, farvel! Han, som kaster — Sneen om vaklende Taarne og vildfarne Master, — klumper Havet til Is — og lader Stjernerne synge sin Pris, — han dig Huset for Fare! — Han dit Hjerte og Alt, hvad dertil hører, bevare — i det nye Aar som i det gamle! — Han eengang os Alle, som glade Børn, om sin Skammel forsamle!

Nysted, den 23de December 1837.

Til Isak Sidenius.

Med Bogen »Digte af Emil Aarestrup».

Kjære værsløvske Venner! — tag af mine Hænder — det, som I kjender, — den lille Gnist af Digterild, som brænder, — hvordan jeg mig ender — og vender, — hvordan i Aaget man ogsaa mig spænder, — hvor haard end Nødden er under mine Tænder. — Modtag disse Blade, jeg sender; — de mudrede, — pludrede, — forkludrede — har I ingen Andel i, — men desmere i de hjertelige, — vellystigsmerkelige, — hyggelige, — ikke altfor vederstyggelige, — kort sagt heldige og lykkelige. — Lad disse Blade kalde tilbage, — Venner! de henrundne Dage, — da jeg drak i eders Hus — af det gjæstfrie Krus, — tog mig en Pris, Isak! af dit Snus, — og da din Trine dækked mig Disken — med Fuglen og Fisken, — med Kniv og Gaffel, — med Vin og Karaffel, — Syltetøj og Vaffel, — og eders Vittighed lyste over det landlige Taffel. — Lad disse Blade kalde tilbage — de henrundne Dage, — da Munterhed og Skrantenhed, — Glæde og Vrantenhed, — Overgivenhed og Trøstighed, — Hengivenhed og Lystighed, — Geburtsdags-L'hombrene og Onsdags-Whisten, — Jordbærret paa Ranken og Apricosen paa Qvisten, — Maaneskinnet og Aftenrøden, — Paa skeægget og Julegrøden, — hvert Skud, hvori vi forgrenede, — hver Glut, som Gud os forlenede, — os mer og mere forenede. — Lad disse Blade kalde tilbage — de henrundne Dage, — samle — det Gamle, — fæste — det Næste, — gjæste — det Ny og hvad endnu kan reste, — samt anbefale mig paa det Bedste — til alle nordsjællandske Præstekoner og Præste. — Vi leve her, som I

sagtens kan tænke, — som en Hund i sin Lænke. — en Fugl i sit Bur. — vor hele Opmtuntring er den gamle Madam Suhr. — Det flyger — og ryger, — knærker — og værker, — hvæser — og blæser; — istedenfor at leve, jeg læser; — Brændet er vaadt, — Tørven lugter ikke godt, — Brødet er raat, — Melkefadet blaåt, — Børnenes Næser fulde af . . .; — alle Blade ere faldne af Rosen; — Posekiggerne føle paa Posen; — Tiggerunger løbe omkring med Lasen — om Hasen; — vores Præst er ikke engang en Æsel, men et Asen, — og Byfogdens nye Selectøj hele Julestadsen. — Men du, Gud være lovet! — er lykkelig med dit skaldede Hoved, — og med dig er lykkelig Dine: — din muntre, overgivne Thrine, — mere vant til Børn end til Mavepine; — din nye Frøken, — der, hvis du har glemst den, kan lære dig Brøken; — Faster — i Sengens varme Plaster; — Hanne — med den kloge Pande; — Nicoline og Emilie, — den ene en Conchilie, — den Anden en Lilie; — Rasmus og Mølle, — en Prygl og en Kølle; — Jacobus, — der studerer paa sin Globus, — og endnu Mange, — som ikke mine Rim kan lange. — Ja, du er lykkelig. — det siger jeg udtrykkelig, — og han, som gjorde dig Marken grødende, — Svinet fødende, — dit Hjerte elskeligt og glødende, — han vogte og bevare — med sine Engles Jule- og Nytaarssskare — dig og Dine, — saavelsom mig og Mine; — han i det nye Aar os lette — hvad vi skal bære, som han har gjort i dette; — han knytte med sin Haand — uopløseligen vore Venskabsbaand — og blæse paa os med sin Aand!

Nysted, den 24de December 1837.

Til Isak Sidenius.

Mit Brev jeg sender — til en Herrens Tjener, — en af de bedste, jeg kjender, — den kjæreste blandt mine Venner. — Jeg vilde blive, — til Alting rigtig kom ilive, — og ventede med Villie, — til den hvide Pindselillie, — Hyacintherne og Violerne — kom i Kjolerne, — til Vinterstøvet var blæst af Bogreolerne, — til mit Inderste var udluftet — og gjennemduftet, — til mit Øre var vakt af sin Dvale — ved Frørernes Tale — og ved Slaget af Nattegale. — Nu iler min Muse, — medens Kilderne suse, — til de værsevske Bakker og Gjæstehuse; — hun flyver i eders Midte — og kan i Hast ikke hitte — Ord, smukke nok til din kjære Thrine, — Hanne, Emilie og Nicoline, — til samtlige Sønnerne, til Faster, kort sagt til dig og Dine; — Ingen er glemst, selv ikke de Mindre, — hvis Navne jeg ej kan erindre; — hun bringer med venlig Stemme — Hilsen fra os alle herhjemme — (at det ogsaa er dit Hjem, kan du ej glemme), — fra vore grønne Strande, — Indsøer og Vande, — fra Højene og Kampestenene, — fra Skovene og Blomstergrenene, — fra Kirkemuren — og Agerfuren, — fra Rosen- og Hvidtjørnene, — fra alle Børnene — og, hvad jeg neppe behøver at melde, — fra din gamle Doctor og hans Ægtefælle. — Du trækker Musen til en Side — og gad nok vide, — hvordan vi leve og lide. — Nu vel, hun sukker — et enkelt Suk, som naar en Rørdrum klukker, — hun sænker Brynet, — Munden bliver lidt tvær og trynet; — du bekymres ved Synet. — Dog hurtig glatter sig Ansigtet blidere. — hun taler videre: — Din Doctor lever som andre Benvridere — og Stensnidere, — Pulsfølere og

Receptølere; — han har endnu Haar paa Toppen, — Kjole paa Kroppen; — men som en Flaske, der mangler Proppen, — er Gejsten, den oplivende, — i Næsen og Hjertet rivende, — den digtende og skrivende, — fremadilende og drivende, — henrunden, saa neppe Lugten spores paa Bunden, — og der er vel intet tabt derved i Grunden. — Hans Kone, ved du, formerer — sig aarlig som en Svibel, skjøndt hun dog endnu saa taalelig florerer, — med Skuldre hvide og runde, — med Tænder, som er friske og sunde, — med en naturlig Krøllebesætning, — med Nakkehaaret lange Fletning, — med Kjolens Nedringelse, — Barmens Optvingelse — og, hvis du det for Noget regner, — med de bekyndte Sommerfregner. — Den ældste Søn Carolus — sluger daglig en Undervisningsbolus, — for ej at sige Pille, — og tolv Tvebakker spiser Clara, den mindste Lille. — Emma har flere Dyder — end egentlige Lyder — og broderede til Bedste for de vandlidte Jyder. — Marie . . . Tilgivelse! — det Stof er for mat til Beskrivelse; — lad dig nøje med Antydelse, — at hun og Thekla er mere Husets Forhaabning end Prydelse, — leve uden Fortrydelse, — anseende Livet endnu som en Nydelse. — Doctorens Bellig er mindre vederstyggelig, — men for mig ej synderlig hyggelig; — prosaisk er alt vort Ejende, — Ukrudtet som ifjor, i Haugen det Overvejende. — Men Doctoren selv? raaber du, mere om ham! — Han er min Blusel, hvisker Musen, min Skam: — Kalvesteg slugende, — over Aviserne rugende, — Sophapuderne knugende; lad den Streng fare! — jeg vil helst Beretningen spare. — Dog idag var en Undtagelse, Kjære! — han var som han burde være, — i

hans Hjerte var en Vederqvælgelse, — en sød og sværmerisk Bevægelse, — han skrabede Mosset af Kirsebærtræerne, — for at se Aaens Bugter rejste han sig paa Tærne, — han strøg sig Haaret fra Panden, — han gav alle Sorgerne Fanden, — greb Pennen — og skrev til Værsløv til Vennen. — Send ham nu snart en Foraarsepistel, et Hyrdebrev, en Formaning og Paamindelse, — bring ham til Besindelse, — til sine Synders Erkjendelse, — til Omvendelse, — og jeg velsigner dine Ord og din venlige Sendelse.

Saxkjøbing, i Foraaret 1839.

Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa hendes Fødselsdag.

Den 1. Januar 1840.

Paa en Dag, der er bestemt til Lykønskninger og Forøringer, — til Kjærligheds og Hengivenheds følsomme Erklæringer — og skulde være fri for alle kolde Besværginger, — for alle Livets destoværre bitre Belæringer, — var det Bestemmelsen for dette Blad, — naar man skilte det ad, — at det skulde indeholde noget »jeg ved nok hvad«, — noget moderne æsthetisk — og dog gammeltdags ethisk, — noget tiltrækkende magnetisk, — egentlig poetisk — og om det var muligt virkelig prophetisk; — noget man ikke kunde læse uden at smile, — noget, der ikke traf som en Tordenkile, — men hvori dog hørtes Klang af Apollos Pile, — noget, der ikke mindede om kritiske File, — men om varme Sommerbølger, der ile — og i en yndig Natur indbyde til Hvile; — det skulde forsvare sin Plads — ved Siden af

en Krands og et Blomsterglas; — det skulde være tilpas — mellem de udsøgteste Sager — i et Skjønheds-Lager; — uden at være anstrengende, — paatrængende — eller overhængende, — skulde det harmonere — (for ikke at sige concurrere) — med hvad de fineste Hænder brodere, — med hvad taknemmelige Hjerter — ved Nattens ensomme Kjerter — have udgrundet — og udfundet, — omdisputeret — og udspeculeret, — men hvad neppe Nogen før i Dag har udspioneret; — det skulde, for at sige det Højeste — og angive Alt paa det Nøjeste, — paa en af Aarets faureste Feste — passe for den Bedste; — det skulde, skjøndt gjennem en Pen, der hører til de strideste, — ikke uskyldig-

hvideste, — tale til den Blideste; — det skulde, skjøndt kommen fra en af de Uregerligste og Vildeste, — ikke saare den Beskedneste og Stilleste; — det skulde ønske Held og Lykke — over den, der fortjener alle Glæders Smykke; — det skulde vise hen i Tiden — og pege paa Alt ved Siden, — der i skjønne Omflettelser — er fuldt af rige Forjættelser; det skulde være Billedet af alle Gavers Rundhed; — det skulde love Karskhed og Sundhed; — det skulde være den sande Veltalenheds Eftertrægtelse — og udtrykke Følelser af Hengivenhed og Højagtelse. — Det var Fornemmelsen — af hvad det skulde og burde; det var Bestemmelsen, — Maalet, som sattes. — Tilgiv, Fuldførelsen fattes!

Oversættelser.

Kjærlighed og Gjenkjærlighed.

Hvortil denne søde Smægten,
Naar du ikke selv er skudt?
Har du da saa megen Glæde
Af at se os sukke, Glut?

Vel fortæller man, at, skjænkes
Hjertet, skjænkes Freden bort;
Dog hvo ensom kun vil leve
Kommer meget mer tilkort.

»Skjønhed med Forstanden parret
Ofte fejl af Sigtet gaar;
Mangt et ærligt Hjerte vælger
Hvad i Tiden ej bestaar.«

Lad dem raade kun, at være
Meget varsom, meget stiv!
Leve efter Andres Regler,
Det er et elendigt Liv.

Elsk da Chloris! elsk i Tide
Den, som elsker dig igjen,
Den, som uden Modstand giver
Dig sit hele Hjerte hen.

Elske højt og tro hinanden,
Hvilken himmelsk Tidsfordriv!
Den, som uden Elskov lever,
Fører et elendigt Liv.

Hanns Assmann von Abschutz.

Elskovsdød.

»Nogle dræbe Staal og Kugler, *
Andre her paa Verdens Ø
Bringer Hjertesorg til Graven —
Elskov gjør, at jeg maa dø.»

Mangen maa sit Liv udaande
I den dunkelgrønne Sø;
Jeg for Galatheas Fødder:
Elskov gjør, at jeg maa dø.«

Saadan klaged han sin Smerte
Der, hvor Roser Vejen strø;
Sagde med bedrøvet Hjerte:
»Elskov gjør, at jeg maa dø.«

Haarde Stene blev bevæget,
Men ubøjelig hans Mø;
Echo raabte gennem Skoven:
»Elskov gjør, at jeg maa dø.«

Hanns Assmann von Abschutz.

Den Troløse.

Det var langt fra, jeg søgte ham —
Det faldt jeg aldrig paa;
Jeg smilte ikke mer til ham
End til Enhver, jeg saa.
Jeg valgte ikke selv min Plads;
Ved Bordet sad vi To,
Og, Himmel! jeg har aldrig hørt
En Røst saa sød, saa — o!

Ved Dandsen siden var det mig,
 Han valgte sig igjen;
 Jeg hørte den forførende,
 Den hulde Røst igjen;
 Han førte mig til Siden hen
 Og hvisked med et Suk,
 At aldrig, aldrig saa han før
 En, som han fandt saa smuk.

O, hvorfor sagde han dog det?
 Han smigred sagtens — men
 Hvergang han gik, hvor længtes jeg
 At høre ham igjen!
 Mig undred, at hvert Selskab blev
 Mig til en tom Allarm,
 At Vejen kjeded mig, naar ej
 Jeg gik den ved hans Arm.

Ak, jeg har gjættet Grunden nu!
 Hvi mon jeg nødig kom
 Til mine Søstres Samlingsplads,
 Men helst gik ene om?
 Hvi krøllede jeg vel mit Haar?
 Hvad gjorde, at jeg glad
 Paa det studerte, han fandt smukt?
 Hvad — uden Elskov? hvad?

O, kjende Verden, Mænd især,
 Det har jeg lært for sent!
 Jeg troede, hvert et Smil var sandt,
 Hvert Ord alvorligt ment.
 Han talte om sin Kjærlighed —
 Jeg det for Sandhed tog
 Og drømte ikke om, hvor tidt
 Hans Røst alt før bedrog.

Han smiler til en Anden nu
 Og siger hende alt
 Det Søde, ak! som fordums Tid
 Jeg troede mig kun gjaldt.
 O, hun er ogsaa meget smuk!
 Jeg dadler ej hans Smag

Og tvivler ej, hun vindes let
 Ved et saa sødt Bedrag.

Thomas Haynes Bayly.

Kjærlighed i Ord og Gjærning.

O, ej den Elskovsed, du svor,
 Kan lindre al min Nød,
 Vis mig i Gjærningen dit Ord,
 Hvis du ej vil min Død!

Forgjæves du befaler Ro
 Og Stilhed i mit Bryst;
 Gjenkjærlighed, det maa du tro,
 Kun skaffer Fred og Trøst.

Og kan jeg ej dit Hjerte faa,
 Er det ej dit — tilgiv!
 Min Elskov kan, vil ej forgaa,
 Men vel mit arme Liv.

Aphra Behn.

Fordømte Vaar!

Fra Vindvet saa jeg hen til hendes,
 Saa længe Vinteren vared nys;
 Vi elskede uden at kjendes,
 I Luften krydsedes vore Kys.
 Igjennem disse Qviste glade
 Vi stirred til hinanden hen;
 Men du gjengiver Træet Blade —
 Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

Nu dine Skygger for mig skjule
 Den Lysets Engel, huld og blid,
 Som jeg har set til sultne Fugle
 At kaste Korn ved Juletid.
 Hun kaldte dem, og deres Hoppen
 Var Elskovsvinket for en Ven.

O fagre Træ med Sne paa Toppen! —
Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

Var ikke du, saa saa jeg hende
Bered sig til Nattens Ro
Og frisk, som vi Aurora kjende,
At løfte tidlig sit Rideau.

Endnu hver Aften kunde succés:
Min skjønne Stjerne synker hen,
Hun slumrer ind, og Lampen slukkes —
Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

Jeg beder om en Vinter, Guder!
O, at jeg hørte muntre Knald
Af Haglen paa de blanke Ruder
Og saa de hvide Snefogs Fald!
Hvad nytte Skyerne, som ile?
Din lange Dag, hvad nytter den?
Jeg ser ej hende mere smile —
Fordømte Vaar! er du alt der igjen?

Beranger.

Til Mary i Himlen.

O Stjerne, du med dæmpet Glands,
Som elsker Morgnens første Gry,
Du smiler til din Dag igjen,
Jeg ser min Mary ej paany.
O fagre Skygger, som forsvandt,
Hvor hviler du med salig Lyst?
Ser du din Elskers lave Seng
Og hører Sukket fra hans Bryst?

Den hellige Time er ej glemt,
Ej glemt ved Sundets Bølgeslag
Det Sted, hvor vi hinanden traf
Den sidste Dag, Skilsmisssens Dag.
Ej Evigheden sletter ud
Mit Minde om hin Afskedsplet,
Dit Blik, vort sidste Favnetag —
Vort sidste? Ak, hvo tænkte det?

Af Grønsvær blød, behængt med Krat,
Steg Kysten i den varme Luft;
En Birkelund, den vilde Tjørn
Omsnoede Stedet med sin Duft.
Hver Blomst gad trykkes til et Bryst,
Hver Fugl sang Elskovs Melodi,
Indtil, for snart, den røde Sol
Forkyndte, Dagen var forbi.

Endnu midt i fortvivlet Sorg
Husvaler mig hin skjønne Drøm;
Tid gjør kun Følelsen mer stærk,
Som Floden dybes af sin Strøm.
O fagre Skygge, som forsvandt,
Hvor hviler du med salig Lyst?
Ser du din Elskers lave Seng
Og hører Sukket fra hans Bryst?

Robert Burns.

O, du er lig en Rose rød.

O, du er lig en Rose rød,
En Rose rød, min egen Glut!
O, du er lig en Melodi,
Sødt sunget til en Spaniers Luth!

Saa smuk som du, saa smuk som du,
Ak, saa forliebt er jeg!
Til alle Søer er tørret ud,
Saalænge elsker jeg dig.

Til alle Søer er tørret ud,
Til Klipperne smelte hen,
Saalænge vil jeg elske dig,
Saalænge, min Hjertensven!

Og far nu vel og lev nu vel
Og græd ikke blot, men smil!
Jeg kommer igjen, jeg kommer igjen,
Om det var titusind Mil.

Robert Burns.

Forandret Sind.

Jeg var en Jomfru Egensind
 Med et balstyrt Indre;
 At give, faldt mig aldrig ind,
 At tage, endnu mindre.
 Og Himlen ved, hvoraf det kom,
 Jeg var ej mindste Smule from.

Da kom en nybagt Officer
 Med Fipskjæg paa sin Hage,
 Han vidste paa en fin Manér
 At give og at tage.
 Og Himlen ved, hvoraf det kom,
 At jeg paa een Gang blev saa from.

Jeg mærked mig hans Øjekast,
 Hver lille Ytring af ham;
 Greb han min højre Haand, i Hast
 Den venstre med jeg gav ham.
 Og Himlen ved, hvoraf det kom,
 At jeg paa een Gang blev saa from.

Til Nøddeskoven med min Ven
 Fra mine Søstre drog jeg;
 Jeg gav mig i hans Arme hen,
 Og ham i mine tog jeg.
 Og Himlen ved, hvoraf det kom,
 At jeg paa een Gang blev saa from.

Jeg sank i Græsset paa hans Skjød,
 Ham tusind Kjærtegn viste;
 Jeg gav ham Kjærnen af min Nød,
 Og den af hans jeg spiste.
 Ak, Himlen ved, hvoraf det kom,
 Jeg blev bestandig mere from.

Da hørtes gennem Skov og Hæk
 Min Moders Raab i Tide;
 Hvad ellers let var givet væk
 Og taget — hvem kan vide!
 Vor Herre ved, hvoraf det kom,
 Jeg blev med eet uhyre from.

Bürger.

Uvejret.

(Digtet den 11te October 1809, om Natten i
 Tordenvejr, da Føreren havde forfejlet Vejen
 til Zitzza, nær Bjergkjæden, der fordum kald-
 tes Pindus, i Albanien.)

Hør Nattestormen vild og vred
 Om Pindus' Klippefod!
 Harmfulde Skyer strømme ned,
 En Himlens Straffeflod.

Vor Fører svandt — kun Lynets Blink
 Viser i Mulm og Nat
 Vandfaldets Skum, den stejle Brink
 Og Fjeldets sorte Krat.

Var det en Hytte, som vi saa,
 En Hyrdebolig lav?
 Velkommen var den usle Vraa.
 Men nej — en tyrkisk Græv!

Min bolde Landsmand — o hvor kjæk
 I Stormens vilde Favn,
 Igjennem Fossens Brøl og Skræk
 Han raaber Englands Navn!

Fra Fjende eller Ven — et Skud!
 Nok et! — En Prøve paa
 At kalde Bjergets Hyrder ud
 At lede til en Vraa.

Forgjæves! Under Tordners Strid
 Hvem hører vort Signal
 Og vover sig ved Nattens Tid
 Til Bjergets øde Dal?

Og hørtes det, hvo steg vel nu
 I dette Farens Gab
 Og drømte ej med frygtsom Hu
 Om Røverdaad og Drab?

Se Glimt i Glimt! rædsomme Pragt!
 Højt voxer Stormens Larm.

Og dog een Tanke end har Magt
At holde Sjælen varm.

Mens Vejen gaar i Regnens Øs
Paa stejlest Skrent med Gru,
Mens alle Tordner buldre løs —
Florenza, hvor er du?

Kun ej til Søs, min Hjertenskjær!
Dit Skib vist skyndte sig:
O, at den Storm, som raser her,
Alene træffe mig!

Scirocco blæste, da din Mund
Jeg trykked sidst til min,
Og hurtig over Hav og Sund
Den drev din Slup saa fin.

O, du er frelst! Alt længe nu
Dig favned Spaniens Ø:
Haardt, om en Yndighed som du
Flakked paa salten Sø!

Men da jeg her erindrer dig
I Storm og Tordenluft,
Som dengang Salen hvælved sig
Om os med Sang og Duft —

Se fra din Villas hvide Mur
I dit frigjorte Land,
Se stundom fra dit Jomfrubur
Ud paa det mørkblaa Vand:

Tænk paa Calypsos Klippekyt,
For mig saa kjær, som dig;
Skjænk tusind Smil hvem du har Lyst,
Men gjem et Suk til mig!

Og mærker din Tilbederhær
Et Blik med Tungsind i,
En halvfødt Taare og et Skjær
Af sød Melankoli,

Smil snart igjen; lad ej forstaa
Den Gjak, der nærmer sig,
At der var En, du tænkte paa,
Hvis Tanke kun er dig!

Thi er end Smil og Taarer eet
For Hjerterqual, som min,
Min Sjæl dog leder vidt og bredt
Tungsindig efter din.

Byron.

Parisina.

Det er den Time, Nattergalen
Fra Busken hæver højt sin Røst;
Det er den Time, Elskovstalen
Sødt trænger i det aabne Bryst.
Vindpustet og Vandboblen rører
Den Streng, man helst i Løndom hører.
Hvert Blomster er af Duggen vaad,
Og henad Himlen flyder Stjernegraad.
Og mere dybt er Bølgens Blaaf, og Løvet mere brunt og graaf.
Den halve Lysning Himlen har,
Uvis, om mere mørk end klar,
Som naar, hvor Solen nys nedgik,
Tusmørket smelter hen for Maaneblik.

Men det er ikke Vandets Fald,
Som lokker Parisina fra sin Hal;
Det er ej for at se paa Himlens Stjerner,
At Fruen fra Buret sig natlig fjerner;
Og hvis hun sidder i Lysthusets Hyld,
Det er ej for den fulde Blomstrings Skyld.
Hun lytter — men ej efter Nattergale,
Skjændt vel efter fuldt saa sød en Tale.
Der rasler et Fodtrin blandt Løv og Ranker —
Hun blegner, og Hjertet stærkere banker.

Der hvisker en Røst — et Øjeblik end,
 Og hun skal mødes med sin Ven;
 Forbi — han ligger for hendes Fødder.

Og hvad er Verden dem ved Siden
 Med alle Skiftninger af Tiden?
 Dens Jord og Sky, dens levende Vrim-
 mel

Er Intet nu mod deres Himmel.
 De ændse oven, nedén, rundtomkring,
 Som Døde, om dem Ingenting;
 Som var forsvunden hver en Anden,
 De aande ene for hinanden.
 Saa ægte Suk er der paa deres Læbe,
 En Fryd saa dyb, at, svandt den ej i
 Hast,

Dem vilde saligt Afsind dræbe,
 I Flammen deres Hjerter brast.
 Om Brøde, Fære — kan de dømme
 I dette Hav af kjælne Drømme?
 Hvo følte denne Storm i Sjælen
 Og frygted, standsede med Dvælen?
 Hvo tænkte paa det Flygtige deri?
 Og dog — nu er det alt forbi!
 Ak, vi maa vaagne, før vi lære,
 At den Slags Timer komme aldrig mere!

Med mangt et smægtigt Blik forlod
 de Løvet,
 Som deres brødefulde Glæde vidste;
 Og, skjønndt med Haab og Ed, de var be-
 bedrøvet,
 Som om den Afsked var den sidste.
 De dybe Suk, det lange Favntags Lyst,
 Der nu gad vare evig, Bryst mod Bryst,
 Da Parisina frygter, ingen Straale
 Af Himlen mer kan hendes Ansigt
 taale,
 Som om hver mild, medvidende Stjerne
 Betragted hendes Fejltrin fra det
 Fjerne —
 De dybe Suk, det lange Favntags Lyst

Til Pletten lænker dem, Bryst imod
 Bryst.
 Men det maa ske, de maa med Smerte
 Adskilles, med det tunge Hjerter,
 Med al den Gysen, kold som Døden,
 Der immer følger efter Brøden.

Til lønligt Leje Hugo iler,
 Forelsket i hvad ej er hans;
 Men hun et skyldigt Hoved hviler
 Ved Siden af troskyldig Mands.
 I Feberhede Blodet strømmer,
 Med Luekind, i Skræk, hun drømmer;
 Hun mumler i urolig Vaande
 Et Navn, hun tør ved Dag ej aande,
 Og griber, bævende af Lyst,
 For en Forsvunden, om sin Husbonds
 Bryst.

Og han, vakt af de kjælne Hænder
 Og lykkelig i Tankerne, miskjender
 De drømmende Suk, Kjærtagnetts Varme
 For dem, han ellers fandt i hendes
 Arme,

Og kunde over hende fældet Taare,
 Som, selv i Søvn, elsked ham saa saare.
 Han favner Soversken, som blusser,
 Han lytter, trykt til hendes Bryst;
 Han hører — Hvi mon Fyrst Azo
 studser,

Som hørtes Erke-Englens Røst?
 Vel maa han studse — værre Dom
 Vel neppe fra Basunen kom,
 Naar han skal vækkes af dens Tone
 Og staa af Graven for Guds Throne;
 Vel maa han studse — hans Fred paa
 Jorden

Er dømt til Flugt ved denne Torden;
 Den Søvnens Hvisken vidned ham
 Om hendes Skyld og Azos Skam.

Hvis var det Navn, der over Pudén
 Lød gyseligt som Bølgens Tuden,

Paa hvem hun, fuld af Omhed, tæn-
ker —
Han til ved hendes Side der i Lænker!
Det svulne Øje ej, som Taaren hyller,
Før hende selv mer end for ham sig
fylder:

De Silkelaag, hvorpaa
En Aare slyngede sig blaa
Og gennem glattest Hvidhed flød,
Som nogentid til Kys indbød,
Nu synes hede, rødblaas bøjet
At trykke snarere end skygge Øjet,
Der straalers tungt og fyldt, jo mer
Sig Taarer samle fler og fler.

Og han for hende havde ogsaa
grædt;

Men hvo, som ham betragted ret,
Saa ej, hvad end han følte, Sorgens
Træk:
Med oprejst Pande stod han høj og
kjæk.
Hvad Qval end bragte Hjertet til at
gyse,

Han lod sig ej af Mængden kyse.
Men se paa hende turde han ikke;
Det var Erindring kun om Øjeblikke —
Hans Brøde — Elskov — Stilling nu —
Hans Faders Had — Alverdens Gru —
Hans Lod for evig og hans Skæbne
nu —

Og hendes — hendes! Han turde ej se,
Ej kaste et Blik paa hendes Pande;
Thi ellers vilde Hjertets Ve
Den stolte Holdning overmande.

Og Azo talte: »Endnu igaar
En Viv og Søn velsigned mine Aar;
Men denne Morgen har forandret Tin-
gen:
Før Dagen hælder, har jeg ingen.
Mit Liv skal tæres ensomt hen;

Dog, lad det ske — det er ej stort!
Der aander ingen Fjende eller Ven,
Som gjorde ej, hvad jeg har gjort.
Hvert Baand er brudt, men ej af mig.
Lad fare det! — Min Dom er Døden!
Hugo! alt Præsten venter dig,
Og saa — betalt er Brøden.
Bort! Lad til Himlen dine Bønner ven-
des;

Førend dens Aftenstjerner tændes,
Prøv, om du kan tilgives der!
Dens Naade skjænke dig sin Aflad her!
Saavidt sig strækker Jordens Ø,
Er ej en Plet, hvor jeg og du
En Time sammen kunde aande nu.
Farvel! Jeg vil ej se dig dø.
Men du, Elendige! skal se ham dø.
Bort! — fast svigter mig min Røst —
Gaa, Qvinde med det gejle Bryst!
Ej jeg, men du hans Blod udgjød.
Gaa, hvis det Syn du kan udholde,
Glad ved et Liv, jeg lader dig beholde!«

Og her stolt Azo skjulte Panden,
Thi Aaren svulmede og slog,
Som om en modsat Retning Blodet tog
Og hedt tilbage i hans Hjerne jog;
Og derfor bøjed han sig ned, og for sit
Bryn
Han skjælvende en Stund holdt Haan-
den,
At skjule sig for Mængdens Syn.
Men Hugo, lænkebunden, Armen hæved,
En stakket Frist han af sin Fader kræ-
ved
At høres i; skjøndt stum, tilsteder
Ham Fyrsten det, hvorom han beder.

»Tro ikke, at jeg frygter Døden —
Thi du har set mig ved din Side
Blodstænket over Valen ride,
Og dette Glavind, Trælle sled

Af mine Hænder, som du ved,
Har udøst mere Blod for dig og Dit,
End Øxen kan besudles af for mig og
Mit.

Tag, hvad du gav, igjen tilbage —
En Skjænk, jeg ikke takker for! Ej
glemte

Er, maa du tro, min Moders Klage,
Forskudte Elskov og forspildte Ære
Og hendes Afkoms Arv af Skam.
Men hun er der, hvor hendes Søn
Og din Medbejler snart skal være;
Et Hjerte og en Hals, som bløde,
Skal vidne for dig fra de Døde,
Hvor trofast og hvor dyrebar
Som Elsker du og Fader var.
Vel sandt, jeg mig mod dig forbrød —
Men Ondt for Ondt! Det ej fortrød
Det andet Offer for dit Overmod,
Den Brud, du mig fratage lod:
Du saa og tilbad hendes Ynde,
Og med min Fødsel, just din Synd, du
jog

Dyb Skjændsel over mig og Æren tog;
Jeg var en Usling, hende altfor slet,
Fordi, sandt nok, jeg ej min Ret
Gødtgjøre kunde til dit Navn
Som Arving af din Fyrstestol.
Og dog — var blot en kort Tid min,
Der skulde straale om mit Navn
Selvvunden Glands — en bedre Sol,
En større Sejerskrands end din.
Et Sværd var mit, og i min Magt
Er der en Aand, saa uforsagt
Og vel saa værdig Fyrstekroner,
Som i din Slægts Baroner.
Ej altid mest foruden Dadel
Var Riddersporen hos den gamle Adel;
Og min har sporet Gangeren frem
Langt foran Fyrster og alle dem,
Naar Pauken klang, og Kampskriget
lød:
»For Estes Banner Sejr eller Død!«

Jeg vil ej Forsvar, vil ej Rettergang,
Ja, ej bønfulde vil jeg dig engang
Om nogle Timers eller Dages Frist —
De rulle med mit Støv dog hen tilsidst.
Den Slags Henrykkelse, jeg nylig nød,
Kan endes kun, og gjør det og, med Død.
Lad end mit Navn, min Fødsel være
ringe

Og dit højbaarne Slægtskab tvinge
Til Væmmelse og til Foragt;
Dog i mit Ansigtstræk — giv Agt! —
De finde Spor, min Faders Ansigt lig,
Og i min Aand — Alt ligner dig:
Fra dig den Hjertets vilde Tvist,
Fra dig — hvi stirrer du saa vist? —
Fra dig i al sin Fylde stammer
Min Arm af Styrke og min Sjæl af
Flammer;

Du gav mig Liv ej blot, men du
Gav det, som gjorde din mig mer endnu.
Se her din brødefulde Bryndes Løn:
Gjengjeld i din dig altfor lige Søn!
Min Sjæl er ej Bastard; thi min
Afskyer al Tvang, som din.
Og dette Aandedrag, den flygtige Gave,
Som du saasart igjen vil have,
Jeg agted ikke mer end du tilvisse,
Naar Hjelmens blinkede om din Isse,
Og vi jevnside rede
Henover faldne Mænd i Slagets Hede.
Hvad er forbi, er Intet, og tilsidst
Er det, som kommer, det, som gik;
Dog gad jeg dengang lukt mit Blik:
Thi skjændt min Moder du bedrog
forvist
Og min bestemte Brud for dig tog hen,
Saa føler jeg, du er min Fader end;
Var Røsten streng, som fra din Læbe
kom,
Ubillig var dog ej din Dom.
Begyndt i Synd, i Skjændsel endt.
Ens er mit Liv udslukt og tændt:
Som Faderen synded, synded Sønnen,

Og ham for begge rammer Straffelønnen.
 Min Brøde ser vel rædsomst ud —
 Men mellem os maa domme Gud!«

Han taug, og med korslagte Arme,
 Som klang af Lænker, stum han stod.
 I Kredsen rundt om Thronens Fod
 Var ingen Mand, hvis Øre
 Koldsindig denne Raslen kunde døje;
 Til Parisina — ak, den Arme!
 Tiltrak sig atter hvert et Øje.
 Kunde hun saadan hans Dødsdom høre?
 Bleg, sagde jeg, stiltiende stod hun,
 Til Hugos Men den levende Grund.
 Vidtaabne hendes Øjne saa
 Ej fra den Plet, de stirred paa,
 Og aldrig sank de skjønne Laag,
 At skjule Blikket eller skygge dog;
 Men om et Blaaf af dybest Farveskjær
 De hvide Kredse voxte mer og mer,
 Og der med Blikke som af Glas hun
 stod,
 Som var der Is i hendes størknede Blod;
 Mens af og til bestandig gled
 En Taare, stor og hastig samlet, ned
 Fra Øjelaagets lange, mørke Rand —
 Det maa man se, det kan man ej for-
 tælle,
 Og de, som saa det, undres maa for-
 sand,
 At slige Draaber fra et Øje vælde.
 Hun prøved paa at tale, hendes Røst
 Blev qvalt i det udspændte Bryst;
 Dog syntes, i det sagte, hule Suk, hun
 drog,
 Som hele Hjertet vaanded sig og slog.
 Det var forbi — hun prøved det igjen,
 Da brast i et langt Skrig al Røst, og
 hen
 Paa Jorden som en Sten hun faldt,
 Som Billedstøtten fra sin Grundvold
 revet,
 Mer lig en Ting, der aldrig leved

— Et Monument af Azos Viv —
 End hende med det arme, brødefulde
 Liv,
 Hvem hver en Følelse som Spore gjaldt
 Til syndig Daad, men som ej havde
 Magt
 At bære dens Opdagelse og dens Foragt.
 Og dog hun leved, ja, for snart kom
 Timen.
 Der endte den dødlignende Besvimen,
 Men bragte ej Fornuft: hver Sands
 Ved Rædsdens dybe Rysten gik i Staa.
 Som Buestrengen, man i Regnen
 spændte,
 Forfejler Maal og Skud,
 Hver svækket Trevl i Hjernen sendte
 Vildfarende sin Tanke ud:
 Fortiden sort, Fremtiden mørk,
 Omblusset kun af Vanvidsflammen,
 Som Lynglimt i en øde Ørk,
 Hvor Midnatsstorme kjæmpe sammen!
 Hun frygted, følte Skræk og Gru,
 Rædsomme Byrder tynged hendes Hu,
 Hun vidste, Synd og Skam var mellem
 dem,
 At der var En, som skulde dø — men
 hvem?
 Det var forglemt. Mon selv hun leved
 end?
 Var det endnu den samme Jord, de
 samme Mænd,
 Den samme Himmel? Hvor forvirret!
 Eller var det Fjender, disse der, som
 stirred
 Foragtelig med Kulde
 Paa Blik, dem forhen vennefulde?
 Alting var ubestemt og uden Baand
 For hendes vankende, vildfarne Aand;
 Af Angst og Haab et Virvar uden Ende.
 Snart under Graad, snart Latter saa
 man hende,
 Vanvittig, stum i al sin Qvide,
 Med sorte Rædseldrømme stride;

Forgjæves dog anstregte hun sin Magt,
 Forgjæves kjæmped hun, at blive vakt.

Alt Klosterklokken ringer,
 Men drøvelig og svag
 I Taarnets Hul den svinger
 Og gungrer dybe Slag;
 Alvorlig de til Hjertet gaa.
 Hør! Sangen lyder allerede,
 Sangen for Døde dernede
 Eller for dem, der snart er ligesaa.
 For et Væsens Sjæl, som bortgaar,
 Ligpsalmen lyder, og Kirkeklokken
 slaar:
 Nær ved sit jordiske Maal han staar:
 Knælende ved Munkens Knæ
 (Munken flau at høre, ynkelig at se),
 Knælende ved Lyden af Klokken,
 Rundtom sig Vagten, foran sig Blokken,
 Og Bødlen med blottet Arm, for, naar
 han vil,
 Med stadig Kraft at kunne hugge til,
 Prøvende Øxens skarpe Bid
 Og hvæssende den paany med Flid;
 Mens Kredsen af en maalløs Mængde
 tættes,
 For ved en Faders Dom at se en Søn
 henrettes.

Endnu en Times Herlighed,
 Før denne Sommersol gaar ned,
 Der steg paa Rædselsdagen som til Spot
 Med renest Glands, skyfriest Blaaf;
 Dens Aftenlysning rød
 Sig over Hugos uheldsvangre Hoved
 gjød,
 Mens han, sit sidste Skriftemaal
 Fremstammende, med stille Taal
 Og angerfuld Hengivenhed
 Før Munken bøjes ned,
 At høre Ordet, som forkynder
 Tilgivelse den dødelige Synder.
 Som der han lyttende, nedbøjet laa,

Hans Isse Solen glimred paa,
 Og Haaret brunt i Krøller gled
 Halvt om den nøgne Nakke ned;
 Men mere stærk endnu den hvide
 Solstraale faldt paa Øxen ved hans Side
 Og funkled med en klar ætherisk Strime.
 O, det var en bitter Afskedstime!
 De Haardeste med Rædsel maate stride:
 Sort Brøde og retfærdig Dom —
 Dog gjøs det i dem, da den kom.

Nu ere alle Bønner sendt mod oven
 For den falske Søn, den Bejler saa for-
 voven,
 Talt hver Synd, læst hver Bøn, han
 vidste;
 Sig nærmer blandt hans Øjeblik det
 sidste.
 Kappen, den flagrende, først faldt
 Og nu de tykke, brune Lokker alt;
 Det er forbi, tæt er de ham afskaaren.
 Den Trøje, til det Sidste baaren,
 Det Skjærff, ham Parisina gav,
 Maa ham ej pryde i hans Grav.
 Alt det maa kastes nu tilside,
 Og omkring Øjet Klædet slaas, det
 hvide;
 Men nej — nej, denne sidste Skam
 Skal ikke overgaa hans Blik og ham;
 Al Følelse, der lod som slukt, paany
 Halvt vaagnede i dyb Afsky,
 Da Bødlens Hænder gav sig til og vilde
 Hans Øjne ved et Skjul fra Lyset
 skille:
 De havde til at skue Døden Mod.
 «Nej, eders er mit spildte Liv og Blod,
 Min Arm er lænket fast; men skik
 Mig ud af Verden med mit frie Blik —
 Hug!» og idet han Ordet sagde,
 Han Hovedet paa Blokken lagde.
 Det var det sidste Ord, da han sig
 bukked:
 «Hug!» og glimtende faldt Hugget —

Landede i Glædens Rige!
 Proponerer Skaaler, drik
 (Pligten at opfylde stræber)
 For de farlighede Blik,
 For de skjønhedsfyldte Læber!

En for Ellen, skjøndt ulydig
 Hun ej taalte at omarmes!
 En for Martha, sky og dydig;
 Gid hun, før du frier, varmes!
 En for Jane; hende svor
 Jeg i Vold mig helt med Sjælen;
 Hun er smuk, det var mit Ord,
 Og jeg ved, at hun er kjælen.

Fyld de dybe Glas, lad suse
 Dem med Vinens Diamanter,
 Som et Vrag, naar Storme bruse
 Vildt fra alle Verdens Kanter!
 Nok en Skaal for Kjærlighed
 (Jordens bedste Skat, det er den);
 Drik, lad Vinen strømme ned,
 Drik og drukn i Glæde Verden!

Barry Cornwall.

Er min Hjertenskjær paa Søen!

Er min Hjertenskjær paa Søen,
 For i Vest han eller Øst?
 Hav, i Nat mod Hjemstavns-Øen
 Vug ham paa dit Bryst!

Ingen Storm, ej Bølger vilde
 Taarn omkring den grønne Kyst;
 Alting være tyst og stille,
 Fuldt af Elskovs Lyst!

Bær du ham, som Luften bærer
 Fuglen til dens Rede tyst,
 Bær ham hen, hvor jeg begjærer,
 Til min Arm, mit Bryst!

Barry Cornwall.

Har I vel set min Hjertenskjær!

Har I vel set min Hjertenskjær,
 Med Liliepanden høj og from,
 Med Blik saa hellige, at Enhver
 Tilbad dem, som forelsket kom;
 Med Hals bag Lokkerne saa skjær,
 Som Sneen under Ravnens Fjær?

En Knop er hendes lille Mund,
 Den faure Roses bedste Pryd,
 Og hendes Røst er mere sød
 End fjerne Melodiers Lyd;
 Selv hendes Finger, hvid og smal,
 Har Elskere i Tusindtal.

Øjnene er et Stjernepar,
 Man kunde smykke Himlen med;
 Jeg venter deres Opgang her
 Hver Qvæld ved dette Samlingssted,
 At deres Straaler, naar hun vil,
 Paa mig kan sænke deres Ild.

Stjernrige, tause Aften, kom!
 Din Stund gjør Pigejertet ømt;
 Ryst over Skov og Bænk og Græs
 Dit Haar, af Duggen gjennemstrømt!
 Du væder ingen Blomst i Lund,
 Saa elskelig og sød som hun.

Ved Siden af os Svalens Bryst
 I dugget Rede trykker sig;
 Den sang sin Mage ned fra Sky,
 At quidre for min Mø og mig;
 Den flygter ej fra sine Smaa,
 Den kan vort Elskovsblik forstaa.

Allan Cunningham.

Den kjække Hak Humle.

»Gaa, søg i hin Bjergkløft,
 Hvor Bækkene risle —

Gaa, søg paa hin Fjeldskrint,
 Hvor Snogene hvisle —
 Gaa, søg hvor i Mørket
 Kun Stjerner sig vove,
 For der vil I finde
 Min Elsker at sove!«

I Dalen, paa Bjerget —
 Der fandt de ham ikke;
 Skjøn Jomfruer fulgte
 Med grædende Blikke.
 I lang Tid de jagted,
 Hvor Fjeldfossen stænker,
 Med Bolt og med Bøjle,
 At slaa ham i Lænker.

»Hin Borg jeg dig giver
 I Arv og i Eje,
 Blot vis os den Kløft, hvor
 Voldsmanden har Leje!« —
 Hvad skal jeg med Borgen,
 Med Taarnet, det skumle?
 Er det værd et Smil af
 Min kjække Hak Humle?

Hvedekagen og Mælken
 Og Blaabær jeg fandt ham,
 Og tyst i min tro Arm
 Jeg favned og vandt ham.
 Vogt jer, i hans Nærhed,
 I Krigsfolk! at tumle;
 Thi skarpt er hans Glavind,
 Min kjække Hak Humle.

De Hestene ordned,
 De drog sig tilbage;
 Bagefter red Fruer
 Og Frøkner med Klage.
 Men dybt i Bjergkløften,
 Hvor Bækkene mumle,
 Jeg bor hos min Elsker,
 Den kjække Hak Humle.

Allan Cunningham.

Matrosfruen.

Kom, Pige, snør dig rank,
 Stik Vimpel paa din Hue,
 Kom, snør dig rank og rund
 Og vær Matrosens Frue!
 Vort er det vilde Hav,
 Fra Grønland til Havanna,
 Og der regjere skal
 Du som min Dronning, Anna!

Betragt mit flinke Skib,
 Det hedder Magdelone;
 Min Dronning bliver du,
 Det bliver kun min Kone.
 For fulde Sejl, pas paa,
 Hun gjør os Vejen banet
 Og kroner mig i Storm
 Til Drot paa Oceanet.

En Snes søvante Folk
 Fra Danmarks Kyst jeg ejer;
 Jeg sejler stolt og trygt,
 Hvor Dannebrog vajer;
 Jeg vinder Sølv og Guld;
 Glad gaar det over Voven,
 Med alle Sejl sat til,
 Og Luntten til Kartoven.

Kom ned til Sydens Ø,
 Den hede Sol at føle,
 Kom med, min Glut, og hør
 En indisk Ko at brøle;
 Til Brænde tag Canel,
 Hver Aften drypper Manna,
 Forgyld dit Kammergulv
 Og vær vor Dronning, Anna!

Allan Cunningham.

Sømandssang.

Vaadt Skjøde og et Hav i Skum,
 En Kuling, som staar fast
 Og fylder os det hvide Sejl
 Og bøjer ranken Mast,
 Og bøjer ranken Mast, min Gut!
 Afsted, grib Rorets Træ,
 Lad Skibet flyve som en Ørn,
 Det gamle Land i Læ.

»O, give Gud dem bliden Bør!«
 Skreg mangen fager Mø.
 Jeg ønsker mig en stiv Nordost
 Og Saltets svære Sø,
 Og Saltets svære Sø, min Gut!
 Og Skuden tæt og fri.
 Vort Hjem er Verdens store Hav
 Og raske Sømænd vi.

Den gule Luft betyder Storm,
 I Skyens Mulm er Lyn;
 Musiken spiller op, Matros!
 Hør Blæstens skarpe Hvin,
 Hør Blæstens skarpe Hvin, min Gut,
 Og fjerne Tordners Brum!
 Vort Palads er den hule Eg,
 Behængt med Havets Skum.

Allan Cunningham.

Legende.

I Bayerlandet, i Ingolstad
 For sit syge Barn en Kvinde bad.

Hun førte ynkelig Kjære og Klage
 Baade om Nætter og lyse Dage.

Til Kirkehallen hun aarle gaar,
 Der hvor Gudsmoder med Barnet staar.

Hun kasted sig grædende ned paa Jord:
 »O, lad mig ej miste mit stakkels Nor!

Forbarm dig, Naadige! skjænk mig
 Trøst;
 Du holder jo selv et Barn ved dit
 Bryst.«

Hun bad til vor Frue i Dage, tre;
 Men værre blev Barnet i alle de.

Og paa den fjerde maatte det dø;
 Det skulde ej trives paa Verdens Ø.

Men medens Orglet saa lifligt klang,
 Mens Klokkerne gik, og Choret sang,

Til det hellige Billed den Arme gik,
 Tog Barnet bort med et dunkelt Blik

Og skyndte sig hen i en mørk Korsgang,
 Stod der tre Timer, mens Orglet klang.

Saa gik hun atter til Altret hen
 Og gav Gudsmoder Barnet igjen.

»Du havde ej før Barmhjertighed;
 Hvordan det smerter, nu du ved,

Hvordan det smerter en stakkels Mor
 At savne sit lille spæde Nor.«

Falck.

Levende Minde.

Et Baand, en Sløjfe, som den Smukke
 Halvt med det Gode lod os plukke,
 Kan være ret behagelig.
 Et Slør, et Strømpebaand, en Hægte
 Er store Ting, jeg vil ej nægte;
 Men det er ikke nok for mig.

En Del, som skyldte hende Livet,
 Har hun, den Elskede, mig givet,
 Og det er meget, meget mer.
 O, alt det Andet gi'r jeg Pokker;
 Thi af de lange Silkelokker
 Gav hun mig denne gyldne her!

Hos dig jeg er, hvor langt du end dig
 fjerner,

Du er mig nær!

Sol synker alt, snart funkler mine Stjer-
 ner —

O, var du her!

Goethe.

Og maa jeg hende selv undvære,
 Jeg har dog Noget af den Kjære,
 Den søde Lok jeg kysser da.
 Os begge to ens Skæbner trykke:
 Vi bejled før med lige Lykke
 Til hende, vi er skilte fra.

Vi hørte til forsande,
 Vi spøjte tidt om Hals og Pande
 Og sank til hendes unge Bryst.
 Medbejler, jeg kan rolig have!
 Du skønne Bytte, søde Gave!
 Mind mig om Lykke og om Lyst.

Goethe.

Den Elsktes Nærhed.

Jeg mindes dig, naar Morgensolen bræn-
 der

Paa Havets Bly;

Jeg mindes dig, naar Maanen Lyset sen-
 der

Fra blege Sky.

Jeg skuer dig, naar i det Fjerne Støvet
 Paa Vejen staar;

I dybe Nat, naar ensom mellem Løvet
 En Vandrør gaar.

Jeg hører dig, naar Havet skyller Voven
 Mod Strandens Kyst;

Jeg lytter ofte længselsfuld i Skoven,
 Naar Alt er tyst.

Til den Fraværende.

Saa har jeg virkelig dig mistet?
 Saa er du, Hulde! borte alt?
 End klinger mig i Øret Lyden
 Af hvert et Ord, som du har talt.

Som Vandreren sit Blik en Morgen
 Forgjæves op i Luften slaar,
 Naar, i det klare Rum forborgen,
 Højt over ham én Lærke slaar:

Saaledes søger mange Gange
 Mit Blik ad Land og Søen hen —
 Dig kalde alle mine Sange,
 O Elskte, kom — o kom igjen!

Goethe.

Trøst.

Du er bestandig kummerfuld,
 Min Ven! det er ej Ret;
 Man kan paa dine Øjne se,
 Nu har du atter grædt.

»Og har jeg atter ensom grædt,
 Det er min egen Sag;
 Lad Taaren flyde, naar den vil!
 Den lindrer Sorg og Nag.«

Hør dine glade Venners Raad,
 Kom til os, her er Ro!

Har du endogsaa Meget tabt,
Dit Tab du os fortro!

»O, sværm I kun! I ane ej
Hvad mig har sorgfuld gjort.
Gud ved, jeg har vel intet tabt,
Skjøndt Savnet er saa stort.«

Nu vel, klynk ikke som et Barn,
Frisk luer jo dit Blod,
Og Kræfter har du mer end nok,
Brug til Bedrift dit Mod!

»O, kunde jeg erhverve det!
I daarlig mig forstaa.
Det er saa højt, det er saa skjønt,
Som Stjernen i det Blaa.«

Forlanger du da Stjernerne?
Til Pragt er de kun sat,
Og henrykt vi mod Himlen se
Den stjerneklare Nat.

»Ja, henrykt ser jeg ogsaa op
Om Dagen til min Trøst.
Lad mig da græde Natten bort,
Saalænge jeg har Lyst!«

Goethe.

Ungersvenden og Møllebækken.

SVENDEN.

Saa lyt dog, klare Søverbæk,
Til Talen!
Du iler glad, letsindig væk
I Dalen.
Hvad søger du med hastig Trang?
Saa hør mig dog og tal engang!

BÆKKEN.

Jeg var en Bæk, et frejdigt Væld;
De spænde

Mig ind, paa det jeg mere snel
Skal rende
Derned til Lundens Mølleværk-
Og altid være fuld og stærk.

SVENDEN.

Til Møllen! Ak, et taaligt Mod
Dig kjøler;
Du ved ej, hvad mit unge Blod
Her føler.
Den smukke Møllerske, hun ser
Vel ofte til dig da og ler?

BÆKKEN.

Hun lukker Skoddet tidlig op
Mod Skoven
Og bader saa sin unge Krop
I Voven.
Som Lilien hvid er Hals og Barm,
Da ryger jeg og damper varm.

SVENDEN.

Kan hun i Vandet Elskovsglød
Optænde,
Hvad har ej Kjød og Blod for Nød
Af hende?
Hvo kun den Hulde engang saa,
For evig hende elske maa.

BÆKKEN.

Saa styrter jeg paa Hjulet mig
Fra Slusen,
Og alle Tænder dreje sig
Med Susen.
Fra den Tid, vi har hende havt,
Har ogsaa Vandet bedre Kraft.

SVENDEN.

Hvor skjønt hun er, du snart har glemt,
Hvor yndig;
Hun siger til dig, sødt i Skjæmt:
Nu skynd dig!

Dog, gav hun dig et Elskovsblik,
Jeg tror, du mere nødig gik.

BÆKKEN.

Saa langsom, langsom flyder jeg,
Som fangen,
Jeg krummer sagte kun min Vej
Om Vangen;
Og kom det an paa mig, min Ven!
Jeg gjerne vendte om igjen.

SVENDEN.

Farvel da! Bølg om Busk og Vang
I Skygge!
Du mumler mig maaske engang
Til Lykke.
Nyn hende for i Aftnens Ro
Mit stille Haab, min bange Tro!

Goethe.

Kirkeklokken.

»Syng Psalmerne, du liden Dreng!
I Kirken til Guds Ære;
Der skal du, ej paa grønne Eng,
En hellig Søndag være.

Den store Klokke — hør kun til! —
Den kalder paa de Fromme;
Ifald du smutter bort, den vil
I Hælene dig komme.

Den vil af Taarnet springe ud
Og humpe ned af Bakken
Og som et Himlens Straffebud
Dig styrte over Nakken.«

Den Præken er saa tør og lang;
Den liden Dreng han gaber:
»Langt heller jeg med Fuglen sang
Derude for min Skaber.«

Han lister sig fra Kirkens Blok;
Han ser sig om saa fage:
»Den gamle Brumbas bliver nok
I Hullet paa sin Knage.«

Han ligger ved den grønne Aa
Hos Lammene og skjæmter;
Da hører han en Klokke slaa —
Hum, hum, bum, bum, det klemter.

Og Klokken kommer, tung og sen,
Men som en malmsort Kjæmpe
Den knækker Busk og løvrig Gren
Og farer ej med Lempe.

Det var den liden Dreng, han tog
Saa hastig til at rende;
Han hørte, hvordan Kneblen slog;
Han turde sig ej at vende.

Han hørte, hvordan Klokken rap
I Hælene ham brummed —
Først da han ind i Kirken slap,
Den vrede Lyd forstummed.

Og da han satte front sig ned
I Choret paa sit Sæde,
Hang Klokken paa sit gamle Sted
Og dirrede af Glæde.

Han tog til Hjerte sig den Sag
Og vil ej mere vente
Herefter nogen Helligdag,
Til Klokken skal ham hente.

Frit efter Goethe.

Salig Længsel.

Sig det ikkun til de Vise —
At ej Mængdens Haan mig rammer:
Blandt de Levende jeg priser
Den, som vil forgaa i Flammer.

I de kjøle Elskovsnætter,
Hvor du Liv modtog og gav,
Overfalder dig en Gysen
Under Stjernens Straalehav.

Mørket holder dig ej mere
Fangen i dit Skyggefangsel,
Op til mere himmelsk Parring
Driver dig paany en Længsel.

Ingen Afstand kan dig hemme,
Intet Baand du mere kjender,
Og tilsidst, antændt af Lyset,
Som en Sommerfugl du brænder.

Førend denne Død du fandt,
Denne Leven op erfor,
Er du kun en Sorgens Gjæst
Paa den dunkle Jord.

Goethe.

Maanskinsnatten.

Herskerinde! sig, hvad hviske
Dine Rosenlæbers Rødme?
Sagte de bevæges kun,
Som du nipped Vinens Sødme.
Vil du lokke med de friske
Efter nok en Purpurmund?

Jeg vil kysse, kysse, kysse!

Se! i Mørket, i det Dunkle
Alle Blomstergrene gløde,
Stjerner spille rundt omkring,
Maanestraaler paa de røde
Og smaragdne Blade funkler;
Men du ændser Ingenting.

Jeg vil kysse, kysse, kysse!

For din fjerne Hjertenskjære
Blander ogsaa Malurtsaften

Sig i Salighedens Drik.
Denne klare Maanskinsaften,
Svor I, skulde Mødet være,
Just i dette Øjeblik.

Jeg vil kysse, kysse, kysse!

Goethe.

Paa Sangens skjøne Vinger.

Paa Sangens skjøne Vinger
Jeg bærer dig, Elskte! afsted
Til Dalen hisset ved Ganges;
Der ved jeg et yndigt Sted:

En rødligblomstrende Hauge
I stille Maaneskin;
Der Lotosblomsten kysser
Sin lille Søsters Kind.

Violerne trykke sig sammen
Og op til Stjernerne se;
Og Roserne dufte og hviske
Hinanden i Øret og le.

De fromme, kloge Gazeller
Sig nærme og lytte med Mod;
Og gjennem Skoven bruser
Langt borte den hellige Flod.

Der vil du i Palmens Skygge
Omfavne mig kjærligøm
Og Elskov og Hvile drikke
Og drømme en salig Drøm.

H. Heine.

Min søde Glut! naar du er død.

Min søde Glut! naar du er død,
Og Gravens Sten dig dække,

Da gaar jeg langsomt til dig ned
Og vil mig hos dig lægge.

Jeg kysser, favner, jeg trykker dig,
Du Stille, du Blege, du Blide!
Jeg skjælver, græder, og til et Lig
Jeg bliver selv ved din Side.

De Døde staa op til luftig Dands,
Naar Midnatsklokkerne larme;
Vi to, vi blive i Gravens Dyb,
Jeg hviler i dine Arme.

De Døde staa op til sidste Dom,
Til evig Qval eller Glæde;
Vi to bekymre os ej derom,
Vi blive rolig dernede.

H. Heine.

Mit Hjerte er sørgmodigt.

Mit Hjerte er sørgmodigt,
Dog blankt løfter Majen sit Skjold;
Her staaer jeg, lænet til Linden,
Højt paa den gamle Vold.

Dernede Stadsgraven flyder
Med Aftenrøden i;
En Dreng i Skyggen meder
Og fløjter en smuk Melodi.

Hinsides Glaciet venligt
I broget Nürnberger-Maner
Villaer og Mennesker, Hauger
Og Oxer og Skoven man ser.

Paa Blegdammen Pigerne springe,
Brede Lærredet ud med Fryd;
Møllehjulet strør Diamanter,
Jeg hører den hulkende Lyd.

Ved Krudttaarnets Side, det gamle,
Der Skilderhuset staaer;
En Soldat i rød Mundering
Op og ned paa Posten gaar.

Han leger med Musketten,
Den funkler i Aftenqvæld,
Han præsenterer og skuldrer —
Gud give, han skjød mig ihjel!

H. Heine.

Sove gjør de store Guder.

Sove gjør de store Guder
Nu i tykke Uvejrsdyner,
Og jeg hører dem at snorke,
Og det tordner, og det lyner.

Lyn og Torden! Stormen raser
Og det arme Skib forfølger —
Ak, hvem tøjler disse Vinde
Og de herreløse Bølger?

Jeg kan ikke Stormen hindre
Fra at kappe Skib og Skove,
Og jeg hyller mig i Kaaben,
For, som Guderne, at sove.

H. Heine.

Til den svundne Tid, paa min Ære.

Til den svundne Tid, paa min Ære,
Hendrages med Længsel mit Blik:
I Verden var dengang godt at være;
Dagene kom, og Dagene gik.

Jeg ved ej, hvormed jeg skal stoppe
Den usle Trængsel, den lave Nød;
Død er Vor Herre, han deroppe,
Og Fanden dernede er ogsaa død.

Saa flaae ere nu Aarets Dage,
Saa dorskt og dødt det hele Spil,
At, var ej den Smule Amour tilbage,
Saa var der slet Intet at holde sig til.

H. Heine.

Nu er det Tid.

Nu er det Tid: jeg vil hint Tant,
Jeg vil hin Daarskab afskedige;
Jeg har saalænge som Comediant
Med dig kun spillet Comedie.

Coullisserne vare, som hver Mand saa,
De prægtigste og de mobileste;
Min Ridderkappe var himmelblaa,
Jeg følte det Allersubtileste.

Og nu, da jeg vil omvende mig
Og den gale Daarskab afskedige,
Nu føler jeg mig saa gudsjammerlig,
Som spillede jeg endnu Comedie.

Ak Gud! i Spøg og ubevidst —
Jeg altfor tro Declamator —
Jeg har med Døden i mit eget Bryst
Spillet den døende Gladiator.

H. Heine.

Jeg vilde saa gjerne hvile.

Jeg vilde saa gjerne hvile
Ved din Side et sødt Minut;
Men du maatte bort, maatte ile,
Du havde travlt, min Glut!

Jeg sagde, at jeg døde,
Hvis ej din Gunst jeg fik.
Du lo af fuld Hals, Søde!
Og nejede net og gik.

Aarestrup.

Forøget har du end mere
Elskovens Qval i min Sjæl;
Du nægted endogsaa til Slutning
Et Kys mig, et ømt Farvel.

Tro ej, jeg vil mig ulejlige
Med at hænge mig ved din Dør;
Thi alt det, ak du Dejlige!
Er hændet mig engang før.

H. Heine.

Du har Diamanter og Perler.

Du har Diamanter og Perler,
Alt, hvorefter Mennesket ser,
Og du har de dejligste Øjne:
Elskede! hvad vil du mer?

Om dine dejlige Øjne
Har jeg vel digtet fler
End tusinde evige Sange:
Elskede! hvad vil du mer?

Ved dine dejlige Øjne
— O, det er ikkun Plaser! —
Er jeg ødelagt, gaaet til Grunde:
Elskede! hvad vil du mer?

H. Heine.

Hvor mig Kastraterne ynkede.

Hvor mig Kastraterne ynkede,
Da min Røst tog sig Frihed og Lov;
De klagede, og de klynkede,
At jeg var altfor grov.

Og strax de begyndte at lokke,
At fløjte pæntforpint;
Det klang, som man slog paa en Klokke,
Og Trillerne lød saa fint.

Om Elskovslængsel de hviskede,
 Om Elskov og Elskovsbrunst —
 Og Damerne, som var de pidskede,
 Græd over saadan en Konst.

H. Heine.

Sig, hvor er det Englevæsen.

»Sig, hvor er det Englevæsen,
 Du besang med henrykt Smerte,
 Dengang Flammer, tryllesterke,
 Gjennemtrængte hedt dit Hjerte?«

Slukt er Ilden, dødt mit Hjerte,
 Kastet bort den muntre Maske;
 Og i disse Blade ser du
 Urnen med min Elskovs Aske.

H. Heine.

Erklæring.

Dæmrende kom Aftnen,
 Stærkere slog Brændingen an,
 Og jeg sad ved Stranden og saa paa
 Bølgernes hvide Dands,
 Og mit Bryst svulmede som Havet,
 Og i min Længsel greb mig den dybeste
 Hjemve

Efter dig, du hulde Billede,
 Som overalt omsvæver mig,
 Overalt mig kalder,
 Overalt, overalt,
 I Stormens, i Havets Brusen
 Og i mit eget Suk!

Med det lette Rør skrev jeg i
 Sandet:

»Agnes, jeg elsker dig!«
 Dog ondskabsfulde Bølger udgjød sig

Over den søde Bekjendelse
 Og slettede den ud.

Skjøre Rør, forflyvende Sand,
 Henflydende Bølger, eder tror jeg ej
 mer!

Himlen formørkes, mit Hjerte forvildes,
 Og med stærk Haand fra norske Skove
 Rykker jeg den højeste Gran

Og dypper den
 I Ætnas glødende Svælg, og med en
 saadan

Ilddrukken Kjæmpepen
 Skriver jeg paa det dunkle Himmelloft:
 »Agnes, jeg elsker dig!«

Hver Nat luer herefter
 Hist oppe den evige Flammeskrift,
 Og alle kommende Børnebørnsslægter
 Læse med Jubel Himmelordene:
 »Agnes, jeg elsker dig!«

H. Heine.

Raadstukjeldereren i Bremen.

Lykkelig Manden, der naaede Havnen,
 Lagde bag sig Havet og Stormene,
 Og som nu sidder varm og rolig
 I Raadstuens Vinkjelder i Bremen!

Hvor dog Verden fortrolig og yndig
 Afspejles i det grønne Vinglas,
 Og hvor den bølgende Mikrokosmos
 Solvarm flyder ned i det tørstige Hjerte!
 Alting ser jeg i Glasset,
 Verdenshistorien, den gamle og nye,
 Tyrker og Græker, Hegel og Gans,
 Orangelunden og Vagtparaden,
 Berlin og Schilda og Tunis og Ham-
 borg,
 Men fremfor Alt den Elskedes Billed,

Englehovedet paa Rhinskvinnens Guld-
grund.

O hvor skøn, hvor skøn er du,
Elskte!

Du er som en Rose;
Ikke som Rosen fra Schiras,
Den hafisbesjungne Nattergalebrud;
Ikke som Sarons Rose,
Den helligrøde, prophetlovpriste;
Du er som Raadstukjelderens Rose i
Bremen.

Det er Rosernes Rose,
Jo ældre den bliver, des yndigere,
Og den himmelske Duft har besjælt mig,
Har indblæst mig Aand, har berust mig;
Og, holdt mig ej fast, ved Haartoppen
fast
Den bremiske Raadstumester i Kjelde-
ren,

Saa snublede jeg.

Den brave Mand! vi sade tilsammen
Og drak som Brødre,
Vi talte om høje, hemmelige Ting,
Vi sukkede, sank hinanden til Brystet,
Og han har omvendt mig til Troen paa
Kjærlighed.

Jeg drak paa mine bitreste Fjenders
Velgaaende,

Og alle slette Poeter tilgav jeg,
Som engang mig selv skal vorde tilgivet;
Jeg græd af Andagt, og endelig,
Aabnedes for mig Porten til den evige
Lykke,

Hvor de tolv Apostle, de hellige Vin-
fade,
Prædike tause og -dog saa forstaaelig
For alle Folkeslag.

Det er Mænd!
Uanseelige, udenfra, gjordet' med Træ,

Indvendig ere de skønne og lysende,
mere

End alle Templets stolte Leviter,
End Herodes' Drabanter og Hofmænd,
De gyldensmykkede, purpurbeklædte —
Altid var det min Tro,
Ej iblandt den allersimpleste Klasse,
Nej, i det ypperste Selskab
Leved bestandig Himlens Drot.

Halleluja! hvor yndigt omvifte mig
Beth Els Palmer!
Hvor dufter Hebrons Myrrha!
Hvor bruser Jordan og tumler af Glæde!
Og min udødelige Sjæl tumler ogsaa,
Og jeg tumler med den, og tumlende
Bringes op ad Trappen mig til Dagens
Lys
Raadstuens Kjeldermester, den brave, i
Bremen.

Du brave Raadstukjeldermester i Bre-
men!

Ser du, paa Husenes Tage sidde
Englene og ere halvfulde og synge;
Den skinnende Sol deroppe paa Himlen
Er kun den røde, vindrukne Næse,
Som Verdens Gejst stikker frem,
Og om den røde, uhyre Næse
Drejer sig hele den drukne Verden.

H. Heine.

Vaarnattens Øjne stjerneblaa.

Vaarnattens Øjne stjerneblaa
Har Trøst, som jeg henrykt fatter:
Kan Elskov dig til Jorden slaa,
Saa skal Elskov rejse dig atter.

I Skyggen under den grønne Lind
Synger Nattergalen kjælen,

Og som Sangen trænger til Sjælen ind,
Udvider atter sig Sjælen.

H. Heine.

Alle Skovens Træer skingre.

Alle Skovens Træer skingre;
Men hvo er Capellets Mester,
Hvor hver Rede musicerer
I det grønne Skovorchester?

Er det Stæren hist graahærdet,
Som bestandig nikker vigtig?
Eller den Pedant hist ovre,
Som kukkukker taktfast rigtig?

Er det Storken, der, alvorlig
Og som om han dirigerer,
Med det røde Langnæb klaprer,
Medens Alting musicerer?

Nej, her i mit Hjertes Skove
Mester for Capellet sidder,
Og jeg føler ham slaa Takten,
Amor tror jeg at han hedder.

H. Heine.

Faren er der, Stormklokken ringer.

Faren er der, Stormklokken ringer,
Og jeg er forloren, himmelske Smerte!
Foraaret og to dejlige Øjne
Have sammensvoret sig mød mit Hjerte.

Foraaret og to dejlige Øjne —
Baade jeg og mit Hjerte ere forlorne!
Skovens Roser og Natteergale,
Tror jeg, er med blandt de Sammen-
svorne.

H. Heine.

Hvad har du for i den dejlige Nat?

»Hvad har du for i den dejlige Nat?
Vanvittigt vifter det dunkle Krat,
Sig angst Violerne lukke;
Og Rosen, den er af Skam saa rød,
Og Lilien staar bleg som en Død,
De tør neppe dufte, de sukke.«

O, kjære Maane, ja du har Ret!
De fromme Blomster, jeg handlede slet,
De pinte Stakler, de Qvalte!
Men kunde jeg tro, de lyttede til,
Da jeg, beruset af Elskovs Ild,
Henrykt med Stjernerne talte?

H. Heine.

Den hellige Alliance.

Den hellige Alliance,
Vore Hjerter sluttede den;
De hvilte tæt ved hinanden.
De skilles aldrig igjen.

Ak, kun den unge Rose,
Der, foran Brystet, du,
Den arme Bundsforvandte,
Den trykkede vi itu.

H. Heine.

Sig, hvo opfandt Uhrene, Glut?

Sig, hvo opfandt Uhrene, Glut?
Tidens Afdeling i Time, Minut?
Det var en frysende Sorgensmand,
Han sad i Vinternætterne, han
Bereguede Musetændernes Magt
Og Faarekyllingens døsiges Takt.

Sig, hvo fandt paa Kyssestøst?
Det var en Mund med lykkelig Tørst;

Den kyssed og tænkte paa Intet derved,
 Det var i Maj paa et dejligt Sted,
 De kjælneste Blomster af Jorden sprang,
 Og Solen smilte, Fuglene sang.

H. Heine.

Og de klapped, raabte Bravo,
 Da de saa dem begge dræbes.

H. Heine.

Frygt kun ej, at jeg forraader.

Frygt kun ej, at jeg forraader
 Følelsen for disse Folk,
 Skjøndt min Mund, af dig begejstret,
 Er en noget fyrig Tolk!

I en Kjæmpeskov af Blomster
 Ligger, i en Afgrunds Skjød,
 Hin, den flammefulde Løndom,
 Hin, den lønligdybe Glød.

Funker Ilden lidt fordægtig —
 Ha, det krummer intet Haar!
 Verden her tror ej paa Flammer,
 Og for Poesi det gaar.

H. Heine.

Ha, din Fader! ha, din Moder!

Ha, din Fader! ha, din Moder!
 Begge to gid Fanden tage,
 De, som satte i Theatret
 Dig i Logen længst tilbage!

Udstafferte som Kalkuner
 Sad de der og gav kun sjelden
 Huller mig til Logens Baggrund,
 Hvor du græd, min søde Ellen!

Rolig sad de der og skued
 To Forelskte efterstræbes,

Knurre maa du, le og gruble.

Knurre maa du, le og gruble,
 Krympes med fortræden Mine,
 Du, som uden selv at elske
 Føler Jalousiens Pine.

Lugte tør du ej til Rosen,
 Ikke kysse den frimodig;
 Nej, paa Tornene du snuser
 Kun din arme Næse blodig.

H. Heine.

Geoffroy Rudèl og Melisande af Tripolis.

Højt paa Ridderborgen Blaye
 Man Tapetseriet kjender,
 Som Grevinde Tripolis
 Har brodert med kloge Hænder.

Al sin Sjæl har hun baldyret
 Ind deri, og Elskovsgraaden
 Har fortryllet Billedværket,
 Som hun bandt af Silketraaden,

Og som forestiller Scenen,
 Hvor hun fandt Rudèl paa Stranden,
 Døende — dog hendes Længsels
 Ideal af Riddersmanden.

Selv Rudèl fik her for første
 Og for sidste Gang at skue,
 Virkelig og ej i Drømme,
 Sin i Sang tilbedte Frue.

Over ham Grevinden bøjer
Sig til Jorden, kysser Munden,
Dødbleg nu, men som saa ofte
Rim til hendes Pris har funden.

Velkomstkysset blev tillige
Afskedskysset — ak, de tømte
Smertens Kalk paa samme Tid som
Glædernes, hvorom de drømte.

Hver en Nat paa Slottet Blaye
Hører man det knirke, bæve,
Og Tapeternes Figurer
Røre sig, som om de leve.

Troubadour og Dame ryste
Skyggelemmerne, som sove,
Og en Vandring ud af Væggen
Gjennem Salene de vove.

Sagte Hvisken, fine Kjærtægn,
Fagre Ord, hvor Parret skrider,
Gammeldags Galanteri fra
Minnesangens svundne Tider.

»Geoffroy! din Stemme lokker
Liv og Varme i mit døde
Hjerte, og jeg føler Asken,
Ak den længstudslukte, gløde.« —

»Melisande! Blomst og Lykke!
Naar dit blide Øje flammer,
Lever jeg paany — tilgrunde
Gik kun jordisk Ve og Jammer.« —

»Geoffroy! i Drømme elsked
Vi hinanden; nuomstunder
Vi endog som Døde elske —
Gud Amor har gjort et Under!« —

»Melisande! hvad er Drømme?
Hvad er Døden? Talemaader!
Kjærligheden kun er Sandhed,
Og i den er ingen Gaader.« —

»Geoffroy! hvor hyggeligt
Her i Maanskinscabinetet!
Ikke gad jeg gaa derude,
Solopvarmet, løvomflettet.« —

»Melisande! skønne Sværmer!
Selv du er en Sol, som skinner;
Hvor du vanker, er et Foraar,
Spirer Elskov og Kjærminder.«

Saadan hviske, saadan vanke
Arm i Arm de Gjenfærd hvide
Op og ned, hvor gennem Ruden
Blege Maanestraaler glide.

Morgenrøden snart forstyrrer
Spøgeriet — jeg har set det,
Hvor de smutte sky tilbage,
Ind i Væggen, i Tapetet.

H. Heine.

Lykken — en løs, letsindig Frøken.

Lykken — en løs, letsindig Frøken,
Altid paa Farten, aldrig bunden,
Hun stryger rask dit Haar fra Panden,
Et Kys maaske — og er forsvunden.

Ulykken derimod — ak den fine,
Ærbare Frue, hun er saa sikker,
Saa tro og kjærlig, passer paa dig,
Sætter sig ved din Seng og strikker.

H. Heine.

En landflygtig Oboers Sang.

Hvor er min Sø, mit blanke Spejl,
Hvor er den friske Bugt?
Hvor Snekkerne for fulde Sejl
Med Flag og Vimplers Flugt?

Jeg savner Strandens Bolgeslag,
 En Lyd, harmonisk skjøn,
 Det fjerne Muml, det nære Brag —
 Hvor høres Havets Drøn?

Da kommer en Vipstjert listelig
 Og snapper dennem baade.
Hoffmann von Fallersleben.

Hvad Duft end disse Myrter strø,
 Hvor sølvklart Kildens Vand:
 Af Længsel maa mit Hjerte dø —
 Hvor er den aabne Strand?

Jeg hører Alpehornets Røst,
 Ser Hyrden ved sin Stav;
 Men Echo tier i mit Bryst —
 Hvor er det høje Hav?

Mrs. Hemans.

Stakket Fryd.

En Myg og Flue Bryllup holdt,
 Det var saamegen Glæde;
 I Solskin paa en Taarepil
 De monne Dandsen træde.

»Og sig mig, hvad dit Udstyr er
 Og hvad din Brudegave?«
 »En lille Draabe Menneskeblod
 Er Alt hvad jeg mon have.« —

»Og sig, hvor er din Sommersal,
 Hvor vi hinanden finde?« —
 »I Græsset ved den mumlende Bæk
 Alt under brede Linde.« —

»Og sig, hvor er dit Vinterhus,
 Naar vi af Kuld mon grue?« —
 »I Hytten hos en Bonde god
 Vi spanke i hans Stue.«

De dandse paa den Taarepil
 Og glædes overmaade —

Sjælevandringen.

Naar jeg for Planten stille staar
 Og ser den skyde frem i Vaar
 Med Knopper, Blomsterduske;
 At aande ud sin søde Duft,
 Smukt hilse i den varme Luft
 Til sine Nabobuske:
 Da tror jeg fuldt og fast, jeg ved
 Med det: at blomstre, god Besked.

Ser jeg, hvor Bækkens Bølgeflugt,
 Af Længsel dreven, snor sin Bugt
 Om Landets Bred og smiler,
 Velkommen Gjæst i hver en Havn,
 Dog vrister sig af yndig Favn
 Og mod det Fjerne iler:
 Da tykkes mig — er det en Drøm? —
 Som var jeg engang Bækkens Strøm.

Naarhelst i Træets Top jeg saa
 At bygge Rede Fugle smaa;
 Hvor trolig Hunnen ruger,
 Og hvordan Hannen quidrer paa
 Og bringer Orme, Dun og Straa
 Og Alt hvad Konen bruger:
 Da føler jeg en sælsom Kraft,
 Som havde længst jeg Rede havt.

Ser jeg i Skyen Ørnens Vej,
 Det er, som ogsaa engang jeg
 Fløj over Bjerg og Hede;
 Naar Svanen synger sent i Høst,
 Og Storken til den varme Kyst
 Bortsvæver fra sin Rede:
 Hvor kan det andet være dog?
 Jeg selv var med paa sligt et Tog!

Har Ormen tæt sig hyllet ind
 Og i det snevre Puppespind
 Nyt Liv sig tilbereder,
 Ligkisten endelig er sprængt,
 Til Lyset Sommerfuglen trængt
 Og Purpurvingen spreder:
 Da ved jeg selv mig engang brat
 Opvaagnet af en dunkel Nat.

Og derfor tykkes mig, jeg kan
 Tro Sjælevandrings-Læren sand;
 Hvor skulde jeg vel lære —
 Sig, hvordan ellers jeg forstod,
 Hvad Skovens Blomst og Fugl og Flod
 Opfyldes af og ere?
 Hvad? — eller har jeg denne Lyst,
 Fordi det Alt er i mit Bryst?

Houwald.

Sørøversang.

Den Flok, som fisker hist Coraller,
 Vi lænkebunden føre hjem;
 Seraillet skal ha'e godt af dem,
 Som vi paa Kysten overfalder.
 Forvovne Vikinger, ombord!
 Til Fez vi sejle flux med hine . . .
 I denne store Brigantine
 Er lutter tapre Mænd ombord.

Et Kloster kan man se paa Landet;
 Kast Anker her i denne Bugt!
 Strax viser sig hvad der er smukt:
 En lille Nonne hist paa Sandet.
 Nær Bølgen, hvor Platanen gror,
 Hun slumrer — sagte lad os trine . . .
 I denne store Brigantine
 Er lutter tapre Mænd ombord.

Mit smukke Barn, hils nu din Moster!
 Du følger os, vor Vind er god.

Du skifter Bolig kun; fat Mod!
 Et Harem vejer op et Kloster.
 Hans Højhed elsker, lille Nor!
 Det Allerspædeste og Fine . . .
 I denne store Brigantine
 Er lutter tapre Mænd ombord.

Til Klosteret hun Flugten vender;
 »Du vover, Satan?« skriger hun.
 Ja vist, jeg vover; kom du kun!
 Hun knæler, hulker, vrider Hænder.
 Vi bære dig i Hast ombord;
 Hold op at tvine og at hvine . . .
 I denne store Brigantine
 Er lutter tapre Mænd ombord.

De Øjne er to Talismaner;
 Du græder smukt, du lille Lux!
 Hans Højhed køber hende flux;
 Hun gjelder tusinde Tomaner.
 »Jeg dør!« hun raaber. Smukke Ord!
 Fra Nonne bliver hun Cadine . . .
 I denne store Brigantine
 Er lutter tapre Mænd ombord.

Victor Hugo.

Favorit-Sultanen.

Perfide comme l'onde.

Shakspeare.

Har jeg ej, dejlige Jødinde!
 Henrettet nok alt for din Smag?
 Du nu i Restens Liv dig finde!
 Skal altid Øxehug, Veninde!
 Ledsage dine Vifteslag?

Udhvil dig her, min Elskerinde!
 Hin Flok har naadig du forladt.
 Min Dronning nu, min Sultaninde,
 Tilgiv den unge Sværn, du minde
 Ej om en Dødsdom mig hver Nat!

Skynd dig Vingen, Ørn, at strække
 Over hine Bjerges Række
 Med et evigt Snelag paa!
 I, hvis spæde Struber fylde
 Markerne, som Ax forgylde,
 Med Canzoner, der fortrylle,
 Op i Luften, Lærker smaa!

Spejd fra Bjerget og fra Byen,
 Spejd fra Egens Top og Skyen,
 Stir mod Horizontens Rand —
 Ser I ingen Støvsyge fyge,
 Ser I ingen Hjelmbusk stryge,
 Ingen Hest, hvis Flanker ryge,
 Strakt mod Hjemmet med min Mand?

Victor Hugo.

Slangestumperne.

Jeg drømmer vaagen Dag og Nat, med
 Feberglød,

Forgjæves stiger Sukket;
 Min Albaide har alt længst i Gravens
 Skjød

De brune Øjne lukket.

Hun var kun femten Aar, mig tro, mit
 Liv, min Lyst,

En Blomst, en smækker Stængel;
 Naar Armene hun korsede paa sit nøgne
 Bryst,

Hun lignede en Engel.

En Dag jeg vandred om i Tanker, hvor
 en skjøn

Havbugt med Siv sig fletter,
 Og saa paa Sandet der en Slange, gul og
 grøn,

Spraglet med sorte Pletter.

Af Øxen vel i tyve Stumper skilt, laa
 den

Levende sønderhugget,
 Og Havets hvide Bølgeskum, som drev
 derhen,

Rødt sig tilbagevugged.

De smukke Ringe alle sig i Sandet
 skjød,

Vred sig og krymped sammen,
 Og Blodet farved mere brændende og
 rød

Langs Nakken Purpurkammen.

De skilte Stumper med en Dødens Higen,
 som

Anstrengelsen snart dræber,
 Krøb og hinanden skjælvende i Møde
 kom,

Som til et Kys to Læber.

Og da med Ynk jeg skued paa den
 dræbte Krop,

En Ynk, som Ingen svigter,
 Slog Hovdet med de tusind Tænder Øjet
 op

Og sagde til mig: »Digter!

Ynk mest dig selv! Dig Saaret man for-
 giftigst gav.

Dig mødte grusomst Hugget;
 Din Albaide har alt i sin Grav
 De brune Øjne lukket.

Din unge Stræben segned ogsaa brat;
 Dit Liv og dine Tanker
 Omkring et Minde nu, en kold, begravet
 Skat,

Adskilte, syge vanker.

Din Aand, hvis Ungdomsmod dig hæved
 højt og smukt,

Der, lig en Sommersvale,
 Snart tog i Skyerne sin kjække Vinge-
 flugt,

Snart strøg de dybe Dale —

Som jeg, lidt efter lidt, dør paa den
 skumle Bred,
 Maa Liv og Kraft udstøde
 Og kan ej samle mer de sønderhugne
 Led,
 Som krympe sig og bløde.«

Victor Hugo.

Moderen Graven.

Faderen med Børneflokk
 Staar ved Graven, som bedækker
 Moderen med sine friske,
 Nysudsprungne Blomsterhækker.

Og den Yngste tager Stokken,
 Borer dermed ned i Højen.
 Faderen advarer Barnet:
 »Grav mig ikke op Levkøjen!«

Barnet siger: »Frygt kun ikke!
 Jeg gjør blot et Hul med Staven,
 For at Moder dog kan række
 Een, een Haand til os af Graven.«

Justinus Kerner.

Grev Turneck kom, af Striden mat.

Grev Turneck kom, af Striden mat,
 Til et Gudshus den sildige Nat.

Huset laa i den dybe Skov,
 Og i dets Kjelder en Konge sov.

Her Greven vil raste paa sin Vej;
 At en Pil ham traf, det ved han ej.

Han klapper sin Hest paa hviden Lænd:
 »Gnav dette Mos, til jeg kommer igjen!«

Op Døren farer med sagte Klang,
 Saa tier det i den hvælvede Gang.

Den Greve famler langs Muren graa,
 En gammel Kiste støder han paa.

»Her vil jeg lægge mig til Ro —
 Ormstukne Træ, vær mig huld og tro!«

Han lægger sig, som sig bør og hør,
 Saa lang han er paa den Dødningbør.

Solen kom over Bjergene rød,
 Men Greven ikke, Greven var død.

Aarhundreder svandt siden den Tid,
 Endnu venter den Ganger hvid.

Endnu ved Huset staar der en Lind,
 Der græsser Hesten i Maaneskin.

Justinus Kerner.

En fremmed Cavaler.

En fremmed Cavaler
 Steg af sin sorte Hest
 Og tren i Kongens Sal;
 Der var saa stor en Fest.

Den Herre paa sin Haand
 En rød Karfunkel bar,
 Hvis Mage Ingen saa,
 Stærkt straalende og klar.

I Kongens Krone sad
 Karfunklerne tilpas;
 Men imod denne var
 De som det matte Glas.

Og Kongen bød ham Guld
 Og Land og Folk dertil;

Men fra sin Ædelsten
Han dog ej skilles vil.

Da til sin Høvedsmand
Den Konge raaber vred:
»Bring mig den Herres Haand
Med samt Rubinen rød!«

Den Høvedsmand drog Sværd,
Til Mandens Haand han slaar —
I Cavalerens Sted
Den lede Satan staar.

Ild strømmer fra hans Ring,
Og Stenen voxer rød,
Indtil den slutter Slot
Og Drot ind i sin Glød.

Justinus Kerner.

Gjøgen.

Hil dig, Løvsalens faure Gjæst,
Foraarets Sendebud!
Nu gjør dig Himlen Reden lun,
Nu springer Skoven ud.

Naar Volden dækkes af Viol,
Din vise Røst naar hid;
Hvad Stjerne styrer dig din Vej?
Hvem maaler dig din Tid?

Morsomme Fremmede! med dig
Jeg fejrer en Blomstringsstund
Og hører Lyd af sød Musik
Fra Fuglen i grønne Lund.

Smaadrenge, som at plukke gik
Sig Primler, glad i Hu,
Han studser ved den første Lyd
Og lærer dit Kuku.

Men sætter Ærten først sin Blomst,
Fra Dalen ses du fly;
Som aarlig Gjæst i et andet Land
Du priser en Vaar paany.

O du, hvis Hus er altid grønt,
Hvis Stemme altid blid!
Du har ej Sorrig i din Sang,
Ej Vinter i din Tid.

O kunde jeg blot flyve, jeg!
Saa fløj vi begge fro
Hvert Aar den hele Jord omkring,
Vi Foraarsvenner to!

John Logan.

Det er dejligt at tænke sig.

Det er dejligt at tænke sig: hvor vi maa
hen,
Er vi vis paa at finde en Hjertenskjær,
Og at, fjernedes vi fra den elskede Ven,
Har vi blot at elske den, som er nær.
Vort Hjerte, som Ranken, leder om-
kring,
Kan ej blomstre alene, vil gro, hvor det
vil,
Det vil favne den nærmeste vakreste
Ting,
Det kan slynge sig om og klynge sig til.
O den søde Trøst, at hvert Sted, hver
Stund
Findes altid en Ting, som er yndig og
kjær,
At vi, fjernet fra elskede Læber, kun
Har at elske de Læber, som komme os
nær!

Det var Skam, naar Blomster smile os
til,
Efter Rosen blot at søge og se,

Og saa rig er jo Verden paa Øjne med
 Ild,
 Det var flaut at elske kun to eller tre.
 Thi Elskovs og Paafuglens Vinger er
 saa,
 De er dejlige begge, men skifte Couleur,
 Og hvor Skjønhed ny med Glands falder
 paa,
 Ere Elskovs Fjær ej de samme som før.
 O den søde Trøst, at hvert Sted, hver
 Stund
 Findes altid en Ting, som er yndig og
 kjær,
 At vi, fjernet fra elskede Læber, kun
 Har at elske de Læber, som komme os
 nær!

Th. Moore.

Harpens Oprindelse.

Man vil vide, at Harpen, jeg slaar for
 min Mø,
 Den var engang en Havfru, som sang
 under Sø,
 Og som sværmed hver Aften i Bølgerne
 blaa,
 For paa Stranden en Yngling, hun
 elsked, at naa.
 Hendes Elskov forsmaaedes, hun sukked
 forladt,
 Sine Guldhaar hun væded med Taarer
 hver Nat,
 Indtil Himlen med Ynk over tro El-
 skovs Nød
 Den skjøn Havfru gav Form af en
 Strengelig sød.
 Endnu Kinden gav Smil, endnu Barmen
 steg rund,
 Da hver Søskjønhed svandt i den klang-
 fulde Bund.

Hendes Haar, hver en Lok, der af Taa-
 rer var fuld,
 Over Armene sænktes som Streng af
 Guld.
 Deraf kom det, at Harpen sin Kjærlig-
 heds Fryd
 Sammenblandet saa længe med Kum-
 merens Lyd,
 Til du, Elskte! har skilt dem og lært
 hver især,
 Er du fjern, tone Sorg, tone Lyst, er
 du nær.
Th. Moore.

Lesbias Øje er af Ild.

Lesbias Øje er af Ild;
 Men Ingen ved, for hvem det brænder:
 Pilene drive farligt Spil,
 Hvorhen de sigte, Ingen kjender.
 Hellere Noras Øjelaag
 Jeg stirrer paa, de kjælne, tause;
 Blik kun faa, men alle dog
 Som et uventet Lyn forbause.
 O min Nora Creina, du
 Min bly, min fromme Nora Creina,
 Skjønhed bar
 Mangt Øjepar,
 Men Elskov dit, o Nora Creina!

Lesbia klæder sig i Guld;
 Men hendes Lemmer er forklemte,
 Intet Fyld af Skjønheds Huld
 Synes at staa, hvor Gud bestemte.
 O, min Noras Dragt er let,
 Den flagrer hen som Morgenduftten,
 Giver hver en Skjønhed Ret
 At synke, svulme frit i Luften.
 Ja, min Nora Creina, du
 Min smagfuldsimple Nora Creina,

Dit Behag,
 Naturens Smag
 Er Ynde kun, o Nora Creina!

Lesbia har en fin Forstand;
 Men naar hun sigter Viddet paa os,
 Ved man, hvorpaa hun har lagt an?
 Om paa at klappe eller slaa os?
 Elskov i min Noras Skjød
 Til Slummer saligt vinker mig —
 Fredens Seng, hvis Del mindst blød
 Er Rosens Blad, der krymper sig.
 O min Nora Creina, du
 Min tro, kunstløse Nora Creina,
 Kløgt, skjønndt klar,
 Den Ild ej har,
 Som varmer dine Blik, o Nora Creina!

Th. Moore.

I Midnattens Time ved Stjerne- graad vil jeg gaa.

I Midnattens Time ved Stjernegraad vil
 jeg gaa
 Til den Dal, vi elskte, hvis Løndom dig
 lykkelig saa;
 Og jeg tror, hvis Aander kan undfly,
 komme os nær
 Erindrende Stedet for Glæde, saa kom-
 mer du der,
 At sige mig: Elskov er til, selv bag Him-
 lenes Blaa.

Og jeg synger den Sang, som henrev os,
 dengang
 Vore Stemmers forenede Røst som een
 Stemme klang;
 Og naar Echo langt borte høres Svar
 rulle frem,
 Jeg tror, det er dig, din Røst fra Aan-
 dernes Hjem,

Istemmende svagt den engang saa el-
 skede Sang.

Th. Moore.

Den unge Majmaane svømmer, Glut!

Den unge Majmaane svømmer, Glut!
 Ildormens Lampe strømmer, Glut!
 O, Vandring sød
 I Lundens Skjød,
 Mens den dorske Verden drømmer, Glut!
 Vaagn op, vaagn op, det er saa stille, du!
 Til Spøg det aldrig er for silde, du!
 Vore Dage kan let
 Forlænges ved det,
 Som vi stjæle fra Nætterne ville, du!

Alt sover og sig fjerner, Glut!
 Kun den Vise kigger Stjerner, Glut!
 Og jeg, som har
 Et Stjernepar,
 Der titter ned saa gjerne, Glut!
 Vaagn op, o vaagn! Lad os spadsero,
 du!
 Den Vises Kikkert kan ej genere, du!
 Thi spejder han godt,
 Saa øjner han blot
 Eet Himmellegeme mere, du!

Th. Moore.

O, havde vi os en fager lille Ø!

O, havde vi os en fager lille Ø,
 Lang fra Land, ubesøgt, i den blaa Som-
 mersø,
 Hvor det blomstrende Blad er eviggrønt
 og frisk,

Hvor for Bien et helt Aar staa dækket
 Dug og Disk!
 Hvor med kjælent Behag
 Solen dvæler ved Jord,
 Og en Nat er en Dag
 I det tyndeste Flor;
 Hvor blot Følelsen af, at vi aande, vi
 er til,
 Vejer op al den Lyst, ellers byde man
 vil.

Der med Sjæle, saa rene som Climaets
 Luft,
 Elsked vi som i Edens nyskabte Duft;
 Den Balsam, den Glands, som fra Sky-
 erne faldt,
 Sneg sig ind i vort Bryst, skabte Som-
 mer af Alt.

Med en Lidenskab, fri
 For Fald som vort Løv,
 Med et Haab, som en Bi
 Svøbt i Blomsternes Støv,
 Vort Liv skulde ligne en lang Dag af
 Ild,
 Og som Natten vor Død nærmes hellig
 og mild.
Th. Moore.

O, tvivl ej!

O, tvivl ej — du vil finde,
 Nu gjør mig ingen Daarskab vild;
 Fornuftens Vestalinde
 Skal vogte Elskovs Ild!
 Skjøndt dette Hjerte tidligt led,
 Og fagre Hænder rysted mig,
 Der faldt kun nogle Blomster ned,
 Og hver en Frugt er gjemt til dig.
 Tvivl derfor ej, Veninde,
 Nu frister ingen Daarskab mig;

Fornuftens Vestalinde
 Skal vogte Ilden, tændt af dig!

Og skjøndt min Sang ej stemmer
 Til Lidenskab, saa føler jeg
 Og mere dybt fornemmer
 Den Salighed, jeg siger ej.
 Vel Bien flyver fra og til
 Og brummer om sit Frieri;
 Men finder han den Blomst, han vil,
 Saa er det med hans Brum forbi.
 Tvivl derfor ej, Veninde,
 Nu frister ingen Daarskab mig;
 Fornuftens Vestalinde
 Skal vogte Ilden, tændt af dig!

Th. Moore.

O, dette Øjekast — se væk!

O, dette Øjekast — se væk!
 Det Blik, den Trods, det Smil — tilgiv!
 Ha, det erindrer mig med Skræk
 Om den, som var mit Alt, mit Liv!

Hun havde dette Hexesyn,
 Jeg drak den Gift, som var deri;
 Som du just sænkede hun sit Bryn —
 Min Sands og Samling var forbi.

Af Elskov blev jeg halvforrykt;
 Og dog hun sveg mig, sveg sin Ed.
 Saa sødt bedrager Ingen — trygt
 Jeg troede paa Bestandighed.

Smil derfor ej som hun, som hun,
 Der kunde skuffe mig saa haardt!
 Den blide Trods, det Blik vil kun
 Igjen min Fatning røve bort.

Ses paa en Mund, som din saa sød,
 Troldrunen, som behersked mig,

Saa tror jeg, Hjertet, hun forskjød,
Paany fortryllet, flyr til dig.

Th. Moore.

Kysset.

Giv mig det Duekys, du ved,
Jeg lærte dig hint Nattemøde,
Da vi, berust af Salighed,
Fandt paa — du ved det selv, du Søde!

Du har dog ikke glemt det alt?
Bøj Nakken — saadan maa det være!
Nej, om igjen! det Kys var galt —
O, har du alt forglemt min Lære?

»Tys!« rød som Blod hun hviskede,

»hør!«

(Jeg følte Mælkearmens Styrke)

»Ifald du skjænder mer — jeg dør;

Du har jo lært mig det i Mørke.«

Th. Moore.

Hvor roligt hvilte jeg ej der.

Hvor roligt hvilte jeg ej der,
Du kolde Gravgrøft, i din Arm,
Hvor ingen Taarer grædes mer,
Forbitrede af Livets Harm!

Thi ak, min Sjæl, hvor lang din Strid!
Hver Ungdoms skjønnede Drøm, hvor kort!
Og længe førend Middagstid
Er Livets Sol alt gaaet bort!

Th. Moore.

Til Phyllis.

Glut, gjør ingen fæl Allarm,
Dit Hjerte ønsked jeg var mit,
Kom giv mig det, kom i min Arm,
Og ingen Snak mer om saa lidt!

Th. Moore.

Til Julia.

O, hvis din Taare er af Smerte,
Hvis du af dybe Sorger hildes,
Du fagre Mø, kom til mit Hjerte,
Og jeg vil bede Graaden stilles!

Men hvis kun Phantasi dig saarer,
Hvis Drømme væde dine Blikke —
Du ser saa dejlig ud i Taarer,
At jeg maa bede: stands dem ikke!

Th. Moore.

Naar trætte Stakler vandre hjem.

Naar trætte Stakler vandre hjem,
En himmelsk Hvile har de jo;
Hvor sød er Døden ej for dem,
Der længes efter Dødens Ro!

Saa du det ensomstille Sted,
Hvor Grønsvær dækker Lerets Brud?
Der ønsker jeg at lægges ned,
Der ønsker jeg at hvile ud.

Men — Taarer vil jeg ingen af,
Kun Duggens, som i Skumring rinde!
O, ingen Suk omkring min Grav,
Undtagen dem af Himlens Vinde!

Th. Moore.

**Bortfly du fra Verden, o Bessy!
til mig.**

Bortfly du fra Verden, o Bessy! til mig,
Jeg er jo saa from og andægtig;
Jeg Verden forsager, o Bessy! for dig,
Thi du er saa sød og saa prægtig.
Fortæl mig med Taarer og Sukke ej mer,
Hvad man Elskov kan spottende kalde!
Enhver har sin Daarskab, dog tilstaar
Enhver,
At vor — den er dejligst af alle.

Naar din Mund mødte min saa uendelig
sødt —
Har vi følt, som om Dyden forbød det?
Har vi mærket, at Himlen var vred eller
stødt?
Nej, snarere: Himlen selv bød det.
Saa skyldfri er Glæden, vi nøde hver
Stund,
Og jeg har saa lidet fortrudt den,
At — sad mine Fejltrin i Hob paa din
Mund,
Jeg tog dem igjen paa Minutten.

Saa kom til min Hytte, o kom, her er
Plads!

Her er Verdens Tant ej tilsyne.
Let falder Slummeren paa vor Madras,
Som over den Visestes Dyne;
Og dundrer om Ho'dpuden Stormens
Larm,
Og du, søde Uskyld! er bange,
Saa vid, det er ikke Himmelens Harm,
Det er kun dens lullende Sange.

Og hvile vi paa Dødslejjet en Dag,
Og man truer med Straf for Forhær-
delsen,
Et Suk af min Bessy skal føre vor Sag,
Og Døden skal tabe Forfærdelsen.
»Farvel! om Tilgivelse tvivle vi ej,«

Omfavnede da vil vi raabe;
Dit smeltende Blik vil oplyse vor Vej,
Og et Kys er vort Pas, vil vi haabe.

Th. Moore.

Catalogen.

»Kom,« hviskede Rosa en Dag ved mit
Bryst
Under Kjærtegn, hun gav og modtog,
»Fortæl mig om dem, du har elsket og
kyst!
Hvor Mange? læs op af din Bog!«
Ak, Rosa! jeg var i min Ungdom en
Nar,
En Boldt for min Sjæls Phantasi;
Men skrifte dig vil jeg, hvor Mange det
var,
Med dig er jo Listen forbi.

Gouvernanten Marie tog først i sit
Garn,
Det himmelske, Drengen saa vild.
Hun lærte mig elske sig — jeg var et
Barn,
Hvad der mangled hun selv satte til.
De Timers henrykkende Lærdom blev
slugt;
Den, tro mig! beholdt jeg i Hu.
Til Øvelse har jeg vel siden den brugt,
Men aldrig for Alvor — før nu.

Saa kom skjøen Martha. Min Sjæl stod
i Brand,

Høj var min romantiske Kraft,
For en Ridderfrøken jeg tog hende an
Og mig for en Ridder med Skaft.
Men jo mere i hende Gudinden jeg
fandt,
— Skjøen Martha var ingen Phantast —

Jo mer (og hun fejlede mindst, det er
sandt)
Tog hun mig for en lille Hans Qvast.

Saa sagtnedes det, indtil Hanne mig jog
I Snaren igjen med sit Blik.
Men Hanne, fandt jeg, var saa spræng-
lærd og klog,
Og det Meste, jeg fik, var Logik.
Jeg forlod denne Sappho derfor i Hast,
Om en bedre Logik fik jeg Nys,
Hvis Subtilitet er et sødt Øjekast,
Og som overbeviser med Kys.

Tilbedende Ida sværmede jeg;
Men hun var lidt hellig, og vi,
Ja det var det Værste, vi enedes ej
Om til Himlen den nærmeste Sti.
»Ida!« i Henrykkelsens Flugt var mit
Ord,
»Hvor er Himlen for dig og for mig?
Jeg tror, jeg kan finde den her paa vor
Jord
Og ikke langt borte, i dig!«

Se, saaledes gik det. Med evige Skud,
Men flygtigt, traf Amor din Ven,
Til truffet blev endelig Hjertet — o
Gud!

Og det kan ej heles igjen.
O Rosa, tryk al den Balsom, du har,
Tæt til det forblødende Saar!
Giv mig i din Skriftestol Aflad og Svar!
Til Bod er jeg svøbt i dit Haar.

Th. Moore.

Til Cara.

En Moder har i Skovens Skygge
Sit Barn, det slumrende, forladt;
Hun gaar at samle sparsom Næring,
Bærrene af det vilde Krat.

Da rejser Uvejr sig; hun haster,
Vildfarende, forgrædt, beklemmt,
Langtfra den Glut, hun lod tilbage,
Sødtlumrende i Græsset gjemt.

O Angst og Haab! Et Lys hun øjner —
Hør, Nattestormen tager af!
Dog nej — forbi! — paany den raser,
Og Skoven er en bælmørk Grav.

Om Døden ikke lukte Barnets
Smaa Øjne i, hvem ved, hvem ved?
Og dog, maaske de endnu aabne
Udstraale Liv og Venlighed!

Saaledes, da i Afskedstimen
Dit Tryllehaandtryk du mig bød,
Og i dit kloge Blik jeg spejded,
Om du tog Halvpart i min Nød,

Saaledes tænkte jeg — tilgiv det!
Hvem siger vel sig ganske fri
For ej at overdrive Lykken
Ved Hjelp af Drøm og Phantasi? —

Jeg tænkte, ja: i Caras Hjerte,
Skjønndt hende ubevidst, jeg lod
Eet Ønske dog nyfødt tilbage,
Een Følelse, som jeg gav Rod.

O Salighed, om ogsaa indbildt!
Jeg bad de gode Engles Hær
Bevogte i din Barm og styrke
Det Plejebarn, jeg havde der.

Og under mangen Sorgens Time
Og i den korte Stund for Lyst
Jeg glemte aldrig dog den Spire,
Jeg lod tilbage i dit Bryst.

Maaske den omkom ej af Kulde,
At Pulsen slaar endnu — tilgiv!

Dog nej, maaske en Tvivl har dræbt
den —
O, Cara! er der Tegn til Liv?

Th. Moore.

Bort med det Suk, jeg drak, berust.

Bort med det Suk, jeg drak, berust,
Af dine unge Læbers Konst!
Dog, nej — lad mig beholde det;
Det blev mit Hjertes Aandedræt,
Mit Liv er bygt paa denne Dunst.

Bort med det Kys, din Purpurmund
Troløs med Sandheds Ild har trykt!
Dog, nej — giv falsk mig Kysset kun;
Thi dør ej Sødmen paa din Mund,
Saa gjør den Andre rent forrykt.

Bort med de Eder, Dag og Nat
Min blinde Troskab fik af dig!
Dog, nej — lad dem bestaa endda;
De kunde skuffe Andre — ha,
Saa sødt, som de har skuffet mig!

Th. Moore.

Dismalmosen.

»De grov en Grav, for kold og sur
Til en Sjæl saa varm og tro;
Til Dismalmosen stod hendes Sind,
Paa dens Sø hver Nat ved Ildormeskin
Hun ror sin hvide Kano.

Hendes Ildormelampe jeg snart skal se,
Høre hendes Aareslag;
Langt og kærligt skal vort Liv,
Jeg skjuler Pigen i høje Siv
Den altfor brændende Dag.«

Til Dismalmosen gik hans Vej,
Igjennem det tykkeste Krat,
Hvor vredne Enebær Tornene sno,
Gjennem Mudder og Vand, hvor Sno-
gene bo,
Hvor aldrig en Fod var sat.

Og naar han sank paa Jorden hen,
Hvis Slummer kom i hans Blik,
Laa han, hvor den giftige Ranke lod
Om Natten dryppe sit skarpe Blod
Som tusind saarende Stik.

Ulvinden snuste hans Leje nær,
Og Slangen strakte sin Braad.
Han vaagned med Skræk op af sin

Drøm:

»O, naar skal jeg se den mørke Strøm
Og min Kjærestes hvide Baad?«

Han Strømmen saa, og en Ildkugle
fløj

Henover den sorte Sø —

»Min Kjærestes Lys, velkommen!« han
sang,

Og langs med den øde Strandbred klang
Hendes Navn, den livløse Mø.

Han laved en Baad af Birkebark,
Saa satte han ud fra Strand.
Han fulgte den lysende Gnist saa rød;
Hans Baad, som en Pil fra Buen,
skjød —

Den kom aldrig mere til Land.

Indianeren tidt paa sit Jagttog ser
De henfarne Elskende to
I Midnatstimens død stille Vind
Krydse paa Søen ved Ildormeskin
Og rø deres hvide Kano.

Th. Moore.

Et Kys à l'antique.

Betragt, min Glut! den sjeldne Gemme
 I denne simple Guldring; vid,
 At den er baaret og har hjemme
 I en forsvunden classisk Tid.

Maaske af en Athenerinde,
 En smuk, som tænkte mindst, den fik
 En mere yndig Ejerinde,
 Naar et Par tusind Aar forgik.

Kom, nærm dig kun med Kinden mere,
 Betragt dens sjeldne Skjønhed, se!
 Det maa vi ret tilbunds studere;
 Det er en ypperlig Idé.

En Knøs, men mod sin Vilje, tæt
 Ved en forelsket Nymphes Barm —
 Sig, Nea, har jeg ikke Ret?
 Hvor dejlig snoet er denne Arm!

Man skulde tro, hun blot for Løjer
 Har lagt den om hans Nakke der;
 Nej, nej! hun bruger Kraft og bøjer
 Sig Nektarmunden mere nær.

Den Ene hidsig som en Flamme,
 Den Anden fuld af frygtsom Ro,
 Men gjennemtrængte af det Samme
 Og lykkelige begge to.

Tænk dig, at jeg er denne Bengel,
 Men just saa varm, som lunken han.
 Og tænk dig, du er denne Engel,
 Men just saa kold, som hun i Brand!

Som hun jeg Armene udstrækker
 Og om din smækre Taille slaar,
 Og just som hun jeg Haanden lægger
 Her om dit snoede Nakkehaar.

Naturligvis jeg ogsaa stræber
 At komme nærmere som hun;

Og saadan — mødes vore Læber,
 Og saadan — kysser jeg din Mund.

Th. Moore.

Lyve.

Ja, jeg bekjender, i et Døgn
 Har mine Suk sagt mangan Løgn.
 Hvem spilder Glæden, kan du tro,
 For en lille Løgn's Skyld eller to?

Rynk ej dit Bryn, vær ikke sur!
 Løgn er, min Glut, Elskov's Natur.
 Var Hælvten, vi fortælle Piger,
 Var Hælvten af hvad man lover og siger
 Andet end Løgnens Illusion,
 Kom Verden i stor Confusion.
 Hvis alle Damers Øjne vare,
 Som Elskeren sværger, Stjerner klare,
 Astronomen maatte ned fra Skyen
 Og søge sin Lærdom i Byen.
 Nej, søde Engel, ved du hvad,
 Blev dine Tænder en Perlerad,
 Dit Haar til Guld, til Sne din Barm,
 Til Marmor din Haand og din runde
 Arm,
 Da først kunde Himlen for Alvor mene,
 At du skulde leve for mig alene,
 Og jeg for dig, som forlængst og nys
 Vi kyssende svør og svor ved Kys.

Og nu, for at ende min Lærdom vel,
 Vil jeg sige dig eengang Sandhed, Sjæl!
 Saafremt du vælger blandt kjæle
 Dreng

En anden Elsker, vid da: saalænge
 Som du er falsk og han oprigtig,
 Du tro, han med sin Løgn forsigtig,
 Saalænge er Baandet ej forslidt,
 Saalænge er hans Hjerte dit;

Men ak, ham har du rent forspildt dig,
Saasnat han siger Sandhed til dig!

Th. Moore.

Til en ostindisk Pige.

Er alle Pigebørn fra Solens Hjem
Forelskte, hede, flammefulde —
Gaa! hun blev aldrig født blandt dem:
Fra Maanen steg hun ned, i Kulde.

Dog, Smelteblik! dit Himmelrum
Har ej blot Glands, har ogsaa Ild;
Og du, Kysmund! hvem er saa dum,
At tro dig blot for Toner til?

O, havde jeg en Gnist, et Lyn
Af dem, hvorved din Ganges koger,
At lue op det Tryllesyn,
Som her forstenes mellem Taager!

Se dig i Brand — og synke, Mø,
I dine Arme, naar du brændte!
Jeg selv den Første til at dø
Paa Baalet, som jeg selv mig tændte!

Th. Moore.

Højt maa dale ned.

Højt maa dale ned,
Alt Stort er flygtigt, hør det!
Og alt Sødt, vi ved,
Naar det er sødest, dør det.
Hver en Knop, som faldt,
Hvert Haab, som blev til Smerte,
Det er Billeder paa Alt,
Som stemmer med vort Hjerte.
Højt maa dale ned,
Alt Stort er flygtigt, hør det!

Og alt Sødt, vi ved,
Naar det er sødest, dør det.

Skjænker Nyden Ro,
Der ender med at miste?
Kan et Baand du tro,
Som hvert Minut vil briste?
Bedre farne de,
Som dybt i Mørket vugges,
End, med Lys velsignet, se
Lys for evig slukkes.
Højt maa dale ned,
Alt Stort er flygtigt, hør det!
Og alt Sødt, vi ved,
Naar det er sødest, dør det.

Th. Moore.

Visdom, Daarskab og Skjønhed.

Visdom, Daarskab og Skjønhed en Dag,
Saa siges, var i et venskabeligt Lag.

Daarskab net

Gjorde Spring og Spræt;

Hans Hue den klang med Bjelderne ret.

Visdom tog

Med Prækner sin Bog —

O, hvad der var morsomst, det gjætter
man let.

Skjønhed, som gjerne vil lade lidt klog,
Kikkede med i Visdommens Bog,

Indtil Daarskab sang:

»Se hid engang!«

Ved Synet hun kom til sig selv igjen.

Visdom sad

Og vendte sit Blad,

Og Ingen bemærked ham mer, stakkels
Ven.

Men Visdom blev nidkjær paa Daarskabs
Kaskjet:

Med den paa, saa vandt han vist Skjøn-
hed let.

»Tag den paa,«
Sang Daarskab, »du Graa!«

Men Visdom saa ud, saa det var en Gru,
Og Skjønhed fandt mindre Behag i ham
nu.

Daarskab tog
Visdoms Bog

Og fletted den sammen til saadan en
Tot,

At Skjønhed svor
(Skjøndt ej med Ord),

Langt mer end hans egen den klædte
ham godt.

Th. Moore.

Kan du erindre, bag grønne Grene.

Kan du erindre, bag grønne Grene,
Det Sted for Elskov, for Elskov ene,
Hvor du mit Hjertes Løndom vide fik?
Hvor Maanens Ild, som mit Mod be-

sjælte,

Din Rødme saa, da jeg for dig knælte,
Mit Haabs Triumf i dine vaade Blik?

Da du til Barmen dengang sank mig
glad,

Bandt Elskov os — vi skilles aldrig ad!

Og da jeg Navne dig gav, Veninde,
De bedste Navne, jeg kunde finde:

Mit Liv, mit søde Liv, blandt andre
fler,

Din Sølvrost tonte: »Hvor kan du
falde

Just paa dit Liv mig, dit Liv at
kalde?

Din Sjæl! din Sjæl! det Navn jeg ynder
mer.

Dit Liv forgaar — men Salighed for
mig
At være Sjælen, som ej skill's fra dig!«

Th. Moore.

En Tid vil komme, Rædselsstund.

En Tid vil komme, Rædselsstund
For ham, der tog sin Flugt
I Ungdoms glade Foraarslund
Og nød som sin hver Frugt.
Naar denne Lyst har ham forladt,
Den Drøm saa dyb, saa kjær,
Saa er det Tid at dø, dø brat;
Hvad ejer Livet mer?
Den Tid vil komme, Rædselsstund,
For ham, der tog sin Flugt
I Ungdoms glade Foraarslund
Og nød som sin hver Frugt.

Naar Sol gaar ned i afrisk Sø,
Paa Timen er det Nat;
Saa hurtig skulde Livet dø,
Af Elskovs Lys forladt —
Ej ulme dorsk, som hertillands
En Dag med Skumringsblik,
Den kolde Rest af svunden Glands,
Af Ild, som længst forgik.
O Tid vil komme, Rædselsstund
For ham, der tog sin Flugt
I Ungdoms glade Foraarslund
Og nød som sin hver Frugt.

Th. Moore.

Elskov, en Jægerdreng.

Elskov, en Jægerdreng,
Gjør Jagt paa Hjerter smaa

Og fanger dem ifleng;
 Rundtom hans Snarer staa.
 De har det ret saa trygt,
 Omkring med barnlig Il
 De flyve uden Frygt —
 Da træffer dem hans Pil.

Hvor er hans Glæde stor,
 Ved Gry at give Agt
 Paa Skjønheds lette Spor
 Og gjøre heldig Jagt!
 Helst søger han dens Fjed
 I Sneen ren og skjær;
 Thi han, den Skjælm, han ved,
 Før jaged Ingen der.

Th. Moore.

Undtagen hendes kun paa Jord, hvorhen
 vi gled.
 Var Himlen rig paa Tunger, som paa
 Øjne — mange Tak!
 Saa fik om unge Folk som mig man
 Snik for Snak.

Læg stille, Rorkarl, an! hys hys! Som
 sagt,
 Jeg stiger paa Balconens Gitterværk, du
 holder Vagt.
 O, havde vi for Himlens Skyld det halve
 Bryderi,
 Som Dag og Nat for Pigernes, hvad var
 for Engle vi!

Th. Moore.

O, drøm du sødt!

O, drøm du sødt — gid al din Kum-
 mer
 Til Smil forandres i din Slummer!
 Dem, som Død og Afstand fjerne,
 Ungdomsvenner tro og ømme,
 Alt hvad før du skued gjerne
 Se du i lyse Drømme!

Og hun, det Barn, du elskte højest,
 Hun, som du kjendte dybest, nøjest,
 Yndig som paa Livets Vandring —
 Intet glemt af hvad henriver —
 Være hos dig! Hvis Forandring,
 Saa den, som Himlen giver!

Th. Moore.

Ro sagte, Rorkarl, hid!

Ro sagte, Rorkarl, hid, at Ingens Øren
 ved

Sorte og blaa Øjne.

Lad Sortøjets Glød
 Saare dybt, hvor det skjød,
 Og knapt ændse, hvis Sjæl det bevæger;
 Men Øjet, hvis Blaåt
 Træffer ligesaa godt,
 Er langt mere glad, naar det læger.
 O Fanny, o Fanny!
 Det Øje, hvis Blaåt
 Træffer ligesaa godt,
 Er langt mere glad, naar det læger
 — o Fanny!

Lad et sort Diamants
 Sige: knæl for min Glands,
 Tilbed mig, maaske da jeg røres!
 Men det blaa siger tyst
 Med sin smægtende Røst:
 Hvis du elsker mig, skal du bønføres!
 O Fanny, o Fanny!
 Men det blaa siger tyst
 Med sin smægtende Røst:
 Hvis du elsker mig, skal du bønføres
 — o Fanny!

Saa sig 'mig, o sig,
 Hvorfor Øjet hos dig
 Endnu dette Udtryk dog fejler?
 Besynderligt var,
 Om det blaa Par, du har,
 Skulde just sige Nej til sin Bejler?
 O Fanny, o Fanny!
 Besynderligt var,
 Om det blaa Par, du har,
 Skulde just sige Nej til sin Bejler — o
 Fanny!

Th. Moore.

Hvem fejled ikke?

Kan du tie stille, saa kom, saa hør!
 Vi følte det, vi ej følte før;
 Det skjultes ikke, det skjultes ikke!
 Vi saa paa hinanden, sade saa stille,
 Vi sukked sagte, vi tale vilde,
 Men kunde ikke, vi kunde ikke!

Hun følte min Læbes Tryk saa tidt;
 Det var første Gang, at jeg gik saa vidt,
 Og hun skjændte ikke, hun skjændte
 ikke,

Men hvisked, hvisked i Øret mig:
 »O, tvivler du nu, at jeg elsker dig?«
 Min Glut, det gør jeg, det gør jeg ikke!

Jeg følte Barmen, den hvide, runde,
 Jeg trykte den tæt, saa tæt jeg kunde,
 Men dog saa kjælent, jeg bed den ikke,
 Til — o behøver man gjøres klog?
 Hvem var saa nærved og fejled dog?
 Og dog — hvem fejled, hvem fejled
 ikke?

Th. Moore.

O, havde jeg bare Tid dertil.

O, havde jeg bare Tid dertil,
 Fanny kjære! saa sukkede jeg,
 Og hvert et Smil, al Øjets Ild
 Det blev til Graad for dig.
 Med Elskov, Slummer og Skjæmt
 Mit Liv er saa occupert,
 At Timen, til Graaden bestemt,
 Har altid mit Hjerte genert.
 Forlang derfor ikke af din,
 Din Bejler mer, end han kan!
 Elskov bør vistnok bades i Vin
 Og forkjøler sig sikkert i Vand.

Mit Hjerte spejler dig af saa klart,
 Du er saa uendelig smuk;
 Men Spejlet forstyrredes snart,
 Hvis det blev taaget af Suk.
 Det volder Skjønhed megen Brøst
 At ses gennem Sorgens Slør,
 Og blot for at se den rigtig lyst
 Er mit Øje klart som før.
 Vent derfor ikke paa Ak og Ve,
 Fanny! det er forgjæves, du;
 Kan Solskin ikke smelte din Sne,
 Regn gjør det mindre endnu.

Th. Moore.

Lille Marys Blik.

Lille Marys Blik,
 Det siger Meget, Herre!
 Men hendes lille Mund,
 Den pjatter endnu værre.
 Fortæller hun saa let
 Med Øjet al sin Lyst, du,
 Kom Tungen først paa Gled,
 Hvad saa? — Stop den med Kys, du!
 O de søde Tøse,
 Listige, med Ynde!

Naar Engle os forføre,
Hvem maa da ej synde?

Nannys Smelteblik
Var saa smukt som Nogens;
Kinden var saa bleg —
Hvis var Skylden? Bogens?
Nanny i grønne Lund,
Hun plukked en Kjærminde,
Og hendes Kinder snart
Vil blive rosentrinde.

O de søde Tøse,
Listige, med Ynde!
Naar Engle os forføre,
Hvem maa da ej synde?

Louise, den Nonnelil,
Beder paa Knæ om Naade,
Af Andagt er hendes Blik
Og af Henrykkelse vaade.
Hvis hendes fromme Bryst
Ej nænner at fordrive dig,
Hun deler gavmild Brøden
Med et: o Gud tilgive dig!

O de søde Tøse,
Listige, med Ynde!
Naar Engle os forføre,
Hvem maa da ej synde?

Th. Moore.

Se disse Kirsebær!

Se disse Kirsebær: engang yndige,
For længe i Solen prunkede de Smaa,
Skjønhederne bleve for modne, for myn-
dige,

Og snart vil de visne, snart forgaa.
For dem den letfærdige Fugl med Lyst
Før hvæssed sit Næb til en Kjærligheds-
dyst;

Den gjør det ej mere, den er ingen Gaas,
At røre de runkne, naar friske kan faas.

O Gud, hvis jeg ikke moraliserede,
Hvor alle Piger da kom tilkort!
Din Rosenskjønhed, den adorerede,
Gjemt alt for længe, den visnede bort.
Forund mig derfor det søde Hverv,
At frelse din Yndighed fra Fordærv —
Men uden Opsættelse! vær ingen Gaas:
Hvem sukker for Gamle, naar Unge kan
faas?

Th. Moore.

Naar fyldt af Glædens muntre Kræfter.

Naar fyldt af Glædens muntre Kræfter
Dit Smil jeg blandt de Glade ser,
Skjøndt du paa mig det sødest hefter,
Mit synes det mig ikke mer.
Kun naar for mig i Løndom dine
De stille Taarer rinde smukt,
Saa føler jeg, at det er mine,
Og standser dem i deres Flugt.
Lad derfor ikkun Glæden tindre,
Naar Fri og Kolde er om dig;
Smil du til dem, som elske mindre;
Men gjem blot Taarerne til mig!

Paa Jurabjerget Sneen vover,
Truffet af Solens Straalepil,
Skjøndt den i Kuldens Lænke sover,
Blændende klar mangt muntert Smil.
Men, naar en dybfølt Straale rammer,
Hvis Ild sig ej bekjæmpe lod,
Saa tør det kolde Smil for Flammer
Og smelter i en Taareflod.
Fortryl derfor med Blik, som tindre,
De Glade, Kolde, Fri om dig;
Smil du til dem, som elske mindre,
Men gjem blot Taarerne til mig!

Th. Moore.

Vil du!

Vil du komme til Hytten, saa skygge-
fuld, smuk,
Med Sengen af Roser, besprængte med
Dug?

Vil du, vil du, vil du, vil du
Komme derind?

Og vil du i Hytten paa Roserne hvile
Med Blus paa din Kind, med Øjne, som
smile?

Vil du, vil du, vil du, vil du
Hvile, min Glut?

Men varm som din Mund er Roserne
ikke;
Ej Duggen saa sød som de Kys, vi vil
drikke.

Vil du, vil du, vil du, vil du
Kysse mig, Glut?

Og eja for Glæden langt sødere, tys!
End duftende Roser og selv dine Kys!
Vil du, vil du, vil du, vil du,
Vil du, som jeg?

Th. Moore.

Lindetræet.

Der staar en Lind ved Porten,
Ved Slusens hvide Strøm;
Jeg drømte i dens Skygge
Saamangen dejlig Drøm.

I Barken har jeg skaaret
Hvad helst jeg tænkte paa;
Lyksalig og bedrøvet
Jeg under Linden laa.

Idag, paa Rejsen, maatte
Jeg Træet tæt forbi —

Skjøndt det var mørkt, jeg lukte
Dog mine Øjne i.

Og Grenene de suste,
Idet jeg drog afsted;
»Kom hen til mig,« de suste,
»Her er dit Hvilested!«

Den kolde Blæst og Haglen
Mig i mit Ansigt kom,
Mig Hatten fløj af Hovdet —
Jeg vendte dog ej om.

Endnu, skjøndt rejst saa mange,
Saa mange Mil afsted,
End hører jeg det suse:
»Her er dit Hvilested!«

Wilhelm Müller.

Ej du Halsen dække!

Ej du Halsen dække,
Kom, min fagre Brud!
Lad min Tone trække
Dig i Mørket ud.

Løs kun Sløret, Hatten
Fra din Rosenkind,
Dristig straal i Natten
Med dit Maaneskin!

Solen er jo nede,
Den, hvis Blik ej maa
Med sin skarpe Hede
Dine Liljer naa.

Aftenrødnet dukker
Lærken i sin Dal,
Og i Busken klukker
Kun en Nattergal.

Dagens Lireposer
Er til Hvile nu.
Elskte! alle Roser
Sove, uden du.

Alle kjække Lufte
Sove ganske trygt;
Natviolens Dufte
Sværme uden Frygt.

Bien samler Kræfter
Træt af Honningdrik;
Paa dit Ansigt hefter
Ene sig mit Blik.

Kys mig, vil du slukke
Mine Læbers Ild!
Alle Knopper lukke
Deres Øjne til.

Og for Aftnens Stjerne
Vær ej altfor bly!
At man kysses, gjerne
Ser den fra sin Sky.

F. Rückert.

Jeg lever i min Elsktes Bryst.

Jeg lever i min Elsktes Bryst,
I hendes stille Drømme,
O, hvad er Verden og dens Lyst?
Jeg kan den glad forsømme.
O, hvad er Paradisets Lyst
Med Salighedens Strømme?
Jeg lever i min Elsktes Bryst,
I hendes stille Drømme,
Misunder ingen Stjernes Lyst,
I Æther højt at svømme.
O, hvad er Verden og dens Lyst?
Jeg kan den glad forsømme.

Jeg lever i min Elsktes Bryst,
I hendes stille Drømme,
F. Rückert.

En Vise om Lykken.

Jeg hørte det tidt,
At Lykken den flytter,
Den rejser — saa nytter
Kun Rolighed lidt.

Jeg nølede ej;
Jeg gjorde mig rede,
Paa alfare Vej
Efter Lykken at lede.

Da saa jeg en Trykken,
Et Jav og en Vrimmel,
En Støjen, en Stimmel,
Men intet til Lykken.

Og fritted jeg Tingen:
»Hvor findes den lettest?
Hvor søges den rettest?»
Saa svarte mig Ingen.

Jeg kom til en Bro:
»Naar var vel Tiden,
At Lykken drog over?» — «Min Tro,
For mange Aar siden.»

Til en By jeg mon vinde:
»Er Lykken herinde?» —
»Med optrukne Bomme
Vi vente dens Komme.»

Da gav jeg mig med
En Stund til at vente;
Lang Tid, før jeg rendte
Atter afsted.

Hvergang af en By
Jeg søgte at fly

Og vendte den Ryggen,
Arriverede just Lykken.

Lad Narre paa Farten!
Hvem ved, om den er,
Naar rigtig du har den,
Umagen værd?

I Skoven jeg tog
En afsides Krog
Og bygte mig rolig
Et Ly, en Bolig

Ved min egen Flid,
Ved mit eget Slid
I mit Ansigts Sved,
Uden Lykken var med.

Nu, Lykke! nu find
Min Seng og min Pude;
Har du Lyst, saa kom ind,
Hvis ikke, bliv ude!

F. Rückert.

Holder ud!

Holder ud, o I elskende Hjerter!
Yndigt er Kjærligheds Suk.
Under Sjælens hulkende Kluk
Lærer at spøge med Smerter!

Nattergale, i eders Hjerter
Vellyden ej indeluk!
Rosen, der er saa smuk, saa smuk,
Spøger med Kjærligheds Smerter.

F. Rückert.

Druekjærnen.

Jesid Ben Abdelmalik
Har Chalifatet gjort
Højst mægtigt og anseligt,
Der alt før ham var stort.

Musseilama, hans Broder,
Dog stod ham rolig bi;
Selv var han rent hensmægtet
Af Elskovssværmeri.

Han elskede mer end sit Øje
Den skjønne Hababa
Og gad ej Lyset skue,
Naar hun var skilt derfra.

Engang ved Jordans Bredder,
I Haugens Blomsterlæ,
Sad han med den Hjertelskte
I Skyggen af et Træ.

Man satte Landets Truge
Før ham, den høje Gjæst,
Hvoraf han tog en Druer,
Der huede ham bedst.

Da sugede som et Kys han
Saft af et Vinbær ind
Og kasted efter den Elskte
Kjærnen med kjælemt Sind.

Med sine fine Læber
Hun greb i Hast den fat —
Den trængte i hendes Strube
Og qvalte hende brat.

Hun laa ham død i Armen;
Det kunde han ej forstaa,
At det, han højest elskte,
Ogsaa kunde forgaa.

Han vilde sig ej skille
Ved Liget, og i Løn

Begrov man derfor Qvinden,
Der nylig var saa skjøn.

Da kunde han ej rive
Sig løs fra Gravens Sted;
I Dage faa han hensvandt
Og kom til hende derned.

Man siger, at i Graven
En Vinstok Rødder slog,
Af hvilken man store Druer,
Men uden Kjærne, tog.

F. Rückert.

Hofpoeten.

For Chalifens høje Porte,
For Chalifen Alraschids,
Stod Abu Nuvas, hans Digter;
Man idag ej strax ham indlod,
Thi hans Herre overvejede
Først en Spas, han vilde prøve

Og han talte til sit Hoffolk:
»Hente hver sig først et Æg,
Skjul det under Pelsens Folder,
Derpaa før mig Digtren ind!

Da han nu var traadt i Kredsen
Til sin Plads, hvor den ham tilkom,
Lod sig Talen muntert høre,
Hver gav sine Ord tilbedste;
Pludselig dem dog afbryder
Herskeren og raaber opbragt:

»Alle er I dumme Høner;
Kagle kan I, ikke Andet.
Læg mig Æg engang paa Stedet,
Ellers er I alle Dødsens!«

Strax til Een, hans Højre nærmest,
Vender han sig om med Vrede:

»Læg mig Ægget, du, den Første!«
Denne trykker sig og krymper,
Bringer Ægget frem og viser,
Hvordan han har frelst sit Liv.

Derpaa til den Anden, Tredie,
Hele Rækken ned han kommer,
Endeligen til sin Digter,
Der saa Spøgen an med Taushed.

»Nu skal du mig lægge Ægget!«
Digtren bryster sig og sprætter,
Slaar med Armene som Vinger,
Raaber højt: »Kikiriki!
Til de mange Høns behøver
Du en Hane, det er mig.«

Leende Chalifen svarer:
»Du slap godt derfra, Poet!
Derfor skal du nu som altid
Være Hanen i min Kurv.«

F. Rückert.

Hormusan.

Hormusan, den ædle Perser,
Føres lænkebunden ud,
For at lide Døden efter
Sejerherrens strenge Bud.

Uforfærdet om i Kredsen
Ser sig rundt den kjække Mand;
Men begjærlig Blikket dvæler
Paa en Krukke fyldt med Vand.

»Allah! af den friske Kilde
At jeg kunde slukke først
I en kjølig Drik af Bægret
Sidste Gang min hede Tørst!«

Og sin Slave Sejerherren
Vinker med højmodig Hu:

»Sidste Lædskning i et Bæger
Denne Fange række du!«

Ned i Kruset, som han holder,
Hormusan betænksom ser;
Ikke blot en flygtig Lædskning,
Livets fulde Haab han ser.

Dog, som angst for Sværdets Hug, han
Ser sig om og spørger kuns:
»Omar! er jeg tryk, indtil jeg
Denne Skaal har tømt tilbunds?« --

»Tøm den, du er tryk saalænge!
Jeg dig giver Ro og Rast;
Af en tørstig Læbe, ved jeg,
Tømmes Bægeret i Hast.«

Men fra Munden, som alt følte
Duften af det friske Vand,
Hormusan med Kjækhed flytter
Skaalens lædskefulde Rand.

Kaster, som om han var bange,
At han holdt sin egen Død,
Drikkekarret imod Jorden,
Saa med Klang det sønderbrød.

Omar ser forundret paa ham:
»Slukte sig saa brat din Tørst?« —
»Nej, men det langt større Haab nu
Drager jeg af Bægret først.

Har du Sikkerhed mig lovet,
Til jeg tømte dette — se!
At jeg tømmer dette Bæger,
I mit Liv vil aldrig ske.«

Omar saa betænksom paa ham,
Paa det knuste Kar: »Jeg skrev,
Uden at jeg selv det vidste,
Altsaa dig et Lejdebrev.

Men det havde mange Vidner,
Og det er en hellig Sag;
Allahs Segl er sat derunder,
Hvem dit Liv er til Behag.

Tørstige! som Gjæst jeg rækker
Dig det andet Bæger; tryk
Kan du tømme det til Bunden,
Glad ved Livet, uden Frygt.«

F. Rückert.

Vidtdreven Kjærlighed.

Jeg elsker Alt, som har med dig en
Lighed —
Høstnattens Maane, Skovens Rosengren;
Den haarde Sten selv kysser jeg med
Andagt,
Fordi dit Hjerte er saa haardt som
Sten.

F. Rückert.

Den gamle Konge hviler i sit Telt paa Sletten.

Den gamle Konge hviler i sit Telt paa
Sletten,
Men faar kun liden Ro, han vaager over
Retten.

Thi ringe gavner det, at Konger Love
give,
Naar de ej vaage over, at de fulgte
blive.

Hvor sjelden trænger ind til Kongers
Løndomskammer
De Undertryktes Raab og de Forfulgtes
Jammer!

Men han har gjort ved Hovedgjærdet af
sin Seng
En Klokke indadtil og udadtil en Streng

Og har bekendtgjort: hvo som Tryk og
Vold erfor,
Han skal kun nærme sig og trække
denne Snor.

Og hvergang nu for Kongens Øre Klok-
ken lyder,
Saa vaagner han og ved, hvad denne
Klang betyder.

Saa hjælper han til Ret, forvandler Ondt
til Gode
Og skaber Lykke i det Land, ham Gud
betroede.

Og mangen Mislighed har han saaledes
jevnet,
Og i en føje Tid har Klokken Ro ham
levnet.

Da, som til Hvile just han laa med stort
Behag,
Fornam han Klokkens Røst og Stren-
gens stærke Drag.

»Hvo er det Menneske, som saa umenne-
skelig ringer?« —
»Det var et Æsel, Herre!« Budet Svar
ham bringer.

Et stakkels Æsel, allevegne ømt og
saaret,
Forgnavet og hudløst paa Boven og paa
Laaret.

Hans Tilstand raabte højt, han kunde
Ord undvære:
At ham var paalagt mer, end Ryggen
kunde bære.

God Røgt og Pleje bød ham Kongen
flux at give
Og lod som Lov for Landet den Anord-
ning skrive:

At Ingen maatte mer med Husdyr saa-
dan handle;
At Kongens Ro til Uro skulde sig for-
vandle;

Da han ej kunde Hvilens rette Sødme
smage,
Naar, om ej Mennesker, saa Dyrene dog
klage.

F. Rückert.

En Fattig boede i en trang og ussel Vraa.

En Fattig boede i en trang og ussel
Vraa,
Han tænkte mangen Nat, strakt paa det
nøgne Straa:

»Mit Slid og Slæb er spildt, vil aldrig
rigtig due,
Thi Armod bor usynlig hos mig i min
Stue.

Jeg gad nok se den Troid, jeg skulde
Tiden nytte,
Jeg vilde bede hende om, saasart som
mulig flytte.«

Da saas en Glands, som naar de fjerne
Kornmod lyne,
Og i beskeden Pynt en Qvinde blev til-
syne.

En flink Ungmø hun førte ved sin højre
Haand,

Og et huldsaligt Barn greb hendes
Klædebon.

Hun talte til den Studsende: »Nu stands
din Klage!
Jeg er Armoden, som du vil paa Døren
jage.

Den flinke Pige her er Arbejdet, min
Terne,
Tilfredsheden det Barn, der følger mig
saa gjerne.

Hvad jeg behøver, skaffer Pigen mig
med Lyst,
Og dette Barn er mine gamle Dages
Trøst.

Farvel! vi vil ej længer fylde dig din
Hytte;
Stort bliver dig dit Hus, det snevre,
naar vi flytte.« —

»Holdt,« raabte Manden, »holdt! Min
Gjæst, du maa ej vige!
Jeg havde ikke tænkt, at du blev fulgt
af Slige.

Jeg skjænker gjerne Armoden sin Plads
herinde,
Naar jeg Tilfredsheden ved Arbejdet
kan finde.

Jeg tænker selv engang at blive rigtig
skudt
Og gift med En, der føder mig en saa-
dan Glut.«

F. Rückert.

I, Herrens høje Lys, som over Himlen gaar!

I, Herrens høje Lys, som over Himlen
gaar
At bringe Verden Dag og Nat, Maaned
og Aar!

I grændse Rummet af, saavel som maale
Tiden,
Hvori den jordiske Udvikling dannes
siden.

Jer Dont er misforstaaet tidt af os paa
Jorden,
Og Navn af Skjæbnestyrere er eder
vorden.

I ere Guder ej, jer skjuler Skyens Hale,
Formørkning, Undergang; og I maa
aarlig dale.

Skjøndt kun Guds Tjenere, I have stillet
jer
Imellem ham og os, ret som Lakajer
her,

Der mellem Drot og Folk sig stille og
fordunkle
Regentens ægte Glands med Glimmer-
værk, som funkle.

Gaa, stolte Tjenere! I maa ej Vejen
spærre,
Gaa, Stjerne, Maane, Sol! meld mig hos
eders Herre.
F. Rückert.

En Gartner indbød sine Naboer, hvo der vilde.

En Gartner indbød sine Naboer, hvo
der vilde,

Store og Smaa, i Haugen til et Venne-
gilde.

Alt Lifligt, som hans Plantning gav, lod
han dem smage
Og med et venligt Smil bad dem til-
takke tage.

Tilfreds og munter spiste hver en Gjæst;
en Mand
Til sidst kun følte — ak! et Sandskorn
paa sin Tand

Og raabte: »Morder! bød og bad os der-
for du,
At vi skal bide vores bedste Tand itu?»

Og da den hele Skare blev bekendt med
Sagen,
Blev der et Oprør og en Skjælden og
en Klagen.

Men Verten talte blidt, forsonligt til de
Vrede:
»Det Bedste gav jeg jer, som var i mine
Bede.

Tilgiv, i Skyndingen om paa en Trevl,
en Rod
Den Jord, hvoraf den kom, et Sands-
korn efterlod.

Det Bedste, som der var i Haugen, nød
I, Kjære!
Vis derfor ingen Harm! Tak vil jeg ej
begjære.»
F. Rückert.

Aphorismer.

1. Mod Kjærlighed Forstanden har
den Skik
At gjøre Oprør, som forskrækker —
Til Angreb sender Kjærlighed et
Blik,
Og Fjenden strax Geværet strækker.
2. Jeg drak ved Livets store Fest;
Men — ærlig talt — jeg nød kun
lidt:
Det er en ubeskeden Gjæst,
Som fordrer Glasset altfor tidt.
3. »Hvor Livets Blomstertid er kort,
De skønne Planter hastig fly!« —
Frygt ej, min Ven! Naar en gaar
bort,
En anden blomstrer frem paany.
4. Ulykkelig den, som i Døden gaar
Og ikke havde en Kjærligheds-
Stund!
Det er som Bægret, der faldt i
Skaar,
Førend det læsked en tørstig
Mund.
5. Skjæld ikke paa Høstens Luft,
Som river Rosen i Laser;
Nej, pluk og nyd Rosernes Duft,
Førend Vinteren raser!
6. I venlige Kredse om Vaaren
At gribe Pocalen glad —
Ja, det er fornuftigt; kun Daaren
Bærer sig anderledes ad.
7. Af Skade bliver man klog,
Saa høres de Vise raabe —
Uheldig nok var jeg, og dog
Er jeg endnu en Taabe.

8. »Væk ej den Sovende af hans Slum!
Hvo kan hans Drømme fatte?« —
Nej, du har Ret; i Verdens Rum
Kan Intet maaske hans Drøm er-
statte.
9. Sandhed har ædle Vines Natur:
Vand maa blandes i Drueblodet;
Thi byder man den ganske pur,
Blive Gjæsterne øre i Ho'det.
10. »Nu har jeg lavet Sagen ret,
Alting er ordnet med det
Samme.« —
Vogt dig! En Hændelse kommer
let
Og gjør din hele Visdom til-
skamme.
11. Et Værk med nok saamegen Prosa i
Bestaar af lutter løse Dele;
Men bare fire Linier Poesi,
Og Øret fatter strax det Hele.
12. Her er Fløjter, Violiner,
Lystighedens glade Stemme;
Den, som helst gjør sure Miner,
Gjøre dem, naar han er hjemme!
13. Ranken behøver sig ikke at
skamme,
Den søger i Verden ej vidt om-
kring,
Den slynger sig om den nærmeste
Stamme,
Som bærer den og dens Blomster-
ring.
14. Ved Synet af alt det Slette
Vilde man blive rædsomt tilmode,
Naar ikke endel af de Slette
Anstillede sig som gode.
15. At vogte sig vilde man godt for-
staa,
Hvis foran Vinen kom Hoved-
pinen;
Men altid kommer den ovenpaa,
Og hvem kan tænke paa den ved
Vinen?
16. Klag ej, at i Livet mange
Haab og Ønsker har dig skuffet;
Tænk, hvor ofte du var bange,
Og dig intet Slemt har truffet!
F. Rückert.

Ritorneller.

1. Giv mig at drikke!
Hvad der i Stjernerne staar skrevet
Kan glemmes, ændres kan det ikke.
2. Und mig en evig Lykke!
»Det er formeget — men et lille
Stykke.«
3. Cypresse, du ranke!
Jeg holder ikke af at skrive,
Men du var aldrig ude af min
Tanke.
4. Navn af Pragtskønhed kan du ikke
føre
Og af et grimt Gefjæs endnu langt
mindre:
Min lille Morenkop! det la'r sig
høre.
5. Orangeqvist!
Foran dit Hus har jeg to Gange
hostet,
Nu vover jeg et sagte: pist! pist!
pist!

Aut, Aut!

O, hvis jeg var en Tømmermand,
 Jeg bygged en rummelig Skranke
 Og tog et Stykke Kridt i Hand
 Og skrev paa Indgangens Planke:
 Enten, eller!

I, som vil kjæmpe Tidens Dyst,
 Herfrem, I Riddere alle!
 Tal det ud med tydelig Røst:
 For hvilken Sag vil I stride og falde?
 Enten, eller!

For Fyrstens Magt eller Folkets Vel?
 For Aandens Sol eller Præstepraasen?
 Republikaner eller Træl?
 Ja eller nej, kun ingen Vaasen!
 Enten, eller!

Rustningen være sort eller hvid,
 Til Venstre I, til Højre disse —
 Dødsfjender kun tør træde hid,
 Kampen er Liv og Død tilvisse.
 Enten, eller!

I Herrer Ifald, Dersom, Naar,
 Betingelsesvis og Paa en
 Maade!
 Her hedder det: helt med Hud og Haar,
 Vi ville for Pladsen alene raade.
 Enten, eller!

Bliv ude, I os forstyrre vil,
 I Abekatte med Halvpartsmening!
 Morer det jer, saa se kun til;
 I danne Tilskuerpladsens Forening.
 Enten, eller!

Og naar den Sidste med kløvet Skal,
 Der eller her, bløder af Skrammen,
 Saa ved I, hvem I følge skal,
 Vi gjør det af for hele Krammen.
 Enten, eller!

Men jeg er ingen Tømmermand,
 Jeg kan ej nogen Skranke bygge,
 Jeg lader det gaa, som gaa det kan,
 Tilsidst maa det dog fremad rykke:
 Enten, eller!

*Sallet.***Til to Svaler,**

som under Gudstjenesten fløj ind i Kirken.
 I To, som kom
 Skyldfri fra Himlens Luft, I Glade!
 Hvad kan I bede om,
 Hvad Synd skal eder Gud forlade?

Hvad drev jer vel
 Fra Himmelrummets Glands at flygte?
 Kan eders rene Sjæl
 Den Gud, I ej fortørned, frygte?

I ved ej af
 Den Brøde, vi maa sukke over;
 I kjende ej til Straf,
 I To fra Dybet ovenover.

Den Lod traf jer
 At synge frit hvad Brystet evned,
 Og Himmelloftet nær
 At quidre hen et Lovsangslevnet.

Hæv jer fra Jord
 Højt over Landet, over Vandet;
 Deroppe syng i Chor
 I Hvælvingen, af Haand ej dannet!

Men vil I smukt
 Med os en Andagtstime øve:
 Lær mig den rene Flugt,
 Giv mig en høj Begejstrings Prøve!

O, kunde jeg
 Med udstrakt Vinge over Vrimlen

I Skyer finde Vej —
Jeg søgte Stjernerne paa Himlen.

Der var det Lyst
At juble sine Toner ud
Og ved Naturens Bryst
Tilbede kun Naturens Gud.

Charles Sprague.

Serenaden.

»Donna Laura, Donna Laura!
Hører I? en Cither klinger.
Det er Leonat, som eders
Yndighed sin Hyldest bringer.« —

»Ih, den Frække! tør han atter
Mig sin Serenade byde?
Ved han ej, hvor let hans Blod for
Don Guarinos Sværd kan flyde?« —

»Hør dog, hør dog, skønne Laura!
Kan I modstaa Sangen længer?
Hør de bløde Elskovstøner;
Lad os aabne Gitrets Stænger!« —

»Nej, Duenna, vogt dig! Aldrig
Vil jeg saadan Daarskab øve.
Nej, kun bag Gardinets Folder
Lidt at spejle vil jeg prøve.« —

»Se, der staar han! Maanen skinner
Paa hans Klæder silkehvide;
Hvilken ung og herlig Ridder!
Træk Gardinet mer tilside!« —

»Nu, det ske! hvad kan det skade?
Intet vi i Grunden vove;
Leonat er jo alene,
Alle Folk i Huset sove.« —

»Se, han nærmer sig, han sukker!
Hvilken Bøn i Elskovssproget!
For at se ham desto bedre,
Lad os aabne Gitret noget!« —

»Nej! den Spøg var altfor dristig,
Ikke skal du mig forføre;
At vi aabned Gitrets Laase,
Kunde let min Onkel høre.« —

»Don Guarino? Ih, han sover
Efter Jagten haardt af Træthed.
Kun et Tryk — nok et — nu ser du,
Gitret aabner sig med Lethed.« —

»Ej, Duenna! ej, Duenna!
Altfor vidt er du alt gangen;
Jeg staar Fare for min Ære
Ved saa daarlig Lyst til Sangen.« —

»Stille, stille! lad os lytte!
Hvad? hvad ser jeg? Riddren springer
Fra sit Sæde — Hjælp, Madonna!
Op i Træet han sig svinger.« —

»Hvad? i Træet her ved Vindvet?
O den mageløse Frækhed!
Raad mig, sig hvad skal jeg gjøre,
For at slippe fra hans Kjækhed?« —

»Ha, der er han! Ej, nu maa I
Selv bedst vide jer at hytte;
Midlertid vil jeg derude
Gaa paa Gangene og lytte.«

Johann Vogl.

Af Skjönt og Godt i fordums Dage.

Af Skjøndt og Godt i fordums Dage
Var mig en Æsel kun bleven tilbage,
Og saa alvorlig, saa sat var han,
Som Nogen i Verden være kan.

Hans Træk de var saa fromme, stive,
Som kun en Helgens paa Jord kan blive;
For hans Ydmyghed, hans lange Mod
Var alle Mennesker ham god.

Thi min Guitarre — er hos Cleanth
Sat for en Faareost i Pant.

W. Waiblinger.

I Miner, Væsen, hvorhen han traadte,
Sig Philosophen saa let forraadte;
Og paa hans Holdning og paa hans Fjed
Saa man, at eengang Silen ham red.

Vi ere Syv.

Et muntert Barn,
Som aander let, er rund og rød,
Som føler Liv i hvert et Lem,
Hvad grubler det paa Død?

Som Philosopher og som Poeter
Og alle lignende Propheter
Stivøret, stolt han monne gaa —
Men aad i Grunden dog kun Straa.

Jeg traf en lille Landsbyglut,
Omtrent paa otte Aar;
I Krøller omkring Nakken
Hang hendes tykke Haar.

Ja, alle Unge og Letfærdige
Til ægte Mønster paa det Ærværdige,
Paa Dyd og Alvor og paa Forstand,
Saa kom til Verden graahærdet han.

Hun talte som en Bondetøs,
Stod stille, da jeg bad;
Men hendes Blik, det var saa smukt,
Det gjorde mig ret glad.

En trofast Ven, jeg siger dette;
Blandt os var aldrig Kiv og Trætte.
Sine Sorger bar han saa rolig, mild
Og mine med og mig dertil.

»Af Sødskende, min lille Ven!

Hvor mange er vel I?«

Om han har elsket, skal jeg ej sige;
Jeg hørte ham kun om Natten skrige
I Maanskin frygteligt og hult —
Hvem ved, var det Længsel eller Sult!

Hun svarte og saa forundret op:

»Hvor mange? Syv er vi.« —

O, vi hinanden saa godt forstode!
At vi elskedes, kan man let formode.
Man har jo ej samme Dyd og Skik,
En mangler hvad den Anden fik.

»Hvor er de da? Sig du mig det!«

Hun svarte: »Syv er vi.

De To af os er nu til Søs;

De To er i Ugledi.

Til min Yndling havde jeg ham kaaret;
Hvor dybt har mig hans Tab ej saaret!
For første Gang nu mit Hjerte ved
Skilsmisssens Qval, dens Bitterhed.

To ligge her paa Kirkegaarden,

Min Søster og min Bror;

Og i Huset der ved Kirken jeg

Bor tætved med min Mor.« —

Men det kan mig dog mest fortære:
Jeg kan ej, som jeg bør, ham ære;

»Du siger, To er nu til Søs,

Og i Ugledi er To;

Dog er I Syv! Mit søde Barn,

Det kan jeg ikke tro.«

Den lille Pige svarte mig:
 »Syv Sodskende er vi;
 Paa Kirkegaarden ligge To,
 Der hvor du gik forbi.« —

»Hast ej saameget, lille Glut!
 Snart kan du springe hjem.
 Naar To er lagt i sorten Muld,
 Saa er I jo kun Fem.« —

»De grønne Grave kan du se,«
 Gav Pigen mig til Svar;
 »Tolv Skridt vel fra min Moders Dør
 Jevnsides Plads de har.

Min Strømpe der jeg strikker tidt,
 Mit Lin jeg sømmer der
 Og sidder ned og synger for dem
 Under de grønne Træer.

Og, Herre! mangen Aftenstund,
 Naar Solen er saa rød,
 Ta'r jeg min lille Spølkum med
 Og spiser der min Grød.

Først døde lille Elsebeth,
 Hun sukkede saa haardt,
 Til Gud gjorde hende Pinen kort,
 Saa gik lille Elsbeth bort.

Paa Kirkegaarden blev hun lagt,
 Og rundt om Graven — ej!
 Der leged hele Sommeren
 Min Broder Hans og jeg.

Og dengang Sneen kom, og man
 Paa Isen kunde glide,
 Blev Broder Hans nødt til at gaa;
 Han ligger ved hendes Side.« —

»Naar To er borte, hvor mange Rest?
 Sig det, men ikke lyv!
 Den lille Pige svarte blot:
 »O Herre! vi er Syv.« —

»To af dem er jo døde, Glut!
 Og deres Sjæl i Himlen.«
 Men det var spildte Ord, for hun
 Blev fast ved Sit og sagde kun
 Som før: »Nej, vi er Syv!«

William Wordsworth.

Mønstringen ved Midnat.

Tambouren staar af Graven,
 Naar Midnatstimen kommer,
 Og slaar sin dybe Hvirvel,
 Gaar op og ned og trommer.

De kjødløse Dødningarme
 Med Trommestokkene klirre;
 Tappenstreg og Reveille
 Slaar han, saa Ruderne dirre.

Den Tromme klinger sælsomt,
 Den dunder ham om Skuldren,
 Saa de gamle, døde Soldater
 Vaagne ved dens Buldren.

De, som det høje Norden
 Dybt under Isen strækker;
 De, som Italiens Muldjord
 For lummerhedt bedækker;

Og de, som Nildyndet skjuler
 Og Sand paa Arabersletten,
 De stige af deres Grave
 Og lede om Bajonetten.

Og ved den tolvte Time
 Trompeteren sig hæver
 Og stiger til Hest og blæser,
 Saa hele Byen bæver.

Da komme paa luftige Heste
 De døde Rytterskarer,

De gamle Eskadroner,
De blodige Husarer.

Hjelmen sig om det hvide
Dødningehoved svinger,
Og Knokkelhænderne holde
De lange Sabelklinger.

Og ved den tolvte Time
Ses ud af Graven skride
Feltherren selv og langsomt,
Følgt af sin Stab, henride.

Hans Dragt er uden Glimmer,
Hans Hat den er saa liden,
Og kun en spinkel Kaarde
Hænger ham ved Siden.

Maanen sin gule Lysning
Hen over Pladsen strækker,
Og Manden med Hatten den lille
Mønstrer de lange Rækker.

Der presenteres, skuldres,
Og Hæren defilerer;
Colonnerne forbi ham
Med klingende Spil marscherer.

Og Kredsen om ham slutte
Marschaller og Generaler;
Og til den Nærmeste af dem
Et Ord han sagte taler.

Det Ord gaar rundt, gjenlyder
Langs med den blanke Seine:
»Frankrig« hedder Ordet,
Feltraabet: »St. Helene«. —

Det er den store Parade
Paa Champs Elysées, Revuen,
Den døde Kejser holder
Ved Midnatstid i Byen.

J. Ch. v. Zeditz.

Tydske Folkeviser.

1.

Den afskyelige Kjæreste.

Nu kommen er min Sørgetid,
Den kom desværre nylig;
Hun, som mit Livs Klenodie var,
Finder jeg nu afskyelig.

Mit Hjerte er som Jern og Staal,
En Ædelsten, som saarer.
Ak, var hun vidende derom,
Saa grød hun bitre Taarer.

Mig ynker Sol og Maane med,
Dertil den klare Stjerne;
De have jo den svævende
Lysthauge i det Fjerne.

Paa Glimmer og paa Funker hang
Min Hauge let i Lunden,
Og da jeg traadte tryk derind —
Som Moselys forsvunden.

Gud give, at jeg blot var død
I mine unge Dage,
Saa havde jeg ej saadan Grund,
Saa bitter Grund til Klage.

Her findes ingen kjølig Brønd,
Som lædske kan mit Hjerte,
Jeg har kun denne Taarestrom,
Saa hed, saa strid af Smerte.

2.

Den lille Frits til sine Venner

Ak, havde jeg en Elskerinde,
Saa stor som jeg, en Liljevand!
Saa drømte jeg hver Nat om hende
Og ej om nogen Bussemand.
Ak, havde jeg en Elskerinde!

Han viste mig paa Bunden
 Af Glasset, af det magiske,
 Det Klare uforfalsket,
 Sandhedens rene Top.

Jeg saa, den fulde Visdom
 Er kun i Nattergalens Slag
 Og i den sagte Kurren
 Af Duen, den forliebte Krop.

Jeg saa, den fulde Dybsind
 Kun findes i det Brum,
 Som Oldenborren surrer,
 Der sværmer om en Liljeknop.

6.

Dybt i Nattens Mørke
 Være Stævnemøde,
 Være Elskovs Havn!
 Paa et Sted, et øde,
 Just i Midnatsstunden
 Ræk mig Purpurmunden,
 Tag mig Favn i Favn!
 Jeg, som uden dig
 Her i Solens Straaler
 Som et Gjenfærd maaler
 Bleg min Dødningvej —
 Hist i Mørkets Timer,
 Hvor det Midnat kimer,
 Vender jeg tilbage,
 Som i Livets Dage,
 Og som Ungersvend,
 Gaar af Graven ud
 Paa dit Englebud.

7.

Dig ligne ved en Rosenknop
 Faldt aldrig nogen Digter ind;
 Thi aldrig havde nogen Knop
 En Mund saa nydelig som din.

8.

Ak, kun eengang lad din Læbe
 — Var mit Ord til den Hjertelskte —
 Nektarsød ved min sig klæbe!
 Ellers maa jeg selv mig dræbe.

»Gjerne gjorde jeg det, gjerne,«
 Svared hun, »naar ej jeg frygted,
 At dit altfor hede Kys
 Brændte sort min fine Læbe.«

9.

Hvo kan Verdens Malurt nyde,
 Uden at han selv sig nøder?
 Men jeg kjender et Par Læber,
 Som den hele Verden søder.

10.

Ak, hvor har den sure Visdom,
 Alderdom og Dyd tillige
 Ødelagt mig mine Kræfter!

»Kom og sug«, den Elskte talte,
 »Ungdomsdaarskab, Synd og Sødme
 Blidt af Læbens Rosenrødme,
 Blidt af Barmens Liljebæger
 Og lev op med nye Kræfter!«

11.

Rosendejlig er min Glut,
 Selv for Englene et Spejl,
 Men hvad der er allerbedst,
 Blind for mine mange Fejl.

12.

Hun slægter Cedertræet paa, saa rank.
 Gjør mig min Kistes Fjæl af Cederholt!

Saalunde skrinlagt, o hvor sød min Ro,
Min Hvile — o hvor fri og stolt!

13.

Ej Skole hun mon gjæste;
Hun lod sin Haand ej fæste
Til Pennen for at kradsse
Papiret; ingen Præste
Med Sprog og Visdom fyldte
Min unge Brud og Fæste;
Dog kan hun skolemestre
Højskolens Allerbedste.

14.

Vil du paa eengang vise
Et evigt Liv os Trætte,
Befal blot Østenvinden
Dit lange Slør at lette!

15.

Skulde pludselig jeg gaa itu,
Lune, Livslyst flygte i et Nu;

Skulde gjennem Aare, Marv og Ben
Drage Tyngde, Qval og bange Gru:

Bort, o bort med bitter Medicin,
Hade gjør jeg disse Midler — hu!

Bring mig ret et kjøligt Bæger Vin,
Fløjte, Luth og Sang, det er min Hu!

Har nu ogsaa det for ringe Magt,
Bring mig et Par røde Læber, du!

Og er denne Møje ogsaa spildt —
Saa farvel! saa sig: begrav ham nu!

16.

Afhold dig blot fra Nygternhed,
Saa vil du have Løn og Tak;
Thi at en Rus til Salighed
Gjør ingen Ting, det er kun Snak.

Sandfærdig Aabenbarings Lys
Du kun af Rusens Perler drak;
Thi at den Uberuste ej
I Mørke gaar, det er kun Snak.

Tag dig Exempel af en Præst,
Der bander løs paa Verdens Pak!
At ikke han med Hud og Haar
Er Fandens alt, det er kun Snak.

I Skønheds Alkoran kun læs,
Saalænge du kan læse — ak!
Thi at en anden hellig Bog
Authentisk er, det er kun Snak.

Gjør kun dit Jeg ej til din Gud,
Men hvad dig elskende tiltrak!
At Elskov er Afguder
Og Kjætterdom, det er kun Snak.

Med Rette knæler Hafis ned
Og yder sin Tilbedte Tak.
At Kjærlighedens Gud ej ved
Af Kjærlighed, det er kun Snak.

17.

Glas paa Glasse vil jeg lændse,
Kysse vil jeg Kys paa Kys,
Elske vil jeg uden Grændse,
Synge vil jeg uden Hys.

18.

Spørg ej: hvilken Nytte har
Dette Drikkeri?

For Forstanden, drikker du,
Er du ganske fri.

19.

En Velerfarens Raad er dette:
Istedetfor din Sjæl at trætte
Med dybe Granskninger og svære
Domme,
Drik du, Velsignelsen vil komme!

20.

Bring de Vises Sten mig hurtig,
Bring mig Dschemschids Tryllebæger,
Bring mig Alexanders Spejl,
Bring mig Salomonis Segl,
Bring mig med et Ord at sige,
Bring, o Mundskjænk, bring mig Vin!
Vin, at jeg kan Kутten vadske,
Vadske ren for Hovmodis Pletter
Og for Hadets sorte Striber;
Vin, at jeg med styrket Arm
Sønderriver Dumhedsvævet,
Som et Gjøgleri af Præster
Bredte over Liv og Verden;
Vin, at Verden jeg erobrer;
Vin, at jeg kan Himlen storme;
Vin, at jeg, eet Spring alene,
Sætter over begge Verdner —
Bring, o Mundskjænk, bring mig Vin!

Efter Daumers „Mahomed und
sein Werk.“

(Præludien, I: Der Hebræer.)

1.

Mod Slangens Hoved
Sig Halen rejste:
»Du altfor længe
Foran mig knejste.

At jeg staar i Spidsen,
Finder jeg billig.«
Og Hovedet gav efter,
Vendte sig villig.

Og Halen — prægtig,
Stoltelig skred den,
Men tabte Vejen,
I Vandet gled den.

Og neppe sluppen
Af denne Jammer,
Den gaar paa Gløder
Og ind i Flammer.

Forbrændt og saaret
Den brat sig vender
Mod Tjørnebuskens
Hvasseste Tænder.

Forskrækket den flygter
Og raaber med Klage:
»Hoved! jeg træder
Atter tilbage.« —

Skal vi ej Skjændsel
Og Uheld døje,
Foran maa skride
Det kloge Øje.

2.

Den gode Gjerning er ikke nok,
 Et venligt Ord maa følge med;
 Vredladen Tunge gjør Gaven sur,
 Om den forresten er nok saa sød.

En fattig Gammel gik tilbords,
 Foran ham damped en herlig Fisk,
 Foran ham perled en prægtig Vin;
 Thi buden var han til Gildeslag
 Alt hos sin rige, mægtige Søn.
 Den Gamle i sin Troskyldighed,
 »Hvor har du«, spørger han ligefrem,
 »Dog en saa ypperlig Karpe fra?«
 Hvorpaa den Unge skammelig:
 »Spis, gamle Hund, og fyld din Bug,
 Men skaan mit Øre for din Snak!« —
 Hvad tykkes eder om denne Søn?
 Gjengjeldet bliver hans Gjæstebud
 Engang i hede Helvede.

3.

Om Jydepotten sig kraftig kan
 Paa Kobbergryden hævnne?
 Aa jo, den kan jo støde an
 Og derpaa rolig revne.

4.

Forskaan mig for din Snak,
 Naar skjøne Toner stige;
 Spar paa dit Visdomsord,
 Til Sangens Triller vige!

5.

Dit Ansigt være mildt,
 Naar Nogen du beskjenker,
 Og smilende; thi omvendt
 Du skjænker ej, men krænker.

6.

Perler og kostelige Stene —
 Elendigt Jux, tør jeg vel mene —
 Hvad ere de imod den Lyst
 At hvile ved en yndig Qvindes Bryst?

7.

Har Herrens Naade givet
 Dig en elskværdig Mage,
 Saa har han i sin Miskundhed
 Fordoblet dine Dage.

INDHOLD.

	Side		Side
Første Samling.			
Oprindelse	11.	Kun en Time!.....	39.
Luca Signorelli	11.	Med en Brystnaal.....	39.
Fjeldspringet	13.	Jorden	40.
Sidskensang	14.	Forgjæves Opmuntring	40.
Den unge Poet	15.	Bylivet.....	41.
Et Aftensuk	16.	I Fjelleboden	42.
Nøddevisen	16.	Eremiten	42.
Ungdomsmød (•Passionert for Morgen- røden?)	17.	Silhouetter af en Præstefamilie.....	43.
Børnepsalme.....	18.	Ved en Vens Hjemkomst.....	44.
Torsten og Trine	18.	Elegie	45.
Vinens Gud	19.	Aturerens Grave	46.
Skjøn Ellens Elsker.....	20.	Ritorneller, 1—42	47.
Den 14de November. Til Oehlenschläger	20.	Charlottenlund.....	49.
Stævnemødet	21.	Dyrehaugen	52.
Bruden	22.	Erotiske Situationer:	
Til et Barn.....	23.	Paa Bjerget	56.
Havfruen	23.	Ved Huset	56.
Sommerens Tale	25.	Fjerboldtspillet	56.
Nordexpeditionen	26.	I Theatret.....	57.
Ulykken rammer Alle	26.	En Middag	57.
Gunløde	27.	Erkjendelse.....	57.
Pater Hugo	28.	Brønden.....	58.
Til en Veninde	28.	I en Landsbykirke	58.
Enken	28.	I Blæsten	59.
Forsvar	29.	En Morgenvandring	59.
Bondestriden	30.	Den Uforsigtige.....	60.
Amalie Raben	31.	Latteren.....	60.
Naturraisonnement.....	32.	Declamationen	60.
Til — —	34.	Distraction	60.
Ghasele	34.	Platanen	61.
Til Vintervejret.....	35.	Den Sovende (Karether rulled San- det).....	62.
Var det Synd?	36.	En Soirée	62.
Til Elskov	36.	Paa Sneen.....	63.
Mary	37.	Reflexion.....	64.
Til Nanna.....	38.	Uglen	64.
Stamtræet	38.	Tilstaaelse (Det var en ung og deilig Kone).....	65.

	Side		side
Det Ubegribelige.....	65.	Ludvig Fischer.....	84.
Beskrivelsen.....	65.	Den rette, dybe Kjærlighed.....	85.
Tilbageholdenhed.....	65.	Ungdomsmod (Hvad der huer mig ved	
Kanefarten.....	66.	Skoven?).....	85.
I Haugen.....	66.	O hulde Drømme, smigrende og søde..	85.
Solens Nedgang.....	66.	Naar Letsind stiger, og min Troskab	
Dødsstraffen.....	67.	daler.....	86.
Anmodning.....	67.	Hemisphærerne.....	86.
Henrykkelse.....	67.	Omvendelse.....	86.
Skovensomhed.....	67.	Enthusiasme.....	87.
Midnatsscene.....	68.	Lokkerne.....	87.
Grenenes Lyd.....	68.	En dejlig Aften! Stille, sølvklart Vandet	87.
Umuligheden.....	68.	Tag dette Kys og tusind til, du Søde!.	88.
Straf.....	68.	Hvad disse Haandtryk, disse Blik betyde?	88.
Blikket.....	69.	Paa hine Stene stod hun.....	88.
Det første Bud.....	69.	Førgjæves!.....	89.
Vanskelighed.....	69.	Hendes Lokker.....	89.
Det Overstaaede.....	69.	Landet drog jeg vide om.....	90.
Advarsel.....	69.	Den Kloge og den Gale.....	90.
En Afsked.....	70.	Tidlig Skilsmisse.....	91.
Formaning.....	70.	Jeg vilde mig udride.....	93.
Angst.....	70.	Drømmeverdenen.....	93.
Ved Stranden.....	70.	Ligklokkerne.....	94.
I Gravcapellet.....	71.	Taarerne.....	94.
Flugt (Skjæbnen truer — lad os ile)	71.	Frøerne.....	95.
Sygdømmen.....	71.	Morgen-Situation.....	95.
Hvilestedet.....	71.	De legende Børn.....	96.
I Ruinerne.....	72.	Jeg havde faaet Brev fra dig, Nanette!	96.
Sørgesangen.....	72.	O søde Kone!.....	96.
Det Sidste.....	73.	Min Elskte! Orglet toner.....	97.
		Balvise.....	97.
		Skaaler ved et Barselgilde.....	98.
		Lolland til Frederik den Sjette.....	99.
		Til Fylla.....	100.
		Oehlenschläger.....	100.
		Ewald, Oehlenschläger, Baggesen,	
		Grundtvig.....	100.
		Resignation.....	101.
		En polsk Moder.....	101.
		Besværgelsen.....	103.
		De søblaa Blik.....	104.
		Huldskab og Troskab.....	104.
		Sommerfugle jeg elsker at fange.....	105.
		Fortvivlelse.....	105.
		Paa Maskeraden.....	105.
		Fangen og Fangevogteren.....	105.
		Der er en Sjæl i denne Albu.....	106.
		Det var den høje, hede Dag.....	106.
		Tilstaaelsen (Donna Maja, Donna Maja!)	107.
		Ved Madonnabilledet.....	108.
		Venskabstrøst.....	109.
Anden Samling.			
I en Stambog.....	77.		
Holbergs Grav.....	77.		
Ved Hoffmanns Død.....	78.		
Den lille Ulykkelige.....	78.		
Ligvers.....	79.		
Grubleren.....	80.		
Petrus i Rom.....	80.		
Undskyld mig, bedste Ven!.....	81.		
Jeg sad med dig bag Malver huldt i			
Skygge.....	81.		
Min Glut forstaaer at løse Sjælens Knuder	82.		
Hvad vil du her? hvad søger du ved			
Huset?.....	82.		
Der var en Tid, da Venskab var mit Alt	83.		
Du søde Barn, saa længselsfuld og stille	83.		
Blus, Kinder, ej saa purpurrode!.....	83.		
Jeg gik saa tidt til disse Klippestenene...	83.		
Hvor Alt er taust! Hvert Blad, hver løv-			
rig Ranke.....	84.		

	Side		Side
Trusel	109.	Paa Klinten	135.
Jeg er ulykkelig, naar Dagen hælder ..	110.	Varselskriften. Til D. G. Monrad	136.
Til Frøken W.	110.	Med Roser og Ranunkler	137.
Sølybryllupsvisen	111.	Til en ung Sømand	138.
Ensomheden	112.	Ja, jeg har sværmet bagvendt for din Ynde	139.
Tilegnelse	112.	Henning von Wichfeldt	139.
Den frimodige Ven	113.	I Anledning af en tilsendt Pengepung.	140.
Bebrejdelser	113.	Sang ved Naturforsker mødet 1847	140.
Til Maanen	114.	Ballade	141.
Den Sovende (Lad mig dække dine spæde)	114.	Baron Henrik Christian Rosenørn-Lehn	142.
Fremtiden	115.	Til Grevinde Gersdorff Hardenberg-	
Drømmen	115.	Reventlov	143.
Den første Bøn	116.	Her rasler Skoven, og her suser Sivet.	144.
Gaadeløsningen	116.	Paa Rosenborg, der vil I jer forsamle .	144.
Kjøbenhavnske Minder	116.	Raskelsen	144.
Gravvæsten	118.	Valget	145.
Den har du tabt den Kjæde?	118.	Den stakkels Blindebuk! han gjør sit	
Bordsang	119.	Bedste	145.
Til Oluf Bang	120.	Professor Clausen og Væver Hansen ..	146.
Kritik	121.	Politisk Indsigt	146.
Frederik Christian Greve af Raben	121.	Til Baronesse Rosenørn Lehn paa hen-	
Thorvaldsens Hjemkomst:		des Fødselsdag 1850	146.
Opfordring	122.	Prolog	147.
Museet	122.	Naar jeg i Eenrum færdes	148.
Bevidnelse	123.	Mortensaften	148.
Det Egentlige	123.	Impromptu	149.
Mahmud	123.	Den 19de Juni 1851	150.
Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa hen-		Vilhelmine Alvilda Unsgaard, født Herbst	150.
des Fødselsdag 1839	125.	Hvor Langensø den høje Bakke spejler	151.
Til Kritikerne	126.	Man har Sagn om Borgtapeter	151.
Prolog til en Forestilling for de vand-		Du var henrivende paa Børneballen ...	152.
lidte Jyder	127.	En Engel stod ved Lejet stille	152.
Patriotisk Elegie	127.	I Sydens Dal den hvide Føs sig styrter	153.
Forskjønnelsen	128.	Ritorneller, 1—149	154.
Kom, Gudsengel, stille Død!	129.	Epistler:	
Paamindelse	129.	Til Christian Winther	166.
Bliv ved, bliv ved med Klokkerne at		Til Christian Petersen	167.
kime!	130.	Til Isak Sidenius	168.
Jeg var et Barn, mit Blod saa sagte løb	130.	Til Samme	169.
Jeg har seet den store Digter	130.	Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa	
Til Frøken Christine Rosenørn-Lehn ..	130.	hendes Fødselsdag 1840	170.
Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa hen-		Oversættelser:	
des Fødselsdag 1841	131.	Abschatz: Kjærlighed og Gjenkjærlighed	172.
Bordsang ved Biskop Rasmus Møllers		— : Elskovsdød	172.
Jubelfest	132.	Bayly: Den Troløse	172.
Confession	133.	Aphra Behn: Kjærlighed i Ord og Gjer-	
Til Baronesse Rosenørn-Lehn paa hen		ning	173.
des Fødselsdag 1842	134.	Beranger: Fordømte Vaar!	173.
Flugt (Jeg har set den store Verden!)	134.	Burns: Til Mary i Himlen	174.
Trøst	134.	— : O, du er lig en Rose rød	174.
Til Frøken Warena Rosenkrantz	135.	Bürger: Forandret Sind	175.

	Side		Side
Byron: Uvejret	175.	Justinus Kerner: Moderen i Graven ...	203.
— : Parisina	176.	— : Grev Turneck kom af	
Cornwall: Drikkevisen	184.	Striden mat.....	203.
— : Er min Hjertenskjær paa Søen	185.	— : En fremmed Cavaler.	203.
Cunningham: Har I vel set min Hjer-		John Logan: Gjøgen	204.
tenskjær?	185.	Moore: Det er dejligt at tænke sig...	204.
— : Den kjække Hak Humle	185.	— : Harpens Oprindelse.....	205.
— : Matrosfruen	186.	— : Lesbias Øje er af Ild	205.
— : Sømandssang	187.	— : I Midnattens Time ved Stjerne-	
Falck: Legende	187.	graad vil jeg gaa	206.
Goethe: Levende Minde	187.	— : Den unge Majmaane svømmer,	
— : Den Elsktes Nærhed	188.	Glut!	206.
— : Til den Fraværende	188.	— : O, havde vi os en fager lille Ø!	206.
— : Trøst	188.	— : O, tvivl ej!	207.
— : Ungersvenden og Møllebækken	189.	— : O, dette Øjekast — se væk!...	207.
— : Kirkeklokken	190.	— : Kysset	208.
— : Salig Længsel	190.	— : Hvor roligt hvilte jeg ej der ..	208.
— : Maanskinsnatten	191.	— : Til Phyllis	208.
Heine: Paa Sangens skjønne Vinger...	191.	— : Til Julia	208.
— : Min søde Glut! naar du er død	191.	— : Naar trætte Stakler vandre hjem	208.
— : Mit Hjerte er sørgmodigt.....	192.	— : Bortfly du fra Verden, o Bessy!	
— : Sove gjør de store Guder	192.	til mig	209.
— : Til den svundne Tid paa min Ære	192.	— : Catalogen	209.
— : Nu er det Tid	193.	— : Til Cara	210.
— : Jeg vilde saa gjerne hvile.....	193.	— : Bort med det Suk, jeg drak,	
— : Du har Diamanter og Perler...	193.	berust	211.
— : Hvor mig Kastraterne ynkede .	193.	— : Dismalmosen	211.
— : Sig, hvor er det Englevæsen...	194.	— : Et Kys à l'antique.....	212.
— : Erklæring	194.	— : Lyve	212.
— : Raadstukjelderens i Bremen ...	194.	— : Til en ostindisk Pige	213.
— : Vaarnattens Øjne stjerneblaa...	195.	— : Højt maa dale ned	213.
— : Alle Skovens Træer skingre...	196.	— : Visdom, Daarskab og Skjønhed	213.
— : Faren er der, Stormklokken ringer	196.	— : Kan du erindre, bag grønne Grene	214.
— : Hvad har du for i den dejlige		— : En Tid vil komme, Rædselsstund	214.
Nat?	196.	— : Elskov, en Jægerdreng	214.
— : Den hellige Alliance	196.	— : O, drøm du sødt!	215.
— : Sig, hvo opfandt Uhrene, Glut?	199.	— : Ro sagte, Rorkarl, hid!	215.
— : Frygt kun ei, at jeg forraader .	197.	— : Sorte og blaa Øjne	215.
— : Ha, din Fader! ha, din Moder!	197.	— : Hvem fejled ikke?.....	216.
— : Knurre maa du, le og gruble ..	197.	— : O, havde jeg bare Tid dertil ..	216.
— : Geoffroy Rudøl og Melisande af		— : Lille Marys Blik.....	216.
Tripolis	197.	— : Se disse Kirsebær!.....	217.
— : Lykken — en løs, letsindig Frøken	198.	— : Naar fyldt af Glædens muntre	
Mrs. Hemans: En landflygtig Øboers		Kræfter	217.
Sang	198.	— : Vil du?.....	218.
Hoffmann von Fallersleben: Stakket Fryd	199.	Wilhelm Müller: Lindetræet	218.
Houwald: Sjølevandringen	199.	Rückert: Ej du Halsen dække!	218.
Hugo: Sørøversang	200.	— : Jeg lever i min Elsktes Bryst	219.
— : Favorit-Sultånen	200.	— : En Vise om Lykken	219.
— : Den Længselsfulde	201.	— : Holder ud!	220.
— : Slangestumperne	202.	— : Drukjærnen	220.

	Side		Side
Rückert: Hofpoeten.....	221.	Sallet: Aut, Aut!	228.
— : Hormusan	221.	Charles Sprague: Til to Svaler.....	228.
— : Vidtdreven Kjærlighed	222.	Vogl: Serenaden	229.
— : Den gamle Konge hviler i sit Telt paa Sletten.....	222.	Waiblinger: Af Skjønt og Godt i for- dums Dage	229.
— : En Fattig boede i en trang og ussel Vraa.....	223.	Wordsworth: Vi ere Syv	230.
— : I, Herrens høje Lys, som over Himlen gaar.....	224.	Zedlitz: Mønstringen ved Midnat.....	231.
— : En Gartner indbød sine Naboer, hvo der vilde.....	224.	Tydske Folkeviser:	
— : Aphorismer, 1—16	225.	Den afskyelige Kjæreste.....	232.
— : Ritorneller, 1—13	226.	Den lille Frits til sine Venner....	232.
Sallet: Og om de end mit Øje blænde.	227.	Efter Daumers »Hafis«, 1—10	233.
		Efter Daumers »Mahomed und sein Werk«, 1—7.....	236.

**PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET**

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

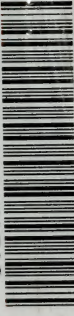
PT
8101
A3A17
1913
C.1
ROBA

106507017060

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 05 10 010 8